SIDNEY SHELDON

Demonul trecutului

SIDNEY SHELDON

Demonul trecutului

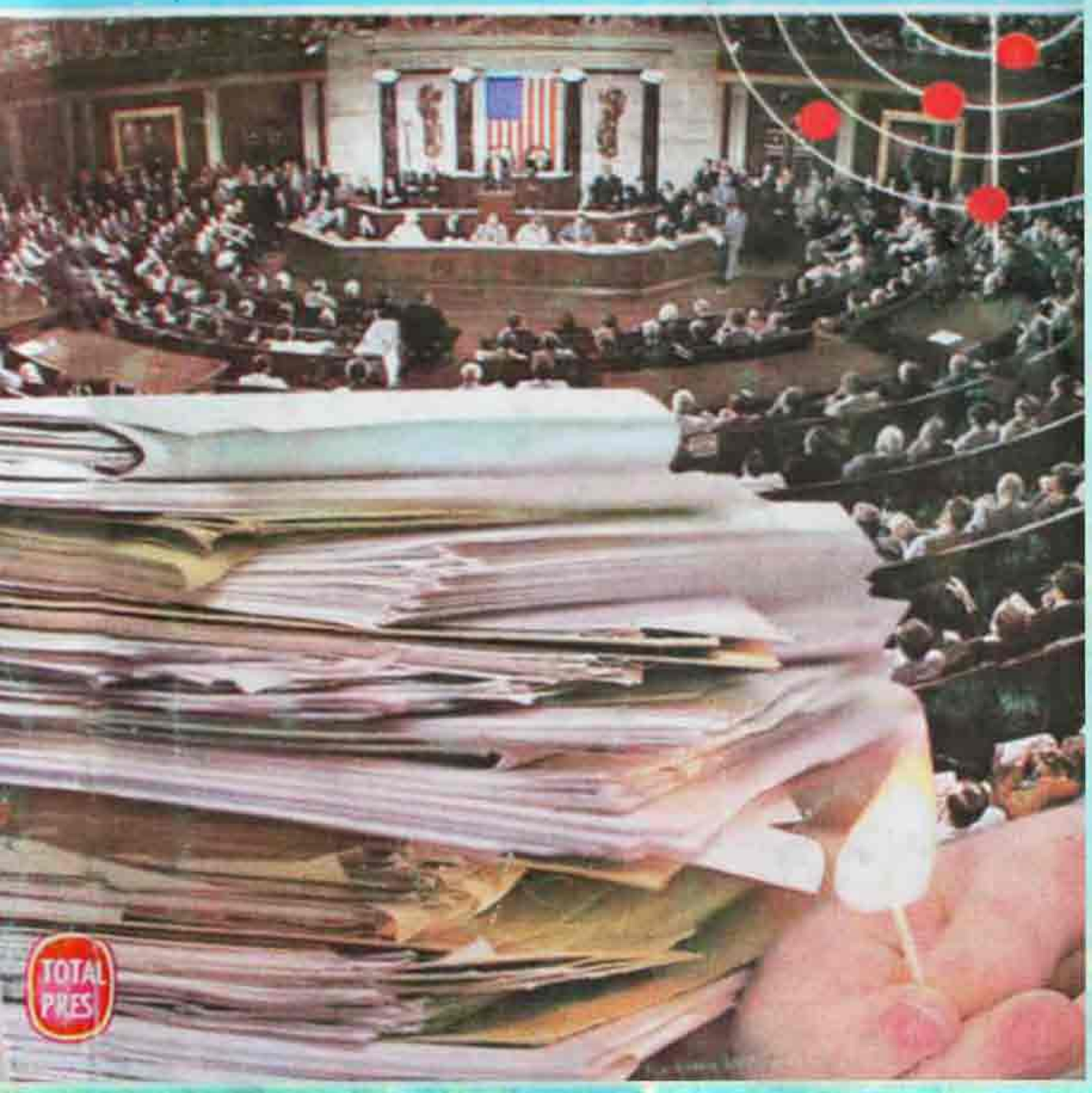

Peste 100 de milioane de cărți tipărite

„Sidney Sheldon, celebrul autor de romane senzaționale, citiți pe nerăsuflate în lumea întreagă".

„Sidney Sheldon este autorul perfect al acestor timpuri.

Doriți un roman pe care să nu-l puteți lăsa din mână? Citiți-l pe Sidney Sheldon."

„Un roman minunat, o intrigă extraordinară".

Lei 3800

ISBN 5-85268-244-9

Sidney Sheldon

Demonul trecutului

Traducerea:
Cristina Popescu

SIDNEY SHELDON
The devil of the past

© copyright 1990 by Deveraux Inc.

Unu

Pat conducea încet, atentă la numărul fiecărei străduțe pe care trecea. În Georgetown, cerul era acoperit de nori și luminile felinarelor se amestecau cu ale becurilor ce ornau intrarea fiecărei case. Luminile lor se reflectau palid pe zăpada înghețată de ger. Era un Crăciun ca în poveștile despre America de altădată. Vira pe strada N, cu privirea fixată asupra numerelor fiecărei case, apoi traversă la fel de încet intersecția. «Asta trebuie să fie», își spuse privind casa ce se înălța maiestuoasă în colțul străzii. În sfîrșit, ajunsese acasă.

Opri mașina lîngă trotuar, dar nu coborî, dorni-

că să privească puțin casa de la depărtare. Era singura care nu era deloc luminată și, în întuneric, i se distingeau cu greu liniile elegante. Ferestrele mari ale fațadei erau ascunse de o perdea de plante agățătoare de care nu se mai îngrijise nimeni de cîtva timp.

Se simțea grozav de obosită după nouă ore de drum, dar descoperi surprinsă că nu e deloc grăbită să deschidă ușa și să intre înăuntru. «Din cauza acelui blestemat de telefon, își spuse. Nu trebuia să mă las impresionată!»

Cu cîteva zile înainte de a-și fi părăsit postul de la televiziunea din Boston, telefonista îi spuse: «E un nebun care insistă să-ți vorbească. Îți fac legătura?»

– Da.

Ridicase receptorul, se prezentase și o voce masculină groasă, dar clară, îi șoptise:

– «Patricia Traymore, nu trebuie să pleci la Washington! Nu trebuie să realizezi emisiunea despre doamna senator Jennings! Și, mai ales, nu trebuie să te instalezi în acea casă!»

Auzi brusc pe cineva ținîndu-și respirația. Telefonista?

– Cine e? întrebă ea.

Răspunsul, șoptit cu o voce guturală, o înfioră. Palmele i se umeziseră.

– Sînt *îngerul distrugerii*, al *eliberării* și al *răzbunării*!

Pat încercase să nu se mai gîndească la acest telefon. Nu era prima dată cînd avea de-a face cu așa ceva. Era un lucru normal în lumea oame-

nilor de televiziune. Şi, cu toate astea, acest apel nu-i dădea pace. Plecarea ei pentru a realiza o serie de emisiuni despre «Femeile de guvern» fusese anunţată în presă, într-o mulţime de articole referitoare la programele viitoare ale televiziunii. Le recitise pe toate pentru a verifica dacă menţiona vreunul adresa unde va locui, dar nu găsi nimic.

«Washington Tribune» publicase cel mai amănunţit articol: «Patricia Traymore, cunoscuta prezentatoare cu părul roşcat, cu vocea joasă şi ochi căprui a fost recrutată pentru o serie de emisiuni realizate de postul «Antena Potomac». Portretele celebrităţilor prezentate la televiziunea din Boston au fost de două ori selecţionate pentru premiile Emmy. Pat are acest har de a-i face pe ceilalţi să-şi descopere sufletul. Primul subiect al emisiunilor sale va fi misterioasa Abigail Jennings, senator al Virginiei. După părerea lui Luther Pelham, redactor-şef la Informaţii în cadrul «Antenei Potomac», emisiunea va puncta cele mai importante momente din viaţa publică şi privată a doamnei senator. Washington-ul aşteaptă cu nerăbdare să vadă dacă Pat Traymore va reuşi să spulbere misterul frumoasei Abigail.

Amintirea telefonului o irita pe Pat. Mai ales intonaţiile vocii bărbăteşti cînd spusese «casa aceea» nu-i ieşeau din minte.

Cine putea să ştie unde va locui ea?

În maşină, se făcu frig. Pat îşi dădu seama că şi motorul se oprise de cîteva minute. Un bărbat cu

un diplomat trecu grăbit pe lîngă mașină, se opri o secundă văzînd-o apoi, își continuă drumul. «Aș face mai bine să intru, înainte ca cineva să apuce să anunțe poliția...», își spuse.

Poarta de fier de la capătul aleii ce ducea spre casă era deschisă. Pat parcă mașina pe aleea asfaltată și își căută cheia în poșetă.

Se opri în fața ușii, încercînd să treacă printr-un filtru rațional ceea ce simțea. Crezuse că-i va fi teamă. Dar, în loc de teamă, acum avea un chef nebun să intre, să-și desfacă bagajele, să-și pregătească o gustare și să-și facă o cafea. Învîrti cheia în yală, deschise ușa, aprinse lumina.

Casa era destul de curată. Dalele lucioase ale holului de la intrare reflectau lumina plăcută răspîndită de aplice. Zugrăveala nu era prea recentă și, chiar pe lîngă lambriuri se putea întrezări culoarea anterioarei zugrăveli. O mare parte a mobilierului fusese restaurat, iar o altă parte lipsea. Probabil că a doua zi va primi mobilierul ei, rămas în garajul casei din Concord.

Inspectă fără grabă parterul. Sufrageria clasică, largă și luminoasă, era imediat pe stînga. La șaisprezece ani, în timpul unei excursii organizate de școală, ajunsese în Washington și trecuse prin fața acestei case, dar nu reușise să-și dea seama că toate camerele sînt atît de mari. De afară, casa părea mai mică.

Masa lungă era pătată din loc în loc, ca și cum de multe ori pînă atunci platourile cu mîncăruri fierbinți ar fi fost așezate direct pe lemnul lustruit. Dar Pat știa că tot mobilierul din stejar masiv era

moştenire de familie şi că ar fi meritat să ajungă pe mîna unor restauratori buni.

Aruncă o privire în bucătărie, apoi în bibliotecă, dar nu zăbovi prea mult. Cunoştea destul de bine planul casei, aşa că porni spre salon, a doua cameră pe dreapta. Pe măsură ce se apropia, simţea că i se strînge stomacul de emoţie: ce caută aici? Înnebunise? De ce se întoarse aici, cînd era mai bine să uite aceste locuri?

Uşa salonului era deschisă. Ezită o clipă cu mîna pe clanţă, apoi deschise uşa. Cu degetele tremurînd pe perete, căută întrerupătorul. Camera era mare şi frumoasă, înaltă, cu o draperie grea, asortată cu canapeaua de lîngă fereastră. În rest, era goală, cu excepţia unui pian de concert, din lemn lucios, aşezat în parte dreaptă a şemineului.

Şemineul...

Pat se apropie de el.

Mîinile şi picioarele îi tremurau. Pe frunte, îi apăruseră broboade de sudoare, iar palmele i se umeziseră. I se aşezase un nod în gît. Camera începuse să se învîrtă cu ea. Alergă spre fereastra de pe peretele din stînga, deschise uşa de la terasă şi ieşi afară, fără să ţină cont de stratul gros de zăpadă care o îngheţa.

Respiră adînc şi aerul rece îi îngheţă plămînii. Simţea că-şi pierde echilibrul şi se sprijini de peretele casei pentru a nu cădea. Ameţeala care o cuprinse făcea ca siluetele întunecate ale arborilor să-i danseze în faţa ochilor.

Zăpada îi ajungea pînă la glezne. Umezeala îi

ajunsese pînă la piele, dar nu voia încă să se întoarcă în casă. Mai trecură cîteva minute lungi. Apoi intră, închise ușa, ezită, apoi - cu un pas hotărît - se îndreptă spre cămin. Cu degetele tremurînde, atinse cărămida rece și se înfioră.

Mult timp, secvențe aparent fără legătură îi apăreau în minte, uneori în vis... Era copil din nou și era în această casă. Invariabil, se trezea înspăimîntată, încercînd să țipe, dar nereușind să scoată nici un sunet. Dar, nu era numai teama... Se simțea abandonată...

Oftă. «Adevărul e ascuns în casa asta!» își spuse.

* * *

Găsise fragmente de articole din ziare de pe atunci. Își amintea perfect titlurile: Deputatul de Wisconsin, Dean Adams - își ucide prea frumoasa soție, apoi se sinucide. Fiica lor, în vîrstă de numai trei ani, între viață și moarte.

Citise și recitise de atîtea ori aceste articole că le învățase pe de rost. «Profund întristat, senatorul John F. Kennedy a declarat: «Nu pot să înțeleg. Dean era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Niciodată nu am crezut că va fi capabil de un asemenea gest violent».

Ce l-ar fi putut împinge pe cunoscutul deputat la crimă și la sinucidere? Circulase zvonul că el și soția lui erau pe cale de a divorța. Dean Adams cedase nervos aflînd că soția lui a hotărît să-l părăsească? Probabil că se luptaseră pînă cînd

unul dintre ei reușise să pună mîna pe revolver. Pentru că - pe armă - amprentele lor se amestecau. Fiica lor fusese găsită lîngă cămin, cu capul spart și piciorul drept rupt.

Veronica și Charles Traymore îi spuseră lui Pat că fusese înfiată. Dar adevărul nu-l aflase decît în ziua în care intrase la universitate. Considera că e destul de matură pentru a-și cunoaște adevărații părinți. Tulburată, aflase că mama ei era sora Veronicăi.

– Ai fost în comă aproape un an. Nici un doctor nu credea că mai ai șanse să trăiești, îi povestise Veronica. Cînd, în sfîrșit, ai redevenit conștientă, erai ca un nou-născut ce trebuia să pornească de la zero. Mama mea - bunica ta - a dat un anunț mortuar în presă. Nu voia ca scandalul să te urmărească toată viața. Eu și Charles locuiam în Anglia pe atunci. Te-am adoptat și toți prietenii au știut că provii dintr-o familie de origine engleză.

Pat își aminti cît de furioasă fusese Veronica atunci cînd îi ceruse să locuiască în casa din Georgetown.

– Pat, nu are rost să te întorci acolo îi spusese. Ar fi trebuit să vindem casa aceea demult și nu s-o tot închiriem. Ai ajuns cineva! De ce vrei să-ți compromiți viitorul răscolind trecutul? Riști să întîlnești oameni care te-au cunoscut cînd erai mică. Ar putea să-și dea seama!

Dar rămăsese hotărîtă și nu cedase rugăminții Veronicăi.

– Am făcut tot ce a fost omenește posibil pentru a o putea lua de la capăt. Dacă ții atît de mult,

poți să pleci... Dar nu uita! Eu te-am prevenit!

La plecare, se îmbrățișaseră, la fel de emoționate și tulburate amîndouă.

– Ascultă-mă și pe mine, se apărase Pat. Munca mea e să scot adevărul la lumină. Încerc să găsesc binele și răul din viața celorlalți; cum crezi că voi putea trăi liniștită dacă nu aș face-o și pentru mine însămi?

* * *

Intră în bucătărie și ridică receptorul. Încă de mică se obișnuise să le spună pe nume Veronicăi și lui Charles, și doar foarte rar - mamă și tată. Dar se îndoia de faptul că acest lucru i-ar deranja sau i-ar răni.

Veronica răspunse imediat.

– Salut! Am ajuns vie și nevătămată. Drumul nu a fost foarte aglomerat.

– Ai ajuns unde?

– Acasă în Georgetown.

Veronica o sfătui să stea cîteva zile la hotel, pînă cînd vor aduce mobilele.

Fără să-i lase destul timp pentru a protesta, Pat continuă în grabă:

– Te asigur că e mai bine așa. Voi lucra liniștită în bibliotecă, iar mîine voi fi cît se poate de pregătită pentru interviul cu senatorul Jennings.

– Ești sigură că ești liniștită acolo?

– Sigur!

Își putea imagina figura îngrijorată a Veronicăi. Apoi continuă pe un ton vesel:

– Nu te neliniști din cauza mea! Mai bine pregătește-te pentru călătorie. Ți-ai făcut bagajele?

– Bineînțeles. Pat, nu-mi place să te știu singură în seara de Crăciun.

– Voi fi foarte ocupată de emisiunea mea ca să mai am și timp să mă gîndesc. Și noi am sărbătorit deja Crăciunul. Bun, acum trebuie să-mi aduc bagajele din mașină. Bucură-te de această a doua lună de miere și fă dragoste cu Charles pînă te plictisești!

– Pat!

În vocea ei se amestecau dezaprobarea și amuzamentul. Dar, înainte de a închide, îi mai dădu un sfat:

– Încuie bine ușile!

Pat își luă haina și ieși în aerul înghețat al nopții. În următoarele zece minute, își aduse tot bagajul în casă. Valiza în care avea lenjeria și cuverturile era grea și trebui să-și tragă sufletul la fiecare două trepte urcate. Întotdeauna cînd ducea o greutate, avea impresia că piciorul ei drept va ceda.

«Ar fi mai bine să aștept să mă ajute cineva mîine», își spuse ea cu un regret. Dar cum putea fi sigură că ar fi cineva care să o ajute? Tocmai se schimbase și se pregătea să bea o cafea, cînd auzi telefonul sunînd.

Zgomotul strident al soneriei răsună ca o explozie în liniștea casei. Pat tresări și cîteva picături de cafea i se prelinseră pe mînă. Apoi, mai calmă, lăsă ceașca pe bufet și ridică receptorul.

– Pat Traymore.

– Alo? Pat?

Strînse receptorul în mînă, sperînd ca vocea să nu o trădeze.

– Alo, Sam?

Samuel Kingsley, deputat în districtul 26 - Pennsylvania, bărbatul pe care îl iubea - celălalt motiv pentru care se hotărîse să se instaleze la Washington.

Doi

Patruzeci de minute mai tîrziu, Pat încerca să își închidă colierul, cînd soneria de la intrare îi anunță sosirea lui Sam. Se schimbase într-o rochie mulată, verde închis, căci știa că Sam remarcase într-o zi că verdele îi scoate și mai mult în evidență reflexele roșcate ale părului.

Soneria sună a doua oară. Degetele ei tremurau încercînd să închidă colierul. Renunță. Îl strecură în poșetă și coborî în grabă scara, încercînd să rămînă calmă. Nu trebuia să uite că, în timpul celor opt luni care se scurseseră de la moarte soției sale - Janice - Sam nu îi telefonase nici măcar o dată.

Pe ultima treaptă, își dădu seama că din nou se sprijinea mai mult pe piciorul stîng. Sam insistase să consulte un ortoped care să o supravegheze.

În fața intrării, ezită o clipă, apoi deschise încet ușa.

Avea impresia că umpluse cadrul ușii. Luminile de pe stradă colorau în nuanțe ciudate șuvițele lui argintii și, sub sprîncenele stufoase, ochii lui o priveau circumspecți. Dar surîsul lui era neschimbat - tandru și călduros.

Rămaseră nemișcați, aproape stînjeniți, fiecare așteptînd ca celălalt să facă primul pas, dînd tonul acestei regăsiri. Sam purta un impermeabil care-i dădea un aer solemn. Scoase din buzunar un pămătuf de șters praful pe care i-l întinse rîzînd.

– Există obiceiul ca în fiecare casă nouă să aduci sare și un pămătuf pentru praf.

În cealaltă mînă ținea o solniță. Adăugă:

– Cu complimente din partea Camerei Reprezentanților!

Făcu un pas înăuntru, îi cuprinse umerii cu mîna și se aplecă să o sărute pe obraz.

– Bine ai venit în orașul nostru, Pat! Sînt fericit că de acum înainte vei fi printre noi!

Deci așa o întîmpina! Ca pe un prieten vechi pe care îl regăsește după o îndelungată absență. Washington era un oraș prea mic ca să nu se întîlnească și era mai bine să evite orice moment penibil. Problema trebuia atacată direct și, de această dată, era hotărîtă să impună ea regula jocului. «Jucăm o nouă partidă, Sam, numai că

acum voi cîștiga eu!» gîndi ea.

Ea îl sărută, apăsîndu-și buzele de ale lui destul de mult timp pentru a-l simți înfiorîndu-se, apoi se depărtă cu cel mai natural surîs din lume.

– De unde știai că sînt aici? întrebă ea. Ai pus microfoane în casă?

– Nu chiar. Abigail mi-a spus că treci mîine pe la ea, pe la birou. Am cerut numărul tău de le televiziune.

– Așa deci...

Observă apoi că numele senatorului Jennings revenea destul de des și cu o tentă destul de familiară pe buzele lui Sam. Inima i se strînse și își coborî privirea, încercînd să ascundă ceea ce simțea. Se prefăcu preocupată din nou de colierul pe care-l scoase din poșetă.

– Care e secretul acestei încuietori? Sper că nu am nevoie de un magician... Poți să m-ajuți?

Sam îi trecu colierul în jurul gîtului și ea îi simți căldura degetelor ce întîrziaseră o clipă pe pielea ei.

– Bun, spuse el în sfîrșit. Cred că acesta era secretul. Nu-mi arăți casa?

– Nu e mare lucru de văzut deocamdată. Camionul cu mobila ajunge de abia mîine. În cîteva zile, casa asta va întineri. Dar acum mor de foame!

– Ca întotdeauna, dacă îmi amintesc eu bine.

În ochii lui, se aprinsese o lucire de sincer amuzament.

«Cum poate cineva ca tine să înghită atîta înghețată garnisită cu fructe uscate, nuci și sirop,

fără să se îngraşe măcar cu un gram?»

«Foarte drăguţ era Sam», îşi aminti Pat, luîndu-şi haina din cuier. «Întotdeauna s-a întrebat de unde am atîta poftă de mîncare...»

– Unde mergem? întrebă ea.

– La Casa Albă. Am rezervat o masă.

Ea îi întinse haina.

– Crezi că au destulă îngheţată? adăugă ea pe un ton inocent.

– Poftim? Ah, înţeleg... Iartă-mă. Voiam să-ţi fac un compliment.

Sam îşi parcase maşina lîngă a ei. Cuprinzîndu-i braţul cu mîna, o conduse pe alee.

– Pat, te mai deranjează piciorul drept?

În glasul lui se distingea îngrijorarea.

– Rar. Acum mă simt puţin cam obosită din cauza călătoriei.

– Spune-mi dacă mă înşel, dar casa asta nu-ţi aparţine, nu?

În singura noapte pe care o petrecuse împreună, ea îi vorbise despre părinţii ei. Îşi plecă gînditoare capul. Retrăise de sute de ori noaptea aceea la Ebb Motel din Cape Cod. Orice amănunt i-o retrezea în amintire. Briza oceanului, un cuplu într-un restaurant, ţinîndu-se de mînă, surîzîndu-şi cu dragoste. Paradoxal, totul între ei se terminase tot în această unică noapte de dragoste. Dimineaţa, tăcută şi tristă în timpul micului dejun, înainte de a pleca cu două avioane în direcţii complet diferite, analizaseră situaţia în care erau şi conveniseră că despărţirea e cea mai bună soluţie. Nu aveau dreptul să fie

împreună! Soția lui Sam, condamnată pe viață să trăiască într-un scaun cu rotile, nu merita așa ceva! Dar totuși aflase că soțul ei avea o legătură cu altă femeie...

Pat făcu un efort pentru a reveni în prezent și încercă să schimbe subiectul.

– Nu e o stradă minunată? E ca într-o poveste despre Moș Crăciun...

Aproape toate străzile din Georgetown arată astfel în această perioadă a anului, replică Sam. Pat nu-ți va folosi la nimic să încerci să dezgropi trecutul. Uită-l!

Ajunseseră la mașina lui. Îi deschise portiera și Pat intră în mașină. Așteptă întîi ca Sam să pornească motorul apoi spuse:

– Nu pot, Sam... Îl simt că mă hărțuiește... Nu mă lasă să trăiesc... Știu că nu-mi voi găsi liniștea pînă nu voi afla adevărul...

Sam încetini la colțul străzii și profită pentru a se întoarce spre ea spunînd:

– Pat, știi ce încerci să faci? Vrei să rescrii povestea aceea, să retrăiești coșmarul unei nopți cumplite pentru a decide - în final - că nu a fost decît un accident teribil, că tatăl tău nu a vrut să o ucidă pe mama ta și nici să-i facă vreun rău. Ceea ce nu va îmbunătăți cu nimic lucrurile.

Pat își întoarse capul și-l privi din profil. Trăsăturile lui, bine conturate, puțin cam neregulate pentru tipul frumuseții clasice, erau fermecătoare. Ar fi dat orice ca să-și sprijine obrazul de stofa fină a hainei sale.

– Sam, ai avut vreodată rău de mare?

– O dată sau de două ori. În rest, m-am simțit bine în largul meu pe mare.

– Și eu - la fel. Dar îmi amintesc că o dată mă întorceam cu Veronica și Charles la bordul *Reginei Elizabeth 2* și că ne-a prins o furtună. Nu știu de ce am avut rău de mare. Niciodată nu m-am simțit atît de îngrozitor. Aveam în permanență senzația de vomă... Ei bine, sînt momente cînd retrăiesc această senzație cu aceeași intensitate ca și atunci. Mereu îmi revin în minte fel de fel de lucruri...

– Ce fel de lucruri? întrebă el virînd încet spre Pennsylvania Avenue.

– Zgomote, impresii... Uneori sînt vagi... Alteori, exact în momentul în care mă trezesc, sînt foarte clare. Dar dispar înainte ca eu să fac vreo legătură între ele. Apoi am citit că anumiți adulți sînt în stare să-și amintească evenimentele care i-au marcat chiar de pe vremea cînd aveau doi ani. Un studiu preciza faptele că, pentru a redeștepta avenimente uitate, cel mai bun mijloc e de a reproduce condițiile în care acestea s-au produs. Din fericire - sau poate că nu - eu am această posibilitate.

– Și eu continui că cred că nu e cea mai bună idee.

Dar Pat nu-l mai asculta, ci privea gînditoare pe fereastră. Consultase o hartă amănunțită a orașului, unde era trecut numele fiecărei străzi și acum refăcea în minte traseul parcurs, încercînd să ghicească următoarea stradă pe care vor merge. Dar mașina mergea prea repede și afară

era prea întuneric pentru a mai putea deslușI cîte ceva. Restul drumului tăcură amîndoi.

Portarul de la Casa Albă îl întîmpină călduros pe Sam și îi lăsă în seama unui ospătar care îi conduse la o masă încadrată de o canapea circulară.

– Whisky ca de obicei? o întrebă Sam după ce se instalară.

Pat încuviință din cap, devenind brusc conștientă de apropierea lui Sam. Întotdeauna această masă îi era rezervată? Cu cîte femei venise aici?

– Două Chivas Regal cu gheață, apă minerală și lamîie, te rog, comandă Sam. Apoi așteptă ca băiatul să se îndepărteze și continuă: Bun, povestește-mi ce-ai făcut în ultimii ani. Cu lux de amănunte...

– Nu va fi foarte ușor. Lasă-mă să mă gîndesc o clipă.

Prefera să nu povestească nimic despre primele luni după ruptura lor, zilele acelea îngrozitoare și lungi în care credea că nu-și va mai reveni niciodată. De aceea vorbi doar despre serviciu, de nominalizările pentru Emmy, pentru emisiunile despre cea care fusese aleasă primarul Bostonului, despre încăpățînarea ei de a realiza emisiunea cu senatorul Jennings.

– De ce Abigail? întrebă Sam.

– Pentru că sînt sigură că e momentul cel mai potrivit pentru o femeie - președinte. Peste doi ani sînt alegeri și Abigail Jennings ar putea fi cap de listă. Cariera ei vorbește de la sine: zece ani aleasă în Senat, membră a Comisiei Afacerilor, a

Comisiei bugetare, prima femeie șef-adjunct cu majoritate de voturi. Doar de ce Congresul e încă în sesiune? Pentru că președintele contează pe ea pentru ca bugetul să fie votat așa cum dorește el.

– Da, exact.

– Ce părere ai despre ea?

Sam ridică din umeri.

– E o femeie OK! A călcat pe urmele multor oameni importanți, Pat. Numai că peste unii a mai și trecut. Cînd vrea să realizeze ceva nu se uită nici pe cine trage după ea, nici pe cine lasă în urmă.

– Bănuiesc că procedeul le e familiar tuturor bărbaților aflați la putere.

– Probabil.

– Sînt sigură.

Chelnerul le aduse meniul. Alesese salată César, în amintirea altor cine luate împreună. Chiar și, în ultima zi, Pat pregătise masa pentru picnic și-l întrebase pe Sam ce fel de salată să ia.

– César, răspunse el fără să ezite.

– Cum poate să-ți placă? întrebase ea uimită.

– Cum poate să nu-ți placă? E posibil ca prima dată să nu-i dai de gust, dar a doua oară... Îți va plăcea pentru totdeauna.

Gustase în acea zi și, într-adevăr, îi plăcuse.

Și el își aducea aminte. În momentul în care îi înapoia meniul chelnerului, remarcase:

– Mă bucur că nu ai renunțat...

Și zîmbi. Apoi continuă:

– Revenind la Abigail, mă surprinde că a ac-

ceptat să facă emisiunea.

– Sincer şi pe mine m-a surprins. I-am scris cam acum trei luni. Citisem ceva despre ea şi ceea ce aflasem mă fascina . Sam, ce ştii despre trecutul ei?

– E originară din Virginia. La moartea soţului ei, i-a luat locul în Congres. Singura ei consolare a rămas munca.

– Cam aşa ceva. Abigail Jennings e originară din nordul statului New York şi nu din Virginia. A fost aleasă *Miss Frumuseţe*, dar a refuzat să meargă la Atlantic City pentru *Miss America*, pentru că tocmai obţinuse o bursă la Radcliffe şi nu voia să riste s-o piardă. La treizeci şi unu de ani a rămasa văduvă. L-a iubit atît de mult pe soţul ei că nici acum, după 25 de ani de la moartea lui, nu e recăsătorită.

– Poate că ai dreptate, dar nici nu trebuie să crezi că a trăit ca o călugăriţă în tot timpul ăsta.

– Nu ştiu exact, dar - din cîte am aflat - cea mai mare parte a zilelor şi nopţilor şi le petrece muncind.

– Adevărat.

– Cu orice risc, în scrisoare i-am spus că aş vrea să fac o emisiune cu ea, care să dea impresia telespectatorilor că o cunosc şi pe plan personal. În schimb, am primit cel mai categoric refuz pe care l-am citit vreodată. Dar, acum două săptămîni, mi-a telefonat Pelham. Venise special la Boston pentru a-mi propune să lucrez pentru el. Am fost împreună la cină şi, în timp ce mîncam, mi-a spus că senatoarea îi arătase scrisoarea

mea. De cîtva timp, se gîndise la un ciclu de emisiuni - *Femeile din guvern*. Știa cam tot ce făcusem pînă atunci și se gîndise la mine. A adăugat că seară de seară voi avea reportajul meu la telejurnal, de la șapte seara. Îți imaginezi ce am simțit. Pelham e cel mai apreciat comentator! Și rețeaua lui e aproape la fel de importantă ca și canalele Turner. Salariul - enorm! Dar seria trebuia începută cu senatorul Jennings și cel mai curînd posibil. Habar n-am însă de ce Abigail și-a schimbat hotărîrea.

– Te pot lămuri eu. Vice-președintele e pe cale de a demisiona. E mai bolnav decît crede lumea.

Pat rămase cu furculița în aer și îl privi absentă.

– Sam, vrei să spui...?

– Vreau să spun că cel de-al doilea mandat al președintelui se va încheia în mai puțin de doi ani. Ce plăcere mai mare ar fi pentru toate femeile din America decît aceea de a numi pentru prima dată o femeie în funcția de vice-președinte?

– Dar asta înseamnă... dacă Jennings e numită vice-președinte, nu i se va putea refuza candidatura la președenție.

– Ușurel, Pat. Te cam grăbești. Am spus doar că dacă vice-președintele își dă demisia, există șansa să fie înlocuit de Abigail Jennings sau Claire Lawrence. Ca să spun așa, Claire e Erma Bombeck din Senat - populară, strălucitoare, un jurist de primă mînă. A făcut o treabă excelentă. Dar Abigail nu se va lăsa. Claire și președintele

sînt amîndoi din Miile West, ceea ce - politic vorbind - nu e prea indicat. De aceea o va prefera pe Abigail, dar va trece greu peste faptul că Abigail nu e prea cunoscută pe plan național. Și are și dușmani foarte puternici în Congres.

– Crezi deci că Luther Pelham vrea să facă reportajul pentru a da naștere unei alte Abigail? Mai vie? Mai umană?

– După cît am discutat, cam asta ar fi concluzia, nu? Cred că vrea să cîștige sprijinul public. Sînt prieteni intimi de mulți ani și sînt sigur că ar vrea s-o vadă pe draga lui prietenă în fotoliu de vice-președinte.

Mîncară apoi în tăcere. Pat se gîndea la ce îi spuse Sam. Bineînțeles, asta explică propunerea neașteptată care i se făcuse, graba cu care trebuia realizată emisiunea.

– Și eu? întrebă Sam. Nu m-ai întrebat ce am făcut în ultimul timp...

– Știu. Ți-am urmărit cariera, îi răspunse. Am toastat în cinstea ta cînd ai fost reales - deși am fost surprinsă. Am scris și apoi am rupt cîteva zeci de scrisori pe care ți le-am scris de la moartea lui Janice. Voiam să găsesc cele mai potrivite cuvinte, dar n-am reușit... Cred că a fost cumplit pentru tine...

– Da. Cînd am aflat fără nici un dubiu că Jenice nu mai are mult timp de trăit, am renunțat la multe activități pentru a sta cu ea cît mai multă vreme. Cred că a ajutat-o mult faptul că nu a mai fost singură...

– Sînt sigură.

Făcu o pauză, dar nu reuși să se abțină și-l întrebă:

– Sam, de ce ai așteptat atît pînă să mă chemi? De fapt, mi-ai mai fi telefonat vreodată dacă nu aș fi venit la Washington?

Așteptînd răspunsul i se păru că zgomotul de fond din restaurant dispăruse: și murmurul vocilor celorlalți clienți, și clinchetul paharelor și, al tacîmurilor.

– Te-am mai sunat, spuse el. De mai multe ori. Dar n-am avut curajul și am închis înainte ca telefonul tău să sune. Pat, cînd ne-am cunoscut, te pregăteai să te logodești. Ai renunțat din cauza mea.

– Cu sau fără tine, nu cred că aș fi făcut-o. Rob e fermecător, dar pentru mine nu e de ajuns.

– E un avocat strălucitor și viitorul îi surîde. Fără mine, azi ai fi fost căsătorită cu el. Pat, am 48 de ani. Tu ai doar 27. Aș putea să-ți fiu tată. Tu îți dorești familie, copii și eu simt că nu mai am energia necesară.

– Înțeleg, dar pot să te întreb ceva, Sam?

– Sigur.

– Mă mai iubești sau totul e o poveste veche?

– Te iubesc, destul pentru a-ți lăsa șansa de a întîlni pe cineva de vîrsta ta.

– Dar tu ai întîlnit pe cineva de vîrsta ta?

– Nu e nimeni în viața mea...

– Văd.

Pat zîmbi, apoi spuse din nou:

– Bun, acum că am pus totul la punct, îmi oferi și un desert?

Sam păru ușurat. Se aștepta ca ea să se împotrivească? Oricum, părea foarte obosit. Unde îi dispăruse entuziasmul din anii trecuți?

O oră mai tîrziu, cînd o conduse acasă, Pat își aminti că mai voia să-i spună ceva:

– Sam, am primit un telefon ciudat săptămîna trecută la birou.

Îi povesti în detaliu tot ce se întîmplase.

– Membrii Congresului primesc des telefoane sau scrisori de amenințare?

Sam nu păru foarte neliniștit.

– Uneori, dar nimeni nu le ia în serios.

O sărută pe obraz, apoi începu să rîdă.

– Mă voi mai gîndi. Poate ar trebui s-o întreb pe Claire Lawrence dacă ea încearcă să o intimideze pe Abigail.

Pat îl privi îndepărtîndu-se, apoi încuie ușa. Se simțea singură și casa i se părea imensă și goală. «Poate mobilele vor aduce o schimbare», își spuse ea.

Privirea îi fu atrasă de un plic alb aruncat pe jos. Probabil că cineva îl strecurase pe sub ușă cînd fusese ea plecată. Numele ei era scris cu litere negre, puternic aplecate spre dreapta. Se gîndi o clipă că e o înștiințare de la un agent imobiliar. Dar adresa și numele acestuia lipseau din colțul drept și ștampila arăta că plicul venise din Prisunic.

Rupse un capăt și scoase o foaie de hîrtie pe care era scris: *ȚI-AM SPUS SĂ NU VII.*

Trei

A doua zi dimineața, ceasul sună la ora șase. Pat se ridică din pat, într-un fel ușurată, pentru că salteaua veche, stricată nu prea o lăsase să doarmă și toată noaptea stătuse trează, atentă la fiecare zgomot din casă. Refuzase să se mai gîndească, nu putea să-și scoată din minte biletul... Ar fi putut fi doar un nebun inofensiv. Dar oricum, asta însemna că cineva o supraveghea.

Cei cu mobila anunțaseră că vin la ora opt. Se hotărî să care dosarele îngrămădite la subsol în bibliotecă.

Subsolul era plin de praf, cu pereții din ciment. În mijloc erau așezate mesele și scaunele de pe

terasă. Beciul era închis cu o uşă neagră, grea, plină de praful anilor.

Dîndu-i cheia, Charles o prevenise:

– Nu ştiu exact ce vei găsi, Pat. Bunica ta a lăsat instrucţiuni la biroul lui Dean ca toate dosarele să-i fie trimise aici. Nu le-am triat niciodată.

O clipă, crezu că uşa nu se va deschide. Subsolul era umed şi mirosea greu, ca într-un loc care nu mai fusese de mult timp aerisit. Yala părea ruginită şi cheia aproape se înţepenise. După cîtva timp, cheia se mişcă. Împinse uşa cu putere.

În interior, mirosea a mucegai. Două teancuri de dosare erau atît de pline de praf şi de pînze de păianjen, că nici nu li se mai vedea culoarea. Alături mai erau cîteva coperţi rupte burdusite cu hîrtii. Cu o cîrpă şterse praful pînă cînd reuşi să citească ce era scris pe etichete. «Deputat Dean W. Adams, Efecte personale», «Deputat Dean W. Adams, Obiecte diverse». Pe cîteva fişiere regăsi aceeaşi etichetă: «Deputat Dean W. Adams, Personal».

– Deputat Dean W. Adams..., spuse Pat cu voce tare.

Apoi repetă numele în şoaptă. «Curios - gîndi ea - nu pot să-l văd deputat. Mi-l imaginez numai aici, acasă. Ce fel de parlamentar putea fi?»

Într-o singură fotografie, apărută în presă, îl văzuse surprins în ipostaza oficială de deputat. Dar nu era decît un instantaneu şi nu-i spunea nimic.

În schimb, Veronica îi arătase un album plin cu

fotografii cu Renée, din vremea copilăriei și a primului debut: primul concert, cu Pat în brațe. Nu era greu de imaginat de ce Veronica nu păstrase nici o amintire despre Dean Adams.

Cheia fișierelor era tot pe inelul cu chei pe care îl dăduse Charles. Cînd se pregătea să-l deschidă pe primul, strănută. Ar fi fost o nebunie să-l deschidă în beci. Praful îi pișcau ochii și o făcea să lăcrimeze. «Voi aștepta ca totul să fie adus în bibliotecă», își spuse. Pentru moment, avea să se mulțumească cu clasoarele și dosarele. Începu să șteargă praful de pe copertă.

Nu era chiar atît de ușor și, în curînd, cîrpa i se umpluse de praf. Trebui de cîteva ori să urce pînă în bucătărie să aducă apă curată și alte cîrpe.

Ultima dată aduse și un cuțit și răzui etichetele de pe dosare. Apoi le dezlipi pe cele de pe fișiere. Mulțumită, mai aruncă o privire în jur. Clasoarele verzi erau într-o stare destul de bună. Le va așeza în bibliotecă, lîngă cărți. La fel și dosarele. Cine le-ar vedea ar putea să-și imagineze că le-a adus cu ea de la Boston. Era, poate, singurul sfat pe care i-l dăduse Veronica și de care ținuse cont.

– Nu spune nimănui, Pat! Gîndește-te la viitorul tău! Cînd te vei căsători, ce le vei spune copiilor tăi? Că piciorul drept șchioapătă pentru că tatăl tău a vrut să te ucidă?

Se spălă pe mîini și așteptă să sosească dintr-o clipă în alta camionul. Cei trei bărbați cără mobila în casă, covoarele, vesela de porțelan și paha-

rele de cristal, apoi urcară dosarele în bibliotecă. Spre amiază, plecară, vizibil mulțumiți de bacșișul primit.

Rămasă din nou singură, Pat se îndreptă direct spre salon. Schimbarea era uimitoare. Un covor oriental de patru metri pe șapte, în culori vii - portocaliu, verde, galben, și roșu închis pe un fond negru - trona exact în mijlocul încăperii. O canapea în catifea verde era așezată în colțul stîng, încadrată de fotolii - de o parte - și de cămin - de cealaltă parte.

Camera redevenise ceea ce fusese cîndva. Pat mîngîi cu vîrful degetelor fiecare obiect, schimbînd locul unui scaun sau al unei veioze. Ce simțea? Nu știa exact. Nu chiar teamă - deși evita să se apropie prea mult de cămin. Atunci ce? Nostalgie? De ce? Ar fi putut crede că o parte din aceste impresii confuze erau doar ecoul momentelor fericite petrecute aici... Dacă era așa, de ce mai voia să răscolească trecutul?

* * *

La ora trei și cinci minute, cobora dintr-un taxi în fața clădirii Russel Senate Office. Afară se făcuse frig și pătrunse cu plăcere în holul bine încălzit. Gardienii de la intrare o rugară să treacă prin dreptul detectorului magnetic, apoi unul dintre ei o conduse la lift. Cîteva minute mai tîrziu, se prezenta în fața secretarei lui Abigail Jennings.

– Senatorul Jennings întîrzie puțin, îi explică tînăra. Au venit să o vadă niște alegători. Dar nu

durează prea mult.

– Pot să aștept.

Pat se așează pe un scaun și privi în jurul ei: Aparent, birourile lui Abigail Jennings se numărau printre cele mai elegante din Russel. Situate pe colț, aceste două blocuri păreau foarte largi și aerisite, ceea ce era lucru mare într-o clădire atît de aglomerată.

O balustradă joasă separa sala de așteptare de secretariat. La dreapta, era un culoar scurt, ai cărui pereți erau plini de fotografiile doamnei senator. Întoarse privirea și descoperi chiar lîngă ea, pe o masă mică cîteva prospecte privind opiniile senatorului Jennings despre legislația actuală.

Auzi apoi vocea cunoscută, cu un slab accent din Sud care îi invita pe musafiri să plece.

– Sînt încîntată că ați venit să mă vedeți! Aș fi vrut să am mai mult timp la dispoziție...

Vizitatorii, un cuplu elegant, cam de 60 de ani, nu mai conteneau să-i mulțumească.

– Ca să spun drept, în cursul turneului dumneavoastră, ne-ați invitat să vă vizităm oricînd. De aceea, trecînd pe aici, am spus: «Violet, din moment ce am ajuns la Washington, hai!»

– Chiar nu aveți timp să cinăm împreună?

– Îmi pare grozav de rău...

Pat o privi pe Abigail Jennings conducîndu-și musafirii spre ușă și avu timp să o analizeze atent. Uitase că e atît de înaltă, un metru șaizeci și cinci aproape, și atît de elegantă. «Bine jucat!» își spuse văzînd-o deschizînd ușa și închizînd-o

lent, obligîndu-i astfel pe cei doi să plece. Inima începu să-i bată mai tare.

Abigail se întoarse pe jumătate spre ea. Purta un taior gri care îi evidenția suplețea corpului. Avea umerii puțin mai largi. Părul blond cenușiu încadra o față mică, cu ochi albaștri ca de porțelan. Avea buzele palide și nu era deloc fardată. Ca și cum ar fi vrut să minimalizeze cu orice preț neobișnuita ei frumusețe. Cîteva riduri îi apăruseră la colțul ochilor, dar anii păreau că trecuseră peste ea fără să lase urme. De șase ani nu se schimbase aproape deloc.

Pat observă privirea albastră fixîndu-se asupra ei.

– Bună ziua! o întîmpină senatorul, îndreptîndu-se spre ea. Apoi, cu o privire dojenitoare adresată secretarei, adăugă: Cindy, ar fi trebuit să mă previi că a sosit domnișoara Traymore.

Dar nemulțumirea fu de scurtă durată.

– Bun, nu e prea gravă! Intrați, vă rog, domnișoară Traymore. Pot să-ți spun Pat? Luther mi-a vorbit atît de mult despre tine, încît am impresia că te știu de o viață. Am văzut unele emisiuni realizate la Boston. Luther mi le-a oferit. Sînt formidabile! Și, așa cum ai arătat în scrisoare, ne-am mai întîlnit acum cîțiva ani. Cu ocazia unei conferințe la Wellesley, nu-i așa?

– Da, într-adevăr, răspunse Pat intrînd în birou și privind în jurul ei. E încîntător! exclamă ea.

Pe o consolă lungă, de stejar era o lampă japoneză, pictată în nuanțe discrete, o statuetă reprezentînd o pisică egipteană, un stilou de aur,

așezat într-un suport. Un fotoliu în piele roșie, larg și confortabil, cu brațele sculptate părea să vină direct din secolul al XVII-lea. Un covor oriental, în nuanțe de roșu și bleu se asorta cu draperiile. Steagul Americii era agățat pe peretele din spatele biroului. Un perete întreg era acoperit cu etajere din lemn acaju. Pat se așează pe un scaun de lîngă birou.

Reacția lui Pat nu scăpase privirii senatorului Jennings.

– Unii colegi de-ai mei consideră că, cu cît birourile lor vor fi mai încărcate de mobile sumbre și nefolositoare, cu atît alegătorii îi vor crede mai muncitori și mai realiști. Pentru mine contează mai mult armonia. În această ambianță, simt că-mi pot duce mai bine la capăt îndatoririle.

Făcu o pauză și reluă:

– Peste o oră, Senatul se întrunește pentru votare. De aceea, cred că e mai bine să ne apucăm de treabă. Luther ți-a spus că uram, pur și simplu, ideea acestei emisiuni?

Pat se simți ceva mai stăpînă pe ea. Mulți oameni nu acceptau să fie făcute reportaje despre ei.

– Da, mi-a spus, răspunse ea, dar cred că rezultatul vă va satisface.

– Altfel nici nu aș fi acceptat. De altfel, prefer să lucrez cu Luther și cu dumneata decît nu știu cu ce canal de televiziune care să transmită o emisiune, fără acordul meu. Oricum regret vremurile în care un om politic putea declara: «Trecutul meu vorbește pentru mine!» și asta era de

ajuns.

– Sînt vremuri apuse! Puțini își mai amintesc de ele...

Abigail scoase o tabacheră din sertarul biroului său.

– Nu mai fumez în public, spuse ea. O dată - o singură dată, crede-mă, un ziar a publicat o fotografie de-a mea cu țigara în mînă. Eram în Cameră pe atunci și am primit o duzină de scrisori mustrătoare din partea părinților din circumscripția mea. Dădeam un exemplu prost...

Întinse mîna peste birou:

– Vrei?

Pat refuză.

– Nu, mulțumesc. Tatăl meu mi-a cerut să nu fumez pînă la 18 ani și apoi nu m-a mai atras.

– Deci te-ai ținut de cuvînt? Fără să tragi măcar un fum în spatele garajului sau mai știu eu pe unde?

– Da.

Abigail surîse.

– Asta mă liniștește. Am vorbit su Sam Kingsley - care urăște la fel de mult ca și mine interviurile - și m-a asigurat că nu ești ca alți reporteri. Îl cunoști pe Sam, nu?

– Da. Drăguț din partea lui, răspunse Pat forțîndu-se să pară cît mai naturală. Bănuiesc că modalitatea cea mai directă de a ataca problema este să-mi spuneți de ce v-a îngrozit atît de mult ideea acestei emisiuni. Dacă știu de la început ce nu doriți să spuneți, cîștigăm timp.

Chipul femeii din fața ei deveni gînditor.

– E exasperant să știi că viața ta personală nu-i satisface pe ceilalți. Sînt văduvă de la 31 de ani. Luînd locul soțului meu în Congres, după moartea lui, apoi candidînd pentru Senat - toate acestea au făcut să mă simt mai departe legată de el. Dar, bineînțeles, mi-e imposibil să povestesc cu lacrimi în ochi prima zi de școală a micuțului Johny, din moment ce nu am avut copii. Spre deosebire de Claire Lawrence, nu pot să fiu fotografiată înconjurată de nepoței. Și te previn, Pat, nu voi lăsa pe mîna nimănui vreo fotografie în costum de baie, cu tocuri înalte și coroana de strassuri pe cap.

– Dar ați fost aleasă *Miss Stat-New York*. Nu putem trece peste asta!

– Chiar?

Ochii ei frumoși sclipiră:

– Știi că la puțin timp după moartea lui Willard o fițuică de scandal a publicat o fotografie de-a mea de la concurs cu titlul: «Adevărata recompensă e de a reprezenta Sudul în Congres?» Guvernatorul și-a schimbat părerea și nu mi-a mai permis să închei mandatul lui Willard. Jack Kennedy l-a convins însă că am muncit tot timpul alături de soțul meu. Dacă Jack nu ar fi fost atît de influent, astăzi nu aș fi aici. Nu, mulțumesc, dar nu vreau fotografii ca regină a frumuseții. Emisiunea poate să înceapă din perioada cînd eram în ultimul an la Universitatea din Richmond, recent căsătorită cu Willard. Pe atunci, îl ajutam în campania pentru Congres. Din acest punct a început viața mea.

«Dar nu puteți șterge primii douăzeci de ani! gîndi Pat. Și de ce ați face-o?» Sugeră, cu voce tare:

– Am găsit o fotografie din copilărie în fața casei natale din Apple Junction. E genul de imagine din trecut care place publicului.

– Pat, n-am spus niciodată că e casa mea natală. Am locuit doar acolo o perioadă. În realitate, mama mea era femeie de serviciu la familia Saunders și locuiam într-un apartament mic din spatele casei lor. Nu uita, te rog: sînt senator de Virginia! Familia Jennings a avut o poziție importantă la Fidewater, în Virginia, după bătălia de la Jamestown. Soacra mea mi-a spus mereu: «soția yankee a lui Willard». Am făcut eforturi mari ca să fiu acceptată ca o Jennings din Virginia și nu ca Abigail Foster din statul New York. Să lăsăm lucrurile așa cum sînt, vrei?

Cineva bătu la ușă. Un bărbat serios, cu chipul oval de aproape 30 de ani intră. Era într-un costum gri, care-l făcea să pară și mai suplu. Părul blond, pieptănat cu atenție, nu reușea să ascundă un început de chelie. Ochelarii cu ramă subțire îl maturizau.

– Votul va începe imediat - spuse el.

Abigail se ridică brusc.

– Pat, sînt dezolată. Cu această ocazie ți-l prezint pe Philip Buckley, asistentul meu. Împreună cu Toby a adunat cîteva documente pe care să ți le pună la dispoziție: articole din reviste, scrisori, albume foto, chiar și un film realizat de amatori. Poți să te uiți peste ele și mai discutăm

în zilele următoare.

Pat nu putea refuza. Va mai vorbi cu Luther Pelham. Știa că amîndoi vor insista să nu abată interviul de la programul anterior stabilit. Philip Buckley o privea cu atenție. Era puțină ostilitate în atitudinea lui?

– Toby te va conduce acasă, continuă Abigail grăbită. Unde e Toby, Phil?

– Aici. Nu trebuie să intrați în panică!

Ochii înfundați în orbită ai asistentului o priveau calmi. Dar vocea care se auzise era a altui bărbat solid cît un dulap din vechime și cu un aer de boxeur profesionist. Părul castaniu era deja încărunțit. Avea un costum bleumarin și ținea o șapcă în mînă.

Pat nu-și putea desprinde privirea de pe mîinile lui. Niciodată nu mai văzuse niște mîini atît de mari. Pe un deget purta un inel de aur cu onix.

«Nu intrați în panică!» Chiar pronunțase aceste cuvinte? Surprinsă, privi spre Abigail, dar ea rîdea.

– Pat, el e Toby Gorgone. Îți va povesti cu ce se ocupă pe drumul spre casă. Eu încă nu știu precis, dar e cu mine de 25 de ani. Și el e din Apple Junction și - după părerea mea - e cel mai reușit exemplar din acele locuri. Acum, fug. Hai, Phil!

Plecaseră. Pat își dădea seama că nu-i va fi tocmai ușor să realizeze această emisiune. Avea pregătit pe trei pagini ce probleme urma să discute cu Abigail Jennings și nu lămurise decît una singură. Toby o cunoștea pe Abigail din copilărie.

Ar putea oare să-i răspundă la niște întrebări pe drum?

Tocmai se pregătea să iasă cînd ușa se deschise brusc și Abigail intră urmată de Philip. Părea nervoasă.

– Toby, pentru numele lui Dumnezeu, de unde ai mai scos și vestea că nu ajung la ambasadă pînă la șapte seara?

– Dumneata mi-ai spus.

– Poate, dar trebuia să verifici ora întrevederii!

– De acord, răspunse Toby pe un ton conciliant.

– Întrevederea e programată la șase. Să fii aici la fără un sfert!

Scuipa literalmente cuvintele.

– Mai bine v-ați grăbi pentru vot. Veți întîrzia!

– Aș întîrzia tot timpul dacă nu aș avea grijă să verific totul în urma ta!

Ieși, trîntind ușa. Dar Toby nu era prea impresionat. Rîdea.

– Mai bine am merge, domnișoară Traymore.

Pat încuviință. Nu putea să-și imagineze că un servitor i se putea adresa Veronicăi sau lui Charles cu o asemenea dezinvoltură. Ce împrejurări creaseră o relație atît de ciudată între senatorul Jennings și dulapul de bărbat pe post de șofer?

Pat se hotărî să descopere singură.

Patru

Cadillac-ul gri traversă fără grabă străzile aglomerate, în timp ce Toby remarcă - probabil pentru a suta oară - că, în timpul după-amiezii, e un adevărat coşmar să conduci în Washington. Turiştii, mai ales, cu maşinile lor închiriate, necunoscînd bine oraşul, erau o adevărată calamitate pentru locuitorii oraşului, grăbiţi să ajungă acasă.

Apoi aruncă o privire admirativă în oglinda retrovizoare. Pat Traymore arăta într-adevăr foarte bine. Toţi trei - şi el, şi Phil, şi Pelham - încercaseră să o convingă pe Abigail să facă emisiunea. Ceea ce îi crea acum sentimentul că e responsabil pentru reuşita operaţiunii.

Totuși, înțelegea de ce Abby refuzase la început. Dar acum era pe punctul de a obține ceea ce își dorise întotdeauna. Ochii lui Toby îi întîlniseră pe cei ai lui Pat în oglinda retrovizoare. Ce frumos știa Pat să surîdă! Îl auzise odată pe Sam Kingsley spunîndu-i lui Abigail că Pat Traymore avea darul de a-i face pe ceilalți să spună lucruri pe care n-ar fi crezut niciodată că le vor spune în fața atîtor ascultători.

Pat se gîndea cum să-l abordeze pe Toby și hotărî - pînă la urmă - că cel mai potrivit e să treacă direct la subiect. În momentul în care mașina se opri la semafor, se aplecă puțin în față și spuse gata să izbucnească în rîs:

– Toby, trebuie să-ți mărturisesc că am crezut că nu am auzit că i-ai spus lui Abigail: « Nu intrați în panică!».

Șoferul întoarse capul pentru a o privi în față.

– Oh, ar fi trebuit să evit să-i vorbesc așa la prima noastră întîlnire. Nu o fac de obicei, dar știam că emisiunea asta o neliniștește pe Abigail. Trebuia să participe la vot și o hoardă de ziariști o așteptau să-și spună părerea. M-am gîndit că i-ar prinde bine să se desprindă puțin. Dar nu trebuie să mă înțelegi greșit. O respect. Și, chiar dacă s-a înfuriat pe mine, peste cinci minute a uitat.

– Ați crescut împreună, nu? riscă Pat.

Semaforul trecu pe verde. Mașina demară încet și abia apoi Toby se gîndi să-i răspundă:

– Nu chiar. Toți puștanii din Apple Junction merg la aceeași școală, cu excepția celor trimiși la școala parohială. Dar ea e cu doi ani mai mare

decît mine şi nu am fost în aceeaşi clasă. Apoi, pe la 15 ani, am început să lucrez. La grădinărit mă pricepeam cel mai bine, iar case mari erau destule în oraş. Cred că Abigail ţi-a spus că locuia în casa Saundersi-lor.

– Da, mi-a spus.

– Eu lucram la nişte vecini, la patru case depărtare. Într-o zi, am auzit-o pe Abigail urlînd. Vecinul din faţă - un tip mai în vîrstă - avea o idee fixă: că are nevoie de un cîine de pază. Şi îşi cumpărase un berger german. Pe scurt, bătrînul a uitat poarta deschisă şi cîinele a ieşit chiar cînd Abigail trecea pe stradă. S-a năpustit asupra ei.

– Şi tu ai salvat-o?

– Sigur. Am început să ţip ca să distrag atenţia cîinelui. Din nefericire pentru mine, îmi abandonasem săpăliga. Cred că se pregătea să mă rupă bucăţi, dar am fost mai iute ca el. Am sărit eu la gîtul lui. Şi, după acea - continuă Toby cu mîndrie în glas - n-a mai rămas nimic din cîinele de pază.

Cu un gest discret, Pat scoase din poştă reportofonul şi îl puse în funcţiune.

– Acum înţeleg de ce e atît de legată de tine, observă ea. Japonezii consideră că salvînd viaţa unui om, devii - într-un fel -responsabil de soarta lui şi în continuare. E şi cazul tău? Pentru că s-ar spune că te simţi responsabil pentru soarta lui Abigail Jennings.

– Nu ştiu. Poate că e adevărat sau poate pentru că a fost drăguţă totdeauna cu mine cînd eram puşti.

Mașina se opri.

– Îmi pare rău, domnișoară Traymore, am mai fi prins verde dacă cretinul ăsta din față nu s-ar încăpățîna să citească toate indicatoarele.

– Nu-i nimic. Nu mă grăbesc. Ai spus că «a fost totdeauna drăguță cu tine»?

– Am spus poate. Ascultă, mai bine ai uita ce ți-am povestit. Abigail n-ar fi prea încîntată să afle că am vorbit despre Apple Junction.

– Dar aș putea paria că nu a uitat cum ai salvat-o, șopti Pat visătoare. Îmi imaginez ce aș simți eu dacă un cîine s-ar năpusti asupra mea și m-ar salva cineva...

– Oh, Abby mi-a fost recunoscătoare, bineînțeles. Brațul îmi sîngera, dar mi l-a înfășurat în puloverul ei. Apoi a vrut să meargă cu mine la spital și m-a aștepta pe culoar cît m-au cusut. După aceea am devenit prieteni pentru toată viața.

Privi o clipă visătoare pe fereastră.

– Prieteni, repetă el cu convingere. Cu adevărat prieteni. Nu eram din același mediu cu ea... Cred că știi deja. Așa că nu puteam fi decît prieteni. Uneori, după-amiaza, venea să stea de vorbă cu mine în timp ce eu lucram în grădină. Ura Apple Junction la fel de mult ca și mine. Și, pentru că engleza mea lăsa de dorit, a început să-mi dea lecții. Niciodată nu mi-a plăcut să învăț. Dar arată-mi orice aparat vrei tu, orice ansamblu mecanic și sînt în stare să-l demontez și să-l remontez în cîteva minute. Dar să nu mă pui să analizez vreo frază... Oricum, Abby a ple-

cat la Universitate, eu la New York. M-am căsătorit și n-a mers. Apoi am început să lucrez pe unde apucam, dar aveam necazuri de la jocul de cărți... M-am angajat șofer. Între timp, Abby se căsătorise și soțul ei era deputat. Am citit că avuseseră un accident cu mașina, pentru că șoferul lor era beat. Am încercat. Două săptămîni mai tîrziu, i-am scris și soțul ei m-a angajat. Acum 25 de ani... La ce număr locuiești, domnișoară? Am ajuns pe strada N...

– La 300, spuse Pat. Casa de pe colț.

– Casa aceea?! nu-și ascunse Toby mirarea.

– Da. De ce?

– I-am condus de cîteva ori pe Abby și pe Willard Jennings la recepții acolo. Era a unui deputat Dean Adams. Știai că și-a omorît soția apoi s-a sinucis?

Pat se forță ca vocea să îi rămînă calmă.

– Avocatul tatălui meu s-a ocupat de închiriere. A vorbit ceva despre o dramă care ar fi avut loc aici, dar... atît!

Toby opri mașina lîngă trotuar.

– Mai bine, să uiți! A încercat să o omoare și pe puștoaică, dar n-a reușit. Oricum - săraca! - a murit mai tîrziu. Dacă nu mă înșel, Kerry o chema. Nimeni n-a putut face nimic...

Clătină din cap, continuînd:

– Dacă nu stăm prea mult, polițiștii nu vor avea nimic împotrivă că am oprit aici.

Pat întinse mîna spre portieră, dar Toby fu mai rapid decît ea. Într-o secundă coborîse din mașină, o înconjurase și aștepta - cu portiera

deschisă - să coboare.

– Atenție, domnișoară Traymore. E gheață pe jos.

– Văd. Mulțumesc.

Se bucură că se întunecase, pentru că n-ar fi vrut ca Toby să-i vadă chipul. Nu prea îi plăcuse lui să învețe, dar era foarte perspicace. Niciodată nu se gîndise la casă decît asociind-o cu noaptea crimei. Dar fuseseră și recepții aici! Și Abigail Jennings avea cinzeci și șase de ani. Willard era cu opt sau nouă ani mai în vîrstă. Tatăl lui Pat ar fi avut aproape 60 de ani. Deci, pe atunci, fuseseră colegi la Washington.

Toby deschise portbagajul și scoase două cutii destul de mari. Pat ardea de nerăbdare de a mai afla ceva de la el despre Dean și Renée Adams, și chiar despre Kerry. Dar se stăpîni: «Nu acum!» își spuse.

Toby o urmă în casă cu cutiile în mîini. Erau grele, dar nu destul de grele pentru el. Îl conduse în bibliotecă și-i făcu semn să le așeze lîngă cele aduse de la subsol. Deci tot îi folosise la ceva că șterse etichetele de pe dosare...

Dar Toby nu acordă prea multă atenție dosarelor.

– Trebuie să plec, domnișoară Traymore. În cutia asta - spuse el arătînd cu degetul - sînt ziare, albume și cam așa ceva. În cealaltă sînt scrisori de la alegători privind problemele lor personale. Abigail i-a ajutat aproape pe toți. Apoi mai e un film făcut de un amator, pe vremea cînd soțul ei mai trăia. Lucruri obișnuite. Stau la dis-

poziția dumitale pentru a-ți proiecta filmul oricînd ai dori. Pot să-ți mai explic și despre ce e vorba.

– Lasă-mi puțin timp să le triez și apoi te voi anunța eu. Mulțumesc, Toby. Sînt sigură că îmi vei fi de mare ajutor. Poate că amîndoi vom duce la bun sfîrșit ceva de care Abigail va fi mulțumită.

– Dacă nu va fi, nu va dura prea mult pînă s-o aflăm.

Figura jovială a lui Toby se lumină și șoferul îi zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Noapte bună, domnișoară Traymore!

– De ce nu-mi spui Pat? La urma urmelor, și senatorului îi spui Abby.

– Eu sînt singurul care își permite. Nu prea îi place ei, dar cine știe? Și apoi, poate voi avea șansa să îți salvez viața într-o zi.

– Să nu pierzi ocazia dacă ți se oferă!

Pat îi întinse mîna, care dispăru în imensa palmă a lui Toby.

După plecarea lui, rămase în prag, cufundată în gînduri. Ar fi trebuit să învețe să nu mai reacționeze atît de vizibil auzind numele lui Dean Adams. Ce fericire că Toby îl pronunțase cînd era încă la adăpostul semiobscurității mașinii.

* * *

În umbra casei din față, mai era cineva care-l privea pe Toby îndepărtîndu-se la volanul mașinii sale. Apoi, cu o enervare crescîndă, o privi pe Pat care rămăsese în prag. Necunoscutul stătea cu mîinile în buzunarele pardesiului. Purta pan-

taloni de stofă albă, șosete albe și pantofi tot albi, care se confundau cu zăpada din fața casei. Trupul îi era încordat și pumnii strînși. Înalt, slab, își ținea capul într-un mod ciudat, mult aplecat pe spate. Părul cărunt îi cădea pe fruntea puțin ridată.

Ea era acolo. O văzuse despachetînd ieri seara. În ciuda avertismentelor lui, se încăpățîna să facă emisiune. Văzuse și mașina senatoarei și cutiile pe care le ducea Toby și în care nu putea fi decît documente. Deci, ea se instalase în această casă...

Amintirea acestei dimineți îndepărtate îi apăru brusc în minte: bărbatul întins pe spate, căzut între masă și canapea, ochii lipsiți de expresivitate ai femeii, privirea ei goală, părul năclăit de sînge închegat al fetiței...

Rămase nemișcat, pînă cînd Pat închise ușa, ca și cum nu se putea hotărî să plece.

Pat își pregăti un cotlet în bucătărie, cînd auzi telefonul sunînd. Nu se aștepta ca Sam să o sune, dar... Ridică receptorul cu un surîs pe buze:

– Alo?

O șoaptă.

– Patricia Traymore?

– Da. Cine e la aparat?

Dar recunoscuse această voce ciudat de dureroasă.

– Ai primit scrisoarea mea?

Ea încercă să fie calmă și convingătoare.

– Nu știu ce te neliniștește. De ce nu-mi spui?

– Renunță la emisiune! Nu vreau să te pedep-

sesc, domnișoară Traymore. Nu mă obliga să o fac! Amintește-ți cuvintele Domnului: «Dacă cineva îl tulbură pe unul dintre micuții aceștia, ar fi mai bine pentru el să fie spînzurat de o pală de moară și să fie aruncat pe fundul mării».

Apoi nu mai auzise nimic. Închisese.

Cinci

Era telefonul unui nebun! Nu mai avea nici o îndoială. Un psihopat care credea că femeile sînt bune să stea numai la bucătărie şi nicidecum ca să aibă funcţii oficiale. Pat îşi aminti de un tip din New York care patrula pe bulevard cu pancarte pe care erau înscrise citate din Scriptură privind faptul că femeia trebuie să fie supusă faţă de bărbatul ei. Era inofensiv. De aceea, refuză să se mai gîndească la telefon.

Mîncă în bibliotecă, răsfoind dosarele lui Abigail. Pe măsură ce citea, admiraţia ei pentru această femeie creştea. Într-adevăr, după moartea soţului ei, fusese o sclavă a muncii ei. Nu era

o minciună! Iar alegătorii ei păreau că fac parte dintr-o imensă familie.

A doua zi dimineață, avea întîlnire la studio cu Pelham. De aceea, la miezul nopții se hotărî să se culce. Lîngă dormitor era un cabinet de toaletă și o sală de baie. Camera - rearanjată - arăta cu totul altfel și mobilierul Chippendale îi dădea un farmec deosebit. Era clar pentru oricine că fusese cumpărat special pentru această casă. Șifonierul așezat pe un perete, oglinda într-un colț, patul din lemn sculptat, în fața ferestrei - toate își regăsiseră locul lor de odinioară.

Veronica îi trimisese o saltea nouă și patul era acum cît se poate de confortabil. Drumurile pînă la subsol și înapoi îi afectaseră serios starea piciorului. Durerea era mai puternică decît de obicei și deși era moartă de oboseală, adormi greu. Încercă să se gîndească la ceva plăcut, tot întorcîndu-se pe o parte și pe cealaltă. Apoi, în întuneric, începu să zîmbească. Se gîndea la Sam.

* * *

Birourile și studioul «Antena Potomac» erau în apropierea lui Farragut Square. În momentul în care ajunse acolo Pat își aminti ce îi spusese directorul de la Informații din Boston:

– Nu sta pe gînduri, Pat! Acceptă! Să lucrezi pentru Luther Pelham e o șansă care nu ți se oferă de două ori. De cînd a părăsit CBS pentru Potomac a evoluat mult, profesional vorbind.

Cînd erau în Boston, la restaurant, Pat fusese surprinsă să observe că toată lumea îl privea lung pe Pelham, unii veneau să îi ceară autografe... Era cu adevărat înconjurat de admiratori.

– Vi se întîmplă des să fiţi în centru atenţiei generale? întrebase ea.

– Întotdeauna, răspunse el cu mîndrie. Dar vei cunoaşte şi tu ce înseamnă celebritatea. Peste şase luni, oamenii te vor urmări pe stradă şi jumătate din femeile din America vor încerca să-ţi imite vocea joasă.

Exagerase - bineînţeles - dar ea se simţise flatată. A doua oară cînd i se adresase cu «domnule Pelham», îi spusese:

– Pat, acum eşti de-ai casei. Am şi un prenume. De ce nu-l foloseşti?

Luther fusese fermecător... Era ziua în care îi propusese să lucreze cu el. Acum el era patronul şi ea angajata.

Anunţat, Luther veni să o aştepte la recepţie. Era şi acum la fel de amabil, dar ceva mai grăbit şi vocea lui plăcută debora de sinceritate şi căldură.

– E grozav că vei fi de acum printre noi, Pat! Vreau să cunoşti echipa. Făcură turul sălii de redacţie şi Pat cunoscuse pe toţi cei prezenţi, care o priveau cu o curiozitate făţişă. Îşi putea imagina ce gîndeau. Va fi la înălţimea aşteptărilor? Oricum, după chipurile lor, se părea că le făcuse o impresie bună.

Potomac era pe cale de a deveni una din reţelele cele mai importante din ţară şi sala de

redacție fremătă de activitate. O tînără prezenta pe scurt informațiile și noutățile zilei. Un specialist în probleme militare își înregistra comentariu săptămînal. Redactorii selecționau telexurile pentru agențiile de presă. Dar toți păreau calmi și-și vedeau de treaba lor. Dar dincolo de aceste aparențe, Pat știa că și aici domnește acea tensiune adîncă fără de care nu se putea realiza nici o emisiune de televiziune.

Luther acceptase ca ea să își pregătească emisiunea acasă, pînă cînd vor putea începe înregistrările. Îi arătă cabina ce îi fusese rezervată, apoi o invită în biroul lui, o încăpere mare, cu pereți lambrisați cu lemn de stejar.

– Fă-te comodă, Pat, îi recomandă el. Trebuie să dau un telefon.

În timp ce vorbeau, Pat avu timp să-l privească cu atenție. Era, fără discuție, un bărbat frumos și impozant. Părul încărunțit pe la tîmple contrasta cu alura lui tinerească și cu ochii plini de viață. Pat știa că de curînd își sărbătorise cei șaizeci de ani care nu-i arăta. Petrecerea pe care o organizase soția lui la proprietatea lor, Chemy Chase, fusese comentată în toată presa. Cu nasul lui puțin coroiat și cu degetele lungi o făcea să se gîndească la un vultur.

Luther închise telefonul.

– Am trecut cu bine inspecția? o întrebă cu o privire amuzată.

– Cu brio.

Cum se făcea că și în cele mai penibile situații profesionale reușea să se descurce fără proble-

me și numai în relațiile personale se simțea stînjenită și nu găsea cuvîntul potrivit?

– Încîntat! Dacă nu m-ai fi cîntărit din priviri, aș fi fost neliniștit. Felicitări! Abigail are o părere foarte bună despre tine.

Era un compliment, dar era cazul să treacă la treabă. Constată cu surpriză că el avea de gînd același lucru. De aceea, preluă ea inițiativa:

– Am fost impresionată de felul ei de a fi. Cred că li se întîmplă tuturor celor cu care stă de vorbă.

Apoi adăugă intenționat:

– În puținul timp pe care l-am petrecut împreună.

Pelham ridică din umeri.

– Știu. Abigail e foarte ocupată. De aceea am și cerut să-ți pregătească niște documente personale care să suplinească lipsa ei de timp. Oricum, să nu te aștepți de la prea multe din partea ei. Am programat emisiunea pe 27.

– Pe 27? 27 decembrie?!

Vocea ei se mai înălțase cu un ton.

Vineri! Asta înseamnă că trebuie să pregătesc totul într-o săptămînă.

– Exact, confirmă Luther. Dar simt că ești în stare să o faci.

– Dar de ce această grabă?

Luther se sprijini de spătarul fotoliului, se așeză picior peste picior și surîse ca un om care deține secrete capitale.

– Pentru că nu e vorba doar de un reportaj ca oricare altul. Pat Traymore, ai ocazia să o con-

duci pe Abigail pe fotoliul puterii!

– Fotoliul de vice-președinte, confirmă el, și sînt fericit că te așteptai la răspunsul ăsta. Nu-ți scapă nimic! Sondajul de anul trecut nu a fost un succes pentru actualul vice-președinte. Are probleme serioase cu inima și dacă vrea să mai trăiască, trebuie să-și schimbe regimul de viață. Ceea ce înseamnă că va demisiona în curînd. Pentru ai mulțumi pe cei din partid, președintele va apela la Serviciul Secret pentru a verifica trei-patru candidați serioși. Din sursă sigură, știu că Abigail are cele mai multe șanse de reușită. Prin emisiunea noastră milioanele de telespectatori vor scrie președintelui în favoarea lui Abigail. Iată ce îi va aduce emisiunea ta! Și gîndește-te ce succes poate să însemne pentru tine reușita ei!

Sam îi vorbise despre demisia vice-președintelui și despre candidatura lui Abigail ca despre o posibilitate. Luther considera aceste lucruri iminente. Să fii la locul potrivit, la timpul potrivit era visul oricărui reporter.

– Dacă se împrăștie zvonul despre starea actuală a sănătății vice-președintelui..., începu ea.

– Deja nu mai e un zvon, e o certitudine, confirmă Luther. Voi anunța la telejurnalul de seară tot ce am aflat, inclusiv că președintele se gîndește să numească o femeie în locul lui.

– În acest caz, Jennings va bate toate recordurile în sondajele de săptămîna viitoare! Nu e prea cunoscută și toată lumea vrea să afle mai multe despre ea.

– Exact! De aceea trebuie să te pui pe treabă

și ai grijă să fie ceva trăznet!

– Dar dacă am face emisiunea așa insipidă cum și-o dorește ea, nu va primi președintele nici jumătate de scrisoare. Înainte de a-i propune acest reportaj, am făcut atîtea anchete serioase pentru a afla ce gîndesc oamenii despre ea.

– Și?

– Cei mai în vîrstă o compară cu Margaret Chase Smith. O admiră, o găsesc curajoasă și inteligentă.

– Și ce e rău în asta?

– Nimeni nu o asociază cu o persoană vie! Pentru ei e rece și distantă!

– Continuă.

– Cei tineri au altă părere. Cînd le-am spus că a fost aleasă *Miss Statul New York* li s-a părut grozav și au vrut să afle mai multe lucruri despre ea. Dacă va fi aleasă vice-președinte, va fi al doilea om la cîrma acestei țări. Unii știu că e din Nord-Est și îi reproșează că nu vorbește niciodată despre asta. Și eu cred că greșește. Și aș greși și mai mult dacă aș trece sub tăcere primii douăzeci de ani din viața ei.

– Nu te va lăsa nici măcar să amintești de Apple Junction, spuse convins Luther. Așa că nu mai pierde timpul degeaba. Mi-a povestit că în ziua în care a renunțat la *Miss Stat*, cei de acolo au vrut aproape să *o* linșeze.

– Luther, greșește! Chiar crezi că măcar o singură persoană din Apple Junction mai e afectată de faptul că nu a fost la Atlantic City pentru *Miss America*? Azi aș putea să bag mîna în foc că

majoritatea adulţilor se laudă că au cunoscut-o pe vremuri pe Abigail. Cît despre faptul că a renunţat la titlu, hai să fim obiectivi. Cine ar condamna-o dacă ar explica faptul că - după ce intrase în joc - şi-a dat seama că jocul nu-i mai place: nu-i mai place să apară în costum de baie, ca la tîrg, unde toţi te analizează cu lupa, bucuroşi că-ţi pot descoperi un defect. Azi concursurile de frumuseţe sînt depăşite. Şi ea s-a numărat printre primii care şi-a dat seama.

Luther bătea ritmic cu degetele în birou. Instinctul îi spunea că Pat are dreptate, dar Abigail nu va accepta. Şi chiar aşa? Dacă ea ar accepta să facă o emisiune despre primii 20 de ani din viaţa ei şi ar da greş? Era hotărît s-o ajute pe Abigail să devină vice-preşedinte. Bineînţeles, cei din partid ar obliga-o să promită că nu va candida pentru preşedenţie, dar - Dumnezeu ştie - că astfel de angajamente se fac numai pentru a fi încălcate. O va susţine pe Abigail pînă o va vedea instalată în Biroul oval - şi în acest caz, ea i-ar datora...

Constată pe neaşteptate că Pat Traymore îl analiza cu atenţie. Cea mai mare parte a angajaţilor lui fuseseră teribil de emoţionaţi la prima întrevedere în biroul lui. Dar ea părea foarte în largul ei, ceea ce îi plăcea şi îl enerva în acelaşi timp. Se gîndise deseori la ea din ziua în care îi propusese să facă emisiunea, cu două săptămîni în urmă. Era inteligentă; îşi ştia interesul, era frumoasă şi avea un stil propriu, neobişnuit, dar fermecător. era un reporter înnăscut; ochii şi vocea

joasă te îndemnau să ai încredere în ea. Și emana un farmec nedefinit care îi cucerea pe cei din jur.

– Spune-mi cum vrei să vorbești despre viața ei personală, ceru el.

– În primul rînd - prin Apple Junction, răspunse rapid Pat. Vreau să merg pînă acolo ca să văd ce mai pot găsi. Aș face niște fotografii, mai ales cu casa în care a locuit. Faptul că mama ei a fost femeie de serviciu și ea a obținut bursă la universitate, e un atu în favoarea ei. Ăsta e visul american! Și acum, pentru prima dată, e valabil și pentru un conducător politic, care mai e și femeie pe deasupra!

Își scoase carnetul din poșetă. Deschizîndu-l, continuă:

– Bineînțeles accentul va cădea pe primii ani de căsătorie cu Willard Jennings. Încă n-am văzut filmele, dar nu cred că voi afla ceva în plus despre viața lor publică sau privată.

Luther aprobă din cap.

– Între paranteze, probabil, va apărea destul de frecvent pe casete Jack Kennedy. Era foarte apropiat de Willard, pe vremea cînd erau amîndoi senatori. Păstrează toate articolele de ziar pe care le găsești despre ei și Kennedy. La moartea lui Willard, Jack a fost cel care a însoțit-o la înmormîntare.

Pat își notă ceva pe carnet.

– Senatorul Jennings are familie? întrebă ea.

– Nu cred. N-am auzit-o niciodată vorbind despre așa ceva.

Luther luă o țigară din pachetul de pe birou și o aprinse.

– Încerc cu disperare să renunț la fumat. Îmi pare foarte rău că nu m-am hotărît să merg la Washington pe atunci. Credeam că totul se întîmplă la New York. Nu m-am descurcat prea rău nici acolo, dar la Washington au fost ani plini de evenimente. Curios, cînd te gîndești cîți oameni au avut o moarte atît de violentă. Frații Kennedy, Willard într-un accident de avion, Dean Adams care s-a sinucis... Ai auzit vorbindu-se despre el?

– Dean Adams? repetă Pat aproape surprinsă.

– Și-a omorît soția, îi explică Luther. Apoi s-a sinucis și aproape că a omorît-o și pe fetiță... Oricum, ea n-a supraviețuit. Poate că a fost mai bine așa. O leziune pe creier... Tatăl ei era deputat de Wisconsin. Nimeni n-a găsit o explicație pentru gestul lui. O luase razna, presupun. Dacă dai peste el și soția lui în vreo fotografie de grup, scoate-o! Nu e nevoie să mai înviem această poveste!

Pat spera că neliniștea nu i se putea citi pe chip. Își drese vocea și spuse:

– Senatorul Jennings a avut un cuvînt hotărîtor de spus, la votarea privind protecția copilului față de posibilitatea de a fi răpit de unul dintre părinți. Sînt cîteva scrisori grozave privind acest lucru. Voiam să mă întîlnesc cu cîteva dintre familiile pe care le-a ajutat și să le surprind într-o secvență - replică la fotografia senatorului Lawrence cu copiii.

Luther aprobă.

– Perfect! Să-mi dai și mie scrisorile. Găsesc pe cineva care să pregătească terenul. Apoi, să ai în vedere procesul Eleanorei Brown. Și ea era din Apple Junction și directoarea școlii i-a cerut lui Abigail să-i găsească ceva de lucru după condamnare.

– Din instinct, prefer să las asta în umbră. Gîndește-te! Senatorul a dat o nouă șansă unei condamnate. E prea mult, mai ales că, mai tîrziu, Eleanor Brown a fost acuzată de a fi furat 75.000 de dolari din fondul campaniei electorale. În primul rînd mărturia senatorului a condamnat-o... Ai văzut vreo fotografie cu fata asta? Avea 23 de ani cînd a intrat în închisoare, dar arăta ca de 16. Oamenii sînt înclinați să-i plîngă pe cei învinși și scopul emisiunii este de a face pe Abigail iubită. În procesul ăsta, ea a fost omul rău.

– Dar procesul demonstrează că nu a acoperit pe cineva care a furat-o pentru că făcea parte din personalul ei. Și, dacă vrei să ameliorezi răceala lui Abigail, nu uita că datorită ei, puștoaica nu a fost tratată ca orice alt hoț prins de un polițist de cartier. Nu are rost să-ți pierzi timpul plîngînd-o pe Eleanor Brown. A făcut o depresiune nervoasă în închisoare și a fost transferată într-un spital psihiatric, eliberată pe cuvînt, apoi a șters-o. Nimeni nu i-ar mai ține partea aflînd toate acestea, nu?

– Voiam să plec în seara asta la Apple Junction. Dacă găsesc ceva important, telefonez după o echipă. Apoi, vreau să o urmăresc pe Abigail o zi întreagă la birou, acasă și să înreg-

istrez cîte ceva.

Luther se ridică, semn că întrevederea luase sfîrşit.

– Bun! Du-te la... cum îi spune? Apple Junction. Ce nume! Vezi dacă găseşti ceva. Nu-i lăsa pe cei de acolo să creadă că se vor vedea la televizor. Ar părea artificiali şi nu i-ar crede nimeni.

Apoi luă o figură îngrijorată şi spuse pe nas:

– Myrthe va trebui să caute ceva pentru pata asta de sos de pe haină.

Pat schiţă un surîs şi Luther o privi plecînd, admirîndu-i taiorul, cizmele de piele, geanta asortată...

Totul dovedea bun gust... şi bani. Era clar că Patricia Traymore provenea dintr-o familie bogată. Puţin trist, Luther se gîndi la viaţa cumplită pe care o dusese în copilărie la ferma din Nebraska. Pînă la 10 ani nu aveau baie, nici toaletă în casă. Cine altcineva ar fi putut s-o înţeleagă mai bine pe Abigail cînd refuza să-şi dezgroape trecutul? Nu greşea lăsînd-o pe Pat să-şi ducă planul pînă la capăt? Abigail se va supăra - cu atît mai mult dacă va afla despre această călătorie.

Luther apăsă pe butonul interfonului.

– Fă-mi legătura cu biroul senatorului.

Apoi ezită.

– Mai bine nu.

Închise şi ridică din umeri. De ce - să-şi facă griji degeaba?

Șase

Pat simți că ceilalți o priveau în timp ce părăsea biroul lui Pelham. Cu un surîs satisfăcut pe buze, călca apăsat. Fusese foarte amabil cu ea, chiar risca să o înfurie pe Abigail numai pentru că-i plăcuseră ideile ei. Și avea încredere în ea că va reuși să facă emisiunea într-un timp record.

«Atunci, care e problema?» se întrebă ea. «Ar trebui să fiu în plină formă...»

Afară era frig, dar senin. Străzile erau goale și se hotărî să se întoarcă pe jos. Avea trei kilometri pînă la ea, dar avea chef de puțină mișcare. De ce nu voia să admită? Era tulburată din cauza celor spuse de Pelham despre Dean Adams, de

Toby... Toți pronunțau cu groază numele lui Dean Adams și nimeni nu voia să recunoască faptul că l-a cunoscut. Ce spusese Luther? A, da... Credea că fetița e moartă ceea ce era mai bine pentru ea. Avusese o leziune cerebrală...

«N-am nici un semn de leziune cerebrală», își spuse Pat, ocolind un morman de zăpadă. Dar știa că fusese însemnată pentru totdeauna. Nu se gîndea la picior. Îșî ura tatăl pentru că îi omorîse mama și încercase să o ucidă și pe ea.

Venise aici, doar pentru a găsi motivele care îl determinaseră pe Dean Adams să reacționeze astfel. Acum știa că e vorba despre altceva. Trebuia să-și descarce mînia adunată în suflet atîția ani la rînd.

Cînd ajunse acasă, era unu fără un sfert. Casa părea acum mult mai primitoare. Măsuța rotundă, din marmură și covorul mexican de la intrare, dădeau viață întregii case. În bucătărie masa ovală și scaunele înalte de la bar ascundeau urmele lăsate de trecerea timpului pe gresia de pe jos.

Își pregăti un ceai și o gustare, apoi telefonă pentru a-și rezerva un loc la avion. Șapte minute ascultă o partitură muzicală banală, pînă cînd un angajat o anunță că este un zbor la ora 16 și 40 de minute pentru Albany.

În restul timpului pe care-l avea la dispoziție pînă la plecare, răsfoi dosarele tatălui său.

Fără grabă, îndepărtă coperta primului dosar și privi cu atenție fotografia plină de praf a unui bărbat înalt ce ducea o fetiță pe umeri. Copilul

avea o privire încîntată şi gurița surîzătoare întredeschisă. Își ținea mîinile lipite una de cealaltă, de parcă ar fi vrut să aplaude. Şi bărbatul şi copilul erau în costume de baie, pe malul mării. Un val se spărgea de țărm exact în spatele lor.

Era - probabil - după-amiaza tîrziu, căci umbrele lor se alungeau nefiresc de mult pe nisip.

«Fetița lui tata...», gîndi Pat cu amărăciune. Văzuse mulți copii în brațele taților lor, agățați de gîtul lor, cu degetele strînse pe cîte o șuviță de păr. Dar copilul din fotografie - copilul care fusese ea - avea încredere în bărbatul care o ținea, știa că n-o va lăsa să cadă. Așează fotografia alături şi începu să răsfoiască foile din dosar.

După ce deschise şi un fișier, în jurul ei erau așezate o mulțime de lucruri ce aparținuseră lui Dean Adams. O fotografie de-a mamei ei la pian. «Era frumoasă...», se gîndi Pat. «Cred că semăn mai mult cu tatăl meu.» Două fotografii - Pat-bebeluș şi Pat la vreo trei ani - înrămate. O agendă din piele verde închis, cu inițialele aurite. Obiecte de birou din argint ce purta amprenta vremii. Diploma înrămată de la universitatea Wisconsin, o licență în engleză. Diploma de doctor în drept a universității din Michigan. O citare la un congres episcopal pentru o acțiune liberală privind minoritățile. O placă ce purta mențiunea: Personalitatea anului - emisă de Rotary-Club-Madison, Wisconsin. Din cîte se părea, îi plăcea marina. Avea mai multe gravuri cu veliere navigînd pe apele agitate ale oceanului.

Deschise agenda. Probabil că avea obiceiul să

mîzgîlească tot timpul. Spirale şi figuri geometrice erau desenate pe fiecare pagină. «Iată pe cine moştenesc!» îşi spuse Pat.

Privirea i se îndreptă din nou spre prima fotografie. Părea că e în culmea fericirii. Iar tatăl ei o privea cu atît de multă dragoste! Şi o strîngea atît de tandru în braţe.

Soneria telefonului o trezi din visare. Se ridică, privi neliniştită spre ceas. Timpul trecuse şi trebuia să-şi facă bagajul.

– Pat.

Era Sam.

– Bună ziua!

Îşi muşcă buzele.

– Pat, sînt grăbit, ca de obicei. Peste cinci minute, trebuie să particip la o comisie. E o serată vineri la Casa Albă în onoarea noului prim-ministru canadian. Ai vrea să mă însoţeşti? E de ajuns să-ţi anunţi participarea telefonic.

– La Casa Albă! Ar fi grozav! Da! Aş vrea să merg...

Înghiţi, încercînd să se stăpînească. Vocea lui Sam se schimbă.

– Pat, ţi s-a întîmplat ceva? Pari tulburată. Sper că nu plîngi, nu?

Între timp ea redeveni calmă.

– Oh, nu! Deloc! Cred doar că am răcit puţin...

Șapte

De la aeroportul Albany, Pat urma să ia o cursă locală, astfel încît consultă orarul tuturor curselor și o hartă pentru a fi sigură că se va urca în cursa care ajunge cel mai repede la Apple Junction, aflat la 43 kilometri depărtare.

– Mai bine să nu mai așteptați, domnișoară, o sfătui un angajat al companiei Hertz. Deja s-a anunțat ninsoare de treizeci de centimetri pentru seara asta.

– Unde aș putea să-mi petrec noaptea?

– În centru orașului, Apple Motel e cel mai indicat. Nu are rost să telefonați pentru a vă rezerva camera.

Se hotărî să închirieze o mașină, își luă valiza și plecă.

Cînd ajunse pe aleea motelului, primii fulgi începură deja să cadă. Așa cum prevăzuse angajatul de la Hertz, panoul cu «Camere libere» era luminat.

Recepționerul în biroul lui minuscul și întunecat părea să aibă puțin peste 60 de ani. Ochelarii cu ramă metalică îi alunecaseră spre vîrful nasului. Pe obraji, i se adînceau riduri adînci, iar pe craniul lucios mai odihneau cîteva șuvițe cărunte. Ochii lui mici sclipiră surprinși cînd Pat deschise ușa de la intrare.

– Aveți o cameră pentru o persoană pe o noapte sau două? întrebă ea.

Surîsul omului dezvălui un șir de dinți stricați, îngălbeniți de tutun.

– Pentru cît timp doriți, domnișoară. Puteți să alegeți o cameră simplă sau dublă sau chiar apartamentul prezidențial.

Apoi rîse cu gura pînă la urechi.

Pat zîmbi politicos și luă o fișă de înscriere. Intenționat, omise să completeze rubrica: Profesiunea. Voia să analizeze fără grabă situația, înainte ca cineva să bănuiască măcar de ce venise acolo.

Recepționistul citi fișa vizibil decepționat.

– Vă dau chiar prima cameră de pe stînga, ca să fiți mai aproape de recepție în caz că ninge prea tare. Avem și o bucătărie aici, spuse el indicînd cu degetul trei mese așezate într-un colț. Servim și suc de fructe, cafea, micul dejun...

Apoi o privi cu un aer șiret.

– Ce vă aduce pe aici?

– Munca, răspunse Pat scurt și adăugă: N-am mîncat la prînz. Poate îmi puteți recomanda un restaurant.

Bărbatul privi ceasul agățat pe perete.

– Mai bine v-ați grăbi. La Lamplighter închide la nouă și e aproape opt. O luați la stînga, apoi înainte și iar la stînga, pe bulevard Pe dreapta e restaurantul. Îl vedeți cu siguranță. Poftim cheia, domnișoară... - și, după ce consultă fișa - adăugă ...Traymore. Eu sînt Travis Blodgett, proprietarul hotelului.

Spusese ultimele cuvinte, cît se poate de mîndru. Respira cam greu, de parcă ar fi fost bolnav.

Cu excepția unui singur cinematograf luminat, Lamplighter era singurul local deschis în minusculul centru comercial al orașului Apple Junction.

Meniul, scris de mînă, pe o foaie plină de grăsime era afișat chiar la intrare și enumera cîteva feluri de mîncare, printre care și friptură cu garnitură de varză roșie la 3 $ 95. Înăuntru, un linoleum decolorat, fețe de masă în carouri, purtînd urmele trecerii clienților precedenți. O pereche mai în vîrstă mînca cu poftă un grătar puțin cam prăjit. Pat trebui totuși să recunoască faptul că mirosul era îmbietor, iar ea era moartă de foame.

Chelnerița era o femeie trecută de cinzeci de ani. Sub un șorț de un alb imaculat, purta un pulover oranj și o pereche de pantaloni vechi care scoteau în evidență trupul ei îmbătrînit și

destul de plin. Dar avea un zîmbet plăcut și o întrebă promt:

– Sînteți singură?

– Da.

Chelneriţa aruncă o privire nehotărîtă în jur, înainte de a o conduce pe Pat la o masă de lîngă fereastră.

– Astfel, puteți să vă bucurați și de peisaj.

Pat strînse din buze să nu izbucnească în rîs. «Peisaj...» O mașină închiriată pe o stradă neluminată. I se făcu milă pentru ea. Și se gîndi că și lui Luther i s-ar face milă de ea dacă ar vedea-o.

– Ce doriți să beți? Bere sau vin? Și ce doriți să mîncați? E deja foarte tîrziu...

Pat comandă vin și ceru meniul.

– Oh, nu e nevoie de meniu, încercați friptura cu varză roșie, îi recomandă femeia. E foarte bun!

Pat privi spre cei doi. Mîncau de ceva vreme, dar aveau încă farfuriile pline.

– Cu condiţia ca porţia mea să fie jumătate din cea a dumnealor...

Femeia surîse, dezvăluind un șirag de dinți albi și regulați.

– Da, bineînțeles.

Apoi coborî vocea:

– Întotdeauna lor le dau farfuriile pline. Vin la restaurant doar o dată pe săptămînă, măcar să se satur...

Vinul roșu era producție proprie, dar avea un gust plăcut. Cîteva minute mai tîrziu, femeia se întoarse cu o farfurie aburindă și un coș plin de

pîinițe de casă.

Mîncarea era foarte gustoasă. Carnea fusese prăjită în vin și aromată cu tot felul de mirodenii. Sosul era gras și untul se topise pe pîinițele încă fierbinți.

«Doamne, dacă aș mînca așa în fiecare seară, m-aș face de două ori cît sînt acum», gîndi Pat, dar se consolă repede.

Cînd termină de mîncat, cheinerița îi aduse o cafea.

– V-am tot privit, îi spuse. Nu vă recunosc de undeva? Poate de la televizor?

Pat coborî privirea. «Gata cu cercetările în liniște!» își zise.

– Asta e! exclamă femeia bucuroasă că și-a amintit. Sînteți Patricia Traymore. V-am văzut la televizor cînd am fost în Boston, la vărul meu. Știu de ce ați venit aici! Faceți o emisiune despre Abby Foster - senator Jennings, vreau să spun...

– O cunoașteți bine? întrebă Pat.

– Dacă o cunosc! Bineînțeles! Ce-ar fi dacă aș bea și eu o cafea cu dumneavoastră?

Pusese întrebarea numai așa din politețe, pentru că nu aștepta răspunsul și se așeză pe scaunul din fața lui Pat.

– Soțul meu e bucătarul și se ocupă el de închiderea localului. Seara e destul de liniște, dar eu sînt deja obosită. Tot timpul în picioare...

Oftă, autocompătimindu-se, apoi continuă:

– Deci, Abigail Jennings... Ab-by-gail Jennings, repetă ea visătoare. Vor apărea și cei din Apple Junction în emisiune?

– Nu știu încă, răspunse Pat cu sinceritate. O cunoști bine?

– Nu chiar foarte bine. Am fost în aceeași clasă la școală. Dar Abby era întotdeauna foarte misterioasă. Nimeni nu știa la ce se gîndea. De obicei, fetele își povestesc una alteia tot felul de întîmplări de dragoste, au cîte un iubit... Nu era și cazul lui Abby. Nu cred să fi avut nici o singură prietenă intimă.

– Și celelalte fete ce credeau despre ea?

– Ei bine, uitați care era treaba: cînd o fată așa drăguță cum era Abby, celelalte sînt întotdeauna geloase. Toată lumea avea impresia că ea se credea superioară, de aceea nu era foarte simpatizată.

Pat o privi gînditoare un moment.

– Și dumneavoastră credeați la fel, doamnă...?

– Stubbins. Ethel Stubbins. Cred că da, dar - într-un fel, o înțelegeam. Abby nu aștepta decît un singur lucru: să devină adult ca să poată pleca de aici. Nu se îmbrăca la fel ca noi: noi veneam în pulovere la școală și mocasini, ea - în cămășuță și pantofi cu toc înalt. Mama ei era bucătăreasă la Saunders, ceea ce o deranja grozav pe Abigail.

– Credeam că mama ei a fost femeie de serviciu.

– Bucătăreasă, repetă cu hotărîre Ethel. Locuiau amîndouă într-un apartament din spatele casei. Mama mea mergea o dată pe săptămînă la Saunders să facă curățenie. Deci sînt în măsură să vă ofer o informație exactă.

Distincția era destul de subtilă: să spună că mama ei era femeie de serviciu în loc de bucătăreasă nu era deloc același lucru. Dar Pat nu dădu prea mare importanță amănuntului. Ce interes ar fi avut să o coboare pe scara socială pe mama ei? Pat se gîndi o clipă: să noteze ce afla sau să înregistreze? Un magnetofon avea deseori efect negativ asupra partenerului de discuție. Făcu totuși o încercare.

– Te-ar deranja dacă înregistrez ce vorbim?

– Nu. E perfect.

Pat scoase reportofonul și îl așeză pe masă, între ele două.

– Vorbește despre Abigail exact așa cum ți-o amintești. Asta e tot. Crezi că faptul că mama ei era bucătăreasă o deranja?

Își imagină reacția lui Sam la această întrebare. Ar fi considerat-o inutilă și indiscretă. Elhel își așeză coatele pe masă.

– Și încă cum! Mama îmi povestea deseori ce obicei avea Abigail. Dacă trecea cineva pe stradă, o lua pe alee, pînă la treptele din fața intrării, ca și cum ar locui acolo. Apoi, cînd nu o vedea nimeni, fugea repede spre intrarea din spate.

– Elhel, e nouă!

Pat ridică privirea. Un bărbat solid, cu ochii căprui și o față rotundă și surîzătoare stătea în picioare, lîngă masa lor. Privirea i se oprise asupra reportofonului.

Elhel îi explică situația și i-l prezentă lui Pat.

– E soțul meu, Ernie.

Ideea de a participa la discuție îl incinta pe Ernie.

– Povestește cum doamna Saunders a surprins-o pe Abby pregătindu-se să intre prin față și a pus-o la punct, îi sugeră Elhel soțului ei. Amintește-ți, a obligat-o să se întoarcă, pînă la trotuar și să înconjoare casa pîna la intrarea din spate.

Apoi, întorcîndu-se spre Pat, Elhel adăugă:

– Mama mi-a spus că Abby a fost dezolată. Îi înghețase sîngele în trup.

Pat încercă să și-o imagineze pe Abigail tînără, obligată să intre în casă pe ușa de serviciu. Din nou avu sentimentul că scormonește prea mult în viața personală a senatoarei.

Nu va mai insista asupra acestui subiect. Refuzînd paharul de vin pe care i-l oferea Ernie, întrebă:

– Abby - vreau să spun doamna senator - a fost o elevă strălucită din moment ce a obținut o bursă la universitate, nu? Era cea mai bună din clasă?

– Oh, da, era formidabilă la engleză, istorie și limbi străine, spuse Elhel, dar nu avea nici o înclinație spre matematică și științele exacte. De abia reușea să obțină note de trecere.

– Ca și mine, surîse Pat. Să vorbim despre concursul de frumusețe.

Elhel începu să rîdă.

– Au fost patru finaliste pentru Miss Apple Junction. Și eu făceam parte din lot. Chiar dacă mă credeți, chiar dacă nu mă credeți, aveam 55 de kilograme și eram destul de drăguță.

Pat se aștepta la replica următoare. Într-adevăr, Ernie nu o dezamăgi și spuse:

– Și acum ești drăguță, draga mea.

– Abby a fost aleasă cu majoritate de voturi. Aproape că nu ne venea să credem cînd a cîștigat și *Miss Statul New York*. Doar știți cum este. Toți eram de acord că e frumoasă, dar asta era așa... ca un fel de recunoștere oficială.

Elhel zîmbi.

– Abby a fost vedeta acelei veri. Cel mai important eveniment monden pe atunci era balul de la Country-Club, din august, la care participau toți puștii bogați de prin împrejurimi. Noi nu aveam ce căuta acolo, bineînțeles. Dar, în anul acela, Abby Foster a participat la bal. Din cîte am auzit, avea o figură angelică îmbrăcată într-o rochie albă, tivită cu dantelă neagră. Și ghici cine a curtat-o întreaga seară? Jeremy Saunders! Tocmai își termina studiile la Yale și era - cum s-ar spune - logodit cu Evelyn Clinton. Dar, în seara aceea, n-a avut ochi decît pentru Abby și a dansat numai cu ea. A doua zi, tot orașul vorbea numai despre asta. Mama spunea că doamna Saunders era să se îmbolnăvească. Unicul său fiu să se îndrăgostească tocmai de fiica bucătăresei! Și apoi - zise Elhel ridicînd din umeri - povestea s-a terminat. Abby a renunțat la titlul de Miss și a plecat la universitate. A spus că nu ar putea deveni niciodată Miss America. Nu putea să cînte, să danseze, să se prefacă pe o scenă și nu avea rost să participe la un concurs pe care știa de la început că nu-l va putea cîștiga. Deja,

mai mulți oameni din oraș strînseseră bani pentru a-i cumpăra toalete demne de Atlantic City. Au fost dezamăgiți de hotărîrea ei...

– Îți amintești cum Toby a ars cîțiva pumni celor doi tipi care spuneau că Abby e lașă? îi suflă Ernie lui Elhel.

– Toby Gorgone? întrebă Pat curioasă.

– Da, el, răspunse Ernie. Era nebun după Abby. Știți cum vorbesc puștii prin vestiare. Dacă unul zicea cîte ceva urît despre Abby, Toby îl făcea imediat să regrete.

– Acum lucrează pentru ea, spuse Pat.

– Fără glumă.

Ernie clătină din cap.

– Salutați-l din partea mea și întrebați-l dacă tot mai pierde bani la curse.

* * *

Pat ajunse la Apple Motel după 11 seara și în cameră era frig ca afară. Își desfăcu în grabă valiza - nu avea dulap, doar un umeraș și un cuier - se dezbrăcă, făcu un duș, se pieptănă, apoi - cu carnetul în mînă - se urcă în pat. Ca de obicei, piciorul o înțepa și o durere difuză îi cuprinsese genunchiul.

Privi notele pe care le făcuse în cursul serii. Elhel îi spusese că doamna Foster plecase din casa familiei Saunders imediat după balul de la club și lucrase tot ca bucătăreasă la un spital din împrejurimi. Apoi nimeni nu știe dacă a fost dată afară sau a plecat de bună voie, dar n-a stat prea

mult nici acolo. Era o femei foarte grasă.

– Credeți că eu sînt grasă? spuse Elhel. Nu ați văzut-o pe Francey Foster.

Francey murise de mult timp și, de atunci, Abigail nu mai călcase pe acolo. Nimeni n-o mai văzuse de cîțiva ani buni.

Elhel nu păstrase amintiri prea frumoase despre Jeremy Saunders.

– Abigail a avut noroc că nu s-a căsătorit cu el. Din fericire, familia lui avea destui bani, altfel acum ar fi fost crăpat de mult de foame. Dar apoi tatăl lui a strîns tot ce-i mai rămăsese într-un cont la care el nu avea acces. Evelyn a fost executorul lui testamentar. Jeremy l-a dezamăgit. A vrut ca fiul lui să fie diplomat și nu s-a ales nimic din el.

Îi sugerase lui Pat că Jeremy era un băutor înrăit și o sfătuise să ia legătura telefonic cu el.

– Va fi încîntat să primească pe cineva în vizită. Evelyn își petrece cea mai mare parte a timpului în Westchester, cu fiica lor mai mare.

Pat stinse lumina. A doua zi dimineață voia să ia legătura cu fosta directoare a școlii, care-i ceruse lui Abigail să-i găsească un serviciu lui Eleanor Brown și va încerca să fixeze o întîlnire cu Jeremy Saunders.

În timpul nopții a nins și se așternuse un strat de zăpadă de aproape 15 centimetri. Mașinile de curățat zăpada își făcuseră însă datoria și toate drumurile fuseseră deja presărate cu nisip. Pat se hotărî să bea o cafea oferită de proprietarul motelului.

Nu o încînta deloc ideea de a conduce prin Apple Junction. Orașul era urît și trist, jumătate din magazine erau închise și doar o singură ghirlandă de Crăciun era atîrnată la intrarea pe bulevard. Pe străzile învecinate, casele erau îngrămădite și banale. Mașinile parcate de-a lungul trotuarului erau în marea lor majoritate modele vechi. Se părea că nimic nu se mai construise pe acolo de multă vreme, nici locuințe, nici sedii comerciale. Orice colț din oraș îți lăsa o impresie de pustiu. «Cea mai mare parte a tinerilor așteptă să devină adulți și să plece, așa cum a făcut și Abigail?» se întrebă Pat. Dar cine ar putea să le reproșeze așa ceva?

Pe fațada unei clădiri citi: *THE APLLE JUNCTION WEEKLY* și se simți tentată să intre. Înăuntru lucrau două persoane, un tînăr - ce vorbea la telefon notîndu-și ceva - și un bărbat de aproape 60 de ani care bătea la mașină, făcînd un zgomot asurzitor. Acesta era Edwin Sheperd, redactorul-șef al ziarului. Fu cu adevărat încîntat să aibă ocazia de a discuta cu Pat.

Nu-i spuse prea multe lucruri noi despre Abigail. Totuși, îi promise că va căuta prin arhive articolele despre cele două concursuri de frumusețe pe care Abigail le cîștigase.

În cursul anchetei sale, Pat găsise deja fotografia lui Abigail cu coroană și eșarfă, dar portretul în picioare al tinerei Miss Apple Junction nu îl văzuse încă. Abigail era pe o estradă, înconjurată de încă trei finaliste. Coroana de pe capul ei era din carton auriu. Celelalte tinere aveau

surîsuri fericite, dar stîngace. Pat o recunoscu pe tînăra Elhel Stubbins. Dar surîsul lui Abigail era rece, aproape cinic. Nu părea cu adevărat fericită.

– Mai e o fotografie de-a ei cu doamna Foster, îi spuse Sheperd, dînd pagina.

Pat tresări. Cum de Abigail Jennings - atît de fină și de suplă - era fiica acestei femei obeze și urîte? *O MAMĂ O ÎNTÎMPINĂ CU MÎNDRIE PE FIICA EI REGINA FRUMUSEȚII DIN APPLE JUNCTION* - scria dedesupt.

– Puteți lua revista, îi propuse Edwin Sheperd. Mai am cîteva exemplare. Dar nu uitați să ne amintiți și pe noi în emisiunea dumneavoastră. Nu putu să-l refuze. «Voi vedea dacă voi putea folosi fotografia», gîndi Pat, mulțumindu-i redactorului. Apoi plecă.

* * *

La 800 de metri de bulevard, orașul începea să se schimbe: șoseaua se lărgea, casele erau mari, maiestuoase, grădinile - bine întreținute.

Casa familiei Saunders era văruită în galben pal, cu storuri negre. Era pe colț și intrarea se făcea printr-o alee lungă. Stîlpii eleganți îi aminteau lui Pat de arhitectura unei alte clădiri, Mount Vernon. Aleea era mărginită de arbori și un indicator din lemn îi dirija pe cei ce se ocupau cu livrările spre intrarea din spate.

Pat parcă mașina și urcă treptele de la intrare. De aproape, se putea observa că zugrăveala mai căzuse pe ici-pe colo, iar cadrele din aluminiu ale

ferestrelor începuseră să rugineascâ. Apăsă pe sonerie şi-i auzi ecoul, departe, în interior. O femeie cărunţă, cu un halat alb peste rochia neagră, îi deschise şi o anunţă:

– Domnul Saunders vă aşteaptă. E în bibliotecă.

Jeremy Saunders, în vestă de catifea maro, stătea în faţa focului, instalat într-un fotoliu. Aşa cum stătea cu picioarele încrucişate, i se zăreau şosetele bleu închis, asortate cu pantalonii bleumarin. Avea trăsături uimitor de regulate şi părul cărunt ondulat. Doar pungile de sub ochi dovedeau slăbiciunea lui pentru băutură.

Se ridică şi făcu un pas înainte.

– Domnişoară Traymore!

Inflexiunile vocii sale vorbeau despre o educaţie perfectă.

– Nu mi-aţi spus la telefon că sînteţi faimoasa Patricia Traymore!

– Nu era foarte important, surîse Pat.

– De ce sînteţi modestă? Şi, pe deasupra, mai şi realizaţi o emisiune despre Abigail.

Îi arătă cu mîna un fotoliu, aflat de cealaltă parte a căminului, în faţa lui.

– Serviţi un Bloody Mary?

– Mulţumesc.

Sticla era deja pe jumătate goală.

Femeia care îi deschise îi luă haina, apoi dispăru la fel de discret cum apăruse.

– Anna, o strigă el, poate că mai tîrziu ne vei aduce cîteva gustări.

Vocea lui devenise puţin mai stridentă şi chiar

urcă aproape cu un ton, cînd strigă adresîndu-se tot femeii:

– Anna, închide uşa!... Te rog, adăugă apoi ceva mai calm. Mulţumesc, draga mea.

Saunders aşteptă să audă zgomotul clanţei, apoi oftă.

– Nu te mai serveşte nimeni cum trebuie în ziua de azi. Nu se compară cu timpurile cînd Francey Foster gătea şi Abby servea masa.

Amintirea îi făcea cu adevărat plăcere.

Pat nu comentă nimic. Era ceva răutăcios în felul în care spusese aceste cuvinte. Se aşeză, luă paharul pe care i-l întindea şi aşteptă. Jeremy ridică o sprînceană.

– N-aveţi un reportofon?

– Ba da. Dar aş putea să nu-l folosesc dacă nu vă convine.

– Dimpotrivă. Prefer ca fiecare cuvînt pe care-l spun să fie imortalizat. Poate că va exista într-o zi o bibliotecă Abby Foster - pardon, senator Abigail Jennings.

Oamenii vor putea apăsa pe un buton ca să mă audă vorbind despre începuturile doamnei senator.

Fără să spună un cuvînt, Pat scoase reportofonul şi carneţelul. Dar ştia din instinct că nu va putea folosi nimic din tot ceea ce urma să audă.

– Aţi urmărit, probabil, cariera lui Abigail Jennings, începu ea.

– Cu pasiune! Am cea mai mare admiraţie pentru Abby. Şi-a cîştigat profundul meu respect din ziua în care, la 17 ani, i-a propus mamei me-

le să o ajute la treburile casei. Era foarte muncitoare și îndrăzneață.

– E o îndrăzneală să-ți ajuți mama? întrebă Pat cu calm.

– Nu, bineînțeles, cu condiția ca asta să fie singurul scop. Dar, dimpotrivă dacă o faci numai pentru că tînărul vlăstar al familiei Saunders s-a întors de la Yale, asta schimbă aspectul, nu?

– E vorba de dumneavoastră?

Pat surîse, deși n-ar fi vrut. Jeremy vorbea despre el cu o ironie deloc ascunsă, dar foarte plăcută pentru cine-l asculta.

– Nu vi se poate ascunde nimic. Îi mai văd fotografiile din cînd ... Abby a fost totdeauna fotogenică. S-a schimbat mult?

– Nu, e absolut încîntătoare.

Saunders păru dezamăgit. «I-ar fi plăcut să audă că senatorul ar avea nevoie de cîrjă», își spuse Pat. Nu putea crede că Abigail se lăsase impresionată de Jeremy.

– Ce s-a întîmplat cu Toby Gorgone? întrebă Saunders. Mai joacă și acum rolul unui sclav al lui Abigail? Sau doar gardă de corp?

– Toby lucrează pentru ea, replică Pat. Îi este foarte devotat și senatorul are încredere în el.

«Gardă de corp și sclav!» gîndi ea. Era o descriere perfectă pentru legăturile dintre Toby și Abigail Jennings.

– Bănuiesc că e în profilul amîndurora.

– Ce vreți să spuneți?

Jeremy ridică din umeri, făcînd semn că renunță.

– Nimic special. Cred că știți deja cum a salvat-o pe Abby din ghearele cîinelui de pază de la casa din față, nu?

– Într-adevăr, știu.

– Și mai știți și că Abigail i-a oferit un alibi perfect în seara în care a făcut o schimbare cu o mașină furată?

– Nu, dar nu mi se pare o infracțiune foarte gravă.

– Cel care a furat mașina era să rănească o femeie și doi copii. Persoana respectivă seamăna cu Toby, dar Abigail a jurat că fuseseră împreună în seara aceea, la ea acasă. Îi dădea lui Toby lecții de engleză. A fost cuvîntul lui Abby împotriva celui al unui martor nu prea sigur de el. Nimeni nu a depus plîngere pînă la urmă, dar faptul că ar fi fost cel vinovat nu ar fi surprins pe nimeni. Întotdeauna a fost înnebunit după mașini, iar cea furată era ultimul model sport al anului. Era normal să fi avut chef să-l încerce.

– Deci părerea dumneavoastră este că Abigail a mințit pentru el?

– Nu insinuez nimic. Totuși, oamenii de aici au memorie bună și mărturia ei - sub jurămînt - trebuie să mai fie pe undeva, prin arhive. Oricum, Toby nu pățea cine-știe-ce nici dacă recunoștea că fusese la volan. Era minor pe atunci, abia dacă avea 16 ani, dar Abigail - dimpotrivă - avea 18 și era pasibilă de pedeapsă dacă mințea sub jurămînt. La urma urmelor, se prea poate ca Toby să fi studiat în seara aceea participiile. Chiar, a mai făcut ceva progrese cu gramatica?

– N-am remarcat.

– Oricum, cred că Toby nu vă interesa prea mult. Acum, mai spuneți-mi cîte ceva despre Abigail. Despre eterna fascinație pe care o exercită asupra bărbaților. Cu cine e acum?

– Cu nimeni, spuse Pat. Din cîte am aflat, soțul ei a fost marea iubire și ultima.

– Poate.

Jeremy își termină paharul.

– Și cînd te gîndești ce părinți are... Un tată alcoolic, mort cînd ea avea șase ani, o mamă preocupată doar de cratițele ei...

Pat schimbă bateriile, altfel risca să nu mai înțeleagă nimic din înregistrare.

– Vorbiți-mi despre casa asta, sugeră ea. Totuși, Abigail aici a crescut. Cine a construit-o?

Jeremy Saunders era foarte mîndru de casă și de familia lui. În ora următoare, îi făcu istoricul familiei - aproape începînd cu Mayflower - un Saunders trebuie să fi participat la această călătorie, dar, probabil, s-a îmbolnăvit - și pînă în ziua de azi.

– Și acum, conchise el, mărturisesc cu tristețe că sînt ultimul ce poartă acest nume.

Surîse, apoi continuă:

– Sînteți o ascultătoare foarte atentă. Cred că nu te-am plictisit prea tare cu monologul meu.

Pat surîse și ea.

– Deloc, familia mamei mele e printre primele care au emigrat și sînt foarte mîndră de asta.

– Ar trebui să-mi vorbești despre familia dumitale. De ce nu rămîi la masă?

– Cu plăcere.

– Aș prefera să mîncăm aici. E mai intim decît în sufragerie. Nu te deranjează?

«Și mai aproape de bar», își spuse Pat. Spera să readucă discuția la Abigail.

Ocazia i se ivi cînd lăuda vinul servit la pui.

– E un vin care face poftă de mîncare. Cred că în absența soției mele, Anne nu e foarte preocupată de felurile de mîncare pe care mi le servește. Nu se compară cu mama lui Abby. Francey Foster era o bucătăreasă grozavă. Pîine, prăjituri, sosuri... Abby gătește?

– Nu știu, spuse Pat.

Vocea îi deveni șoptită, de parcă ar fi spus un secret.

– Domnule Saunders, nu pot să nu vă întreb: de ce nu vă place acum Abigail Jennings? Sau mă înșel? Credeam că, într-o vreme, ați fost destul de apropiați.

– Să nu-mi placă?

Vocea îi sună nefiresc, falsă.

– Doar nu credeți că nu simt nimic pentru cineva care a trecut peste mine, ridiculizîndu-mă și a mai și reușit în viață...

Asta era! Există un moment în care cei intervievați nu se mai ascund și îți arată adevărata față.

Îl privea atent pe Jeremy Saunders. Bețivul ăsta bine hrănit, în ținuta lui ridicol de apretată și asortată păstra multe amintiri despre Abigail. Numai că părerea de rău se amestecase cu ranchiuna, și acum aceste sentimente i se citeau

pe chip fără greutate.

– Abigail, spuse aproape în șoaptă, senator de Virginia – Statele Unite.

Se înclină.

– Draga mea Patricia Traymore, ai onoarea de a te adresa fostului logodnic a lui Abby.

Pat încercă să-și ascundă surpriza.

– Ați fost într-adevăr logodiți?

– În timpul ultimei veri pe care a petrecut-o aici. Deci o logodnă scurtă. Dar destul de lungă pentru a-și duce la bun sfîrșit planurile. După ce a cîștigat concursul de frumusețe, a fost destul de deșteaptă ca să-și dea seama că un alt concurs cîștigat la Atlanta City nu i-ar folosi la prea mare lucru. Voise să obțină o bursă pentru Radchiffe, dar notele la matematică nu erau destul de bune. Și ideea de a urma cursurile universității locale nu-i surîdea. A fost o dilemă pentru ea și nici acum nu știu dacă nu cumva Toby i-a oferit soluția problemei. Eu terminasem Yale și eram pe cale de a prelua afacerea tatălui meu. Bine, nici pe mine nu mă pasiona această perspectivă. Trebuia să mă căsătoresc cu fata celui mai bun prieten al tatălui meu, ceea ce nu mă încînta deloc. Și iată că Abby intră la mine în casă, apoi la mine în pat, în timp ce Francey Foster, moartă de oboseală, sforăie în patul ei. Rezultatul: îi cumpăr o rochie frumoasă și o invit la balul de la Country-Club, ocazie cu care o cer în căsătorie. Acasă, i-am trezit pe ai mei să le dau vestea. Îți poți imagina scena. Mama, care avea o adevărată plăcere să o umilească pe

Abby, obligînd-o să intre pe ușa de serviciu, vedea cum toate planurile pe care și le făcuse pentru mine se duc pe apa Sîmbetei. Douăzeci și patru de ore mai tîrziu Abigail părăsea orașul cu un cec de 10.000 de dolari și valizele pline cu hainele cumpărate de cei din oraș. Se înscrisese deja la Radchiffe. Îi lipseau doar banii pentru a-și plăti studiile. Am plecat după ea, dar am înțeles că părinții mei nu se înșelaseră. Tot ce spusese despre ea era adevărat. Pînă în ziua cînd a murit, tatăl meu nu a încetat să-mi aducă aminte că m-am comportat ca un cretin. După 35 de ani de căsătorie, Evelyn devine isterică numai cînd aude pronunțîndu-se numele lui Abigail. Mama a dat-o afară pe Francey Foster. Dar, din păcate, de atunci n-am mai avut o bucătăreasă așa cum trebuie.

Cînd Pat ieși pe vîrful picioarelor din cameră, Jeremy adormise cu capul sprijinit de piept.

Era aproape două și un sfert. Cerul era din nou acoperit de nori și stătea să ningă. Pregătindu-se pentru întîlnirea cu Margaret Langley, fosta directoare a școlii, Pat se întreba în ce măsură povestea lui Jeremy Saunders era adevărată. Chiar așa fusese Abigail în tinerețe? Intrigantă? Mincinoasă?

În orice caz, această imagine nu corespundea cu reputația actuală. Integritatea morală era fundamentul carierei politice a senatorului Abigail Jennings.

Opt

La ora două şi un sfert, contrar obiceiurilor sale, Margaret Langley se pregătea să facă o cafea, chiar dacă - după aceea - durerile de stomac o vor face să regrete acest lucru.

Ca de obicei cînd era neliniştită, se refugie în biroul ei, căutînd puţin calm în frumuseţea plantelor suspendate. Citea cu mult drag Sonetele lui Shakespeare, sorbind din cînd în cînd din cafea, cînd îşi făcu apariţia Patricia Traymore.

Margaret clătină nervoasă din cap. Era o femeie de vreo 63 de ani, cu părul alb, dar ondulat, strîns într-un coc la spate. Faţa lungă şi înţeleaptă îi atrăsese - probabil - în tinereţe nu-

meroase porecle de la foștii elevi. Pe cămașă strălucea broșa ce îi fusese făcută cadou cu ocazia pensionării - o ghirlandă aurită răsucită în jurul cifrei 45 pentru a marca anii petrecuți în instituția respectivă, ca profesoară și directoare.

La ora două, începuse să spere că Patricia Traymore renunțase la vizită. Speranța îi fusese spulberată de mașina, mică, roșie, care opri lîngă trotuar. Șoferul se oprise lîngă cutia de scrisori, căutînd - probabil - numărul casei.

Pat se scuză pentru întîrziere.

– La un moment dat, am greșit strada, spuse ea, acceptînd cu plăcere o ceașcă de cafea.

Margaret simți că neliniștea i se spulberase încetul cu încetul. Femeia care venise îi plăcea. Era ceva foarte atent și discret la ea și remarcase acest lucru după felul în care se ștersese pe picioare înainte de a călca pe parchetul lustruit. Nu știa de ce, dar se așteptase la cu totul alt gen de persoană. Mai agresivă, poate... Poate că, în sfîrșit, va putea discuta cu cineva despre Eleanor. Turnînd cafeau în cești, începu să povestească:

– Vedeți - începu ea cu o voce ascuțită și încordată - pe vremea cînd banii au dispărut. La Washington, toată lumea a fost sigură că Eleanor i-a luat. Domnișoară Traymore, vi s-a spus vreodată cît valora obiectul așa-zis furat în ultimul an de școală?

– Nu, nu cred.

– Șase dolari. Întreaga viață a fost distrusă pentru un flacon de parfum care costa șase do-

lari! Domnișoară Traymore nu vi s-a întîmplat niciodată să ieșiți dintr-un magazin ținînd în mînă un lucru pe care intenționați să-l cumpărați?

– O dată sau de două ori, mărturisi Pat. Dar nimeni nu te condamnă pentru furt dacă uiți să plătești un articol de șase dolari!

– Ba da, dacă s-au mai spart cîteva magazine în oraș. Comercianții chiar se pregăteau să protesteze și procurorul le-a promis să pedepsească pe primul hoț prins așa cum trebui, ca să le arate și celorlalți ce îi așteaptă.

– Și Eleanor a fost «hoțul prins»?

– Da.

Cîteva picături de transpirație îi apăruseră pe fruntea bătrînei directoare. Tenul îi devenise cenușiu.

– Domnișoară Langley, vă e rău? Doriți un pahar cu apă?

Bătrîna domnișoară negă din cap.

– Nu, îmi trece imediat. Cred că amintirea lui Eleanor mă tulbură. Vedeți, judecătorul a pedepsit-o ca să le dea tuturor o lecție. A fost trimisă într-o casă de reeducare timp de o lună. După aceea, s-a schimbat complet. Unii oameni nu suportă să fie astfel umiliți. Nimeni nu o credea nevinovată. Numai eu. Îi cunosc pe tineri. Ea nu a fost un copil rău. Nu era genul de școlar care să mestece gumă la ore, să vorbească în spatele profesorilor sau să copie la examene. Nu vreau să spun că era cuminte. Era - pur și simplu - timidă.

Pat simți că Margaret îi ascunde ceva. Se

aplecă puțin sprea ea și spuse:

– Domnișoară Langley, de ce nu îmi spuneți - chiar toată povestea?

Buzele femeii tremură.

– Eleanor nu avea bani să plătească parfumul. A explicat că voia să-l rețină doar și să-l cumpere mai tîrziu. Voia să meargă la o aniversare în seara aceea. Judecătorul nu a crezut.

«Nici eu», gîndi Pat. Regreta din suflet, dar nu putea accepta explicația în care Margaret Langley crede atît. Mîna directoarei se îndreptă spre piept, ca și cum ar fi vrut să tempereze ritmul prea accelerat al bătăii inimii.

– Fetița asta venea uneori aici seara, continuă ea cu tristețe, pentru că știa că eu sînt singura care am încredere în ea. Cînd a terminat studiile, i-am scris lui Abigail, cerîndu-i s-o ajute să-și găsească un serviciu.

– Și nu e adevărat că senatorul i-a dat această șansă lui Eleanor, a avut încredere în ea? Numai că ea a furat din fondurile electorale, nu? întrebă Pat.

Chipul femeii părea plictisit și obosit, iar vocea îi devenise monotonă.

– Îmi luasem concediu atunci. Călătoream prin Europa. Cînd m-am întors, totul se terminase. Eleanor fusese condamnată, trimisă în închisoare și făcuse o depresiune nervoasă. Era într-un spital psihiatric al închisorii.

I-am scris mai multe scrisori, dar nu mi-a răspuns la nici una. Apoi, din cîte am aflat, a fost eliberată pe cuvînt, pe motive de sănătate, tre-

buind să se prezinte la spital, la control, de două ori pe săptămînă. Într-o zi, a dispărut... Acum nouă ani...

– Și nu mai știți nimic despre ea?

– Eu... nu... of...

Margaret se ridică.

– Scuzați-mă, doriți puțină cafea? Mai este... Eu aș mai bea o ceașcă. Nu ar trebui, dar cu atît mai rău.

Încercînd să surîdă, se îndreptă spre bucătărie. Pat opri reportofonul. «Mai știe ce s-a întîmplat cu Eleanor, dar nu vrea să mintă», gîndi Pat. Cînd doamna Langley se întoarse, Pat întrebă:

– Ce face Eleanor acum?

Margaret Langley așeză cafetiera și se îndreptă spre fereastră. O va trăda pe Eleanor? Putea avea încredere în Patricia Traymore? Sau va minți?

O vrăbiuță singuratică zbură prin fața ferestrei și se așeză pe o ramură acoperită de zăpadă. Părea că Margaret se hotărîse. Putea să aibă încredere în Patricia, să-i arate scrisorile primite, să-i spună ce crede ea că s-a întîmplat atunci. Se întorse și o privi absentă pe Pat.

– Vreau să vă arăt ceva, spuse ea brusc.

Cînd Margaret se întoarse în cameră ținea în mînă două scrisori.

– De două ori am primit vești de la Eleanor, spuse ea. Scrisoarea asta - și arătă spre una dintre ele - a fost scrisă în ziua furtului. Citiți-o, domnișoară Traymore. Citiți ce a scris!

Hîrtia era cam boțită, semn că scrisoarea fuse-

se citită de multe ori. Era scrisă cu 11 ani în urmă. O citi în grabă. Eleanor spera că doamna Langley se bucura de călătoria în Europa. Ea obținuse slujba și îi plăcea ceea ce făcea. Urma și cursurile universitare George Washington și totul mergea cît se poate de bine. Petrecea după-amiaza la Baltimore și pictase un peisaj pe malul apei. Margaret subliniase următorul paragraf:

«Credeam că n-am să reușesc. Am făcut un drum pentru senatorul Jennings. Își uitase inelul cu diamant la biroul comitetului electoral și se temea să nu-l fi băgat cineva o dată cu hîrtiile în seif. Dar nu se întîmplase așa, astfel că am avut timp să prind autobuzul!»

«Asta era proba nevinovăției sale?» gîndi Pat. Își ridică privirea și întîlni ochii plini de speranță ai Margaretei Langley.

– Înțelegeți? întrebă ea. Eleanor mi-a scris chiar în seara furtului. De ce ar fi inventat povestea asta?

Pat nu găsi nici un mijloc de a atenua duritate cuvintelor pe care voia să le spună:

– Ca să aibă un alibi.

– Dacă ar fi vrut să aibă un alibi, nu ar fi scris cuiva care va primi scrisoarea peste cîteva luni? declară Margaret cu hotărîre.

Apoi oftă.

– Bun, eu am făcut tot ce-am putut să fac. Sper doar că nu îi vei reînnoi suferințele. Eleanor încearcă să-și refacă viața și merită să fie lăsată în pace.

Pat privi cealaltă scrisoare pe care o ținea Margaret.

– V-a mai scris și după ce a fugit?

– Da. Acum șase ani, am primit asta.

Pat luă scrisoarea. Literele erau pe jumătate șterse. Eleanor scria:

«Dragă domnișoară Langley,

Vă rog să înțelegeți că e de preferat să nu mai am nici o legătură cu trecutul. Dacă mă găsesc, va trebui să mă întorc în închisoare. Vă jur că nu am furat banii aceeia. Am fost bolnavă, dar acum trebuie să-mi refac viața. Cred că am puterea s-o fac. Uneori mi-e teamă să nu mă recunoască cineva... Dar deseori mă gîndesc la dumneavoastră. Vă iubesc atît și vă simt așa mult lipsa!»

Semnătura era ezitantă, scrisul - neregulat, contrastînd puternic cu cel din prima scrisoare.

Pat reuși cu greu s-o convingă să-i încredințeze scrisorile.

– Nu vreau să deschid problema procesului în emisiune dacă nu acceptați, spuse ea. Dar e singura ei șansă de a fi eliberată condiționat. Nu va mai trebui să se ascundă.

– Mi-ar plăcea s-o revăd..., șopti Margaret.

Ochii îi străluceau de lacrimi.

– Mi-e dragă de parcă ar fi fiica mea. Stați puțin, să vă arăt o fotografie de-a ei.

Pe un raft al bibliotecii, erau îngrămădite mai multe albume.

– În fiecare e o generație întreagă de elevi, explică ea. O am și pe Eleanor.

Răsfoi cu degete tremurînde un album.

– A terminat studiile acum 17 ani. Nu-i așa că e drăguță?

Tînăra din fotografie avea părul lins, lipsit de strălucire și o privire timidă, inocentă. Dedesupt era scris:

«Eleanor Brown - hobby: pictura; ambiție - secretară; activități - cîntă; sporturi: patinaj cu rotile; viitor - asistenta unui cadru superior, căsătorită, doi copii; preferințe: parfum - Soire de Paris.»

– Dumnezeule! exclamă Pat. Cît e de nedrept!

– Da... De aceea a fugit.

Pat clătină din cap și privirea i se îndreptă spre celelalte albume.

– Aveți din întîmplare prin albume și fotografia senatorului Jennings?

– Bineînțeles. Numai o clipă... Trebuie să fie pe aici pe undeva.

Margaret răsfoi două albume și găsi fotografia în cel de al doilea. Abigail era pieptănată ca Janne D'Arc. Surîdea cu buzele întredeschise, avea ochii mari, umbriți de gene lungi și o privire calmă, de nepătruns. Dedesupt era scris:

«Abigail Foster (Abby) - hobby: asistă la ședințe parlamentare; ambiții: politică; activități: participări la dezbateri; viitor: reprezentantă a orașului Apple Junction; preferințe: toate cărțile din bibliotecă.»

– Reprezentantă a orașului Apple Junction! exclamă Pat. E extraordinar!

Jumătate de oră mai tîrziu, pleca, purtînd albumul cu fotografia senatorului sub braț. Urcînd în mașină se hotărî să cheme o echipă pentru cîte-

va planuri generale ale orașului, inclusiv casa familiei Saunders, școala, șoseaua ce ducea spre Albany și bulevardul. Cu aceste imagini pe fundal, va ruga pe Abigail să povestească pe scurt despre perioada petrecută în Apple Junction și interesul său precoce pentru politică. Secvența se va încheia cu fotografia lui Abigail ca Miss Stat - New York, apoi fotografia din albumul anual, ceea ce ar explica de ce a ales Radcliffe, și nu concursul de la Atlantic City. Fusese hotărîrea cea mai importantă a vieții sale.

Cu sentimentul neliniștitor că e pe cale de a schimba multe din povestea oficială a vieții senatorului, Pat se întoarse în centru, pentru a stabili exact punctele din oraș în care se va filma. Apoi va plăti camera la Apple Motel, se va întoarce la Albany, va înapoia mașina și va lua avionul spre Washington.

Nouă

«Washington e un oraş minunat!» gîndi Pat. «Indiferent de oră sau de locul în care eşti.» Noaptea, lumina proiectoarelor pe cele mai importante monumente crea impresia de calm şi linişte eternă. Plecase de aici de aproape 30 de ore şi i se părea că se scurseseră zile întregi. Avionul ateriză lin şi rulă cu viteză tot mai redusă pe pistă.

Cînd deschise uşa de la intrare, auzi telefonul sunînd. Era Luther Pelham, bucuros că, în sfîrşit, o găsise.

– Pat, nici nu ştii ce bine îmi pare că ai venit! Nu mi-ai spus unde anume te instalezi în Apple

Junction şi, cînd am aflat, tu plecaseşi deja.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te sun.

– Abigail ţine mîine o conferinţă importantă, înainte de votarea bugetului. Mi-a propus să-ţi petreci ziua la ea la birou. Dimineaţă, la şase jumătate e acolo.

– Şi eu voi fi.

– Cum ţi s-a părut oraşul ei natal?

– Interesant. Ar putea ieşi ceva plăcut, fără ca senatorul să se înfurie prea tare.

– Aş vrea să ştiu mai mult înainte de a hotărî ceva. Termin masa la Jockey Club şi în zece minute sînt la tine.

Telefonul se închise cu un zgomot sec.

De abia avu timp să îmbrace un pulover şi o pereche de pantaloni, că Pelham sună la uşă. În bibliotecă erau împrăştiate peste tot documente oferite de Abigail, aşa încît îl invită pe Pelham în salon şi-i oferi un cocktail. Cînd se întoarse, el examina un suport pentru lumînări, aflat pe cămin.

– Frumoasă piesă. Argintărie Sheffield! remarcă el. De fapt, toată camera e superbă.

La Boston, locuia într-un studio, ca toţi reporterii de vîrsta ei. Nu se gîndise că mobila luxoasă şi obiectele de preţ din casă ar putea da de bănuit.

Se străduí să pară cît mai naturală.

– Părinţii mei intenţionează să se stabilească aici. Aşa că mobila de familie s-a mutat înainte.

Luther se aşează pe canapea cu paharul în mînă.

– La vîrsta ta, locuiam la YMCA.

Făcu semn cu mîna spre locul de lîngă el.

– Vino aici și vorbește-mi despre oraș.

«Oh, nu - se gîndi ea, nu se pune problema așa!»

Fără să țină cont de invitația lui, se așeză pe un fotoliu, lîngă masă, în fața canapelei și povesti pe scurt ce aflase la Apple Junction.

– Poate că Abigail a fost cea mai frumoasă fată din regiune, concluzionă ea, dar nu și cea mai populară. Înțeleg acum de ce nu vrea să dezgroape trecutul. Jeremy Saunders nu ar termina tot ce are mai rău de spus despre ea nici pînă în ultima zi a vieții sale. Așa că Abigail are motive să se teamă că, atrăgînd atenția asupra concursului de frumusețe, foștii ei prieteni vor începe să povestească cum au îmbrăcat-o din cap pînă în picioare pe cea care trebuia să-i reprezinte la Atlantic City și care a plecat înainte de concurs. *Miss Apple Junction*! Privește fotografia!

Luther scăpă un fluierat văzînd-o.

– Greu de crezut că această damă grasă e mama lui Abigail!

Apoi trecu mai departe.

– Am înțeles. Are destule motive ca să uite Apple Junction și pe toți locuitorii lui. Dar credeam că ai găsit ceva privitor la partea umană pe care trebuie să o pui în lumină prin emisiunea ta.

– Mă gîndeam la un fundal: străzile orașului, școala, casa în care a crescut, apoi un interviu cu directoarea, Margaret Langley care ar putea să povestească despre Abigail cum în fiecare

duminică mergea la Albany pentru a audia şedinţele parlamentare. Încheiem cu fotografia din albumul anual. Nu e mare lucru, dar e ceva. Senatorul trebuie să accepte ideea că nu e un OZN căzut pe pămînt la 21 de ani. În orice caz, a acceptat să facă emisiunea. Nu i-am promis şi controlul total asupra a tot ceea ce facem, nu?

– Chiar control total, nu! Dar drept de veto - da! Nu uita asta, Pat! Nu facem doar o emisiune despre ea, ci cu ea şi acordul ei esenţial.

Luther se ridică.

– Din moment ce ţii neapărat ca masa asta să rămînă între noi...

O înconjură, se apropie de Pat şi îi cuprinse mîinile.

Pat se ridică dintr-un salt, dar nu destul de repede. Luther o atrase spre el.

– Eşti o tînără superbă, Pat!

Îi cuprinse bărbia cu degetele şi buzele lui se apropiară de ale ei. Limba lui încerca insistent să i le desfacă.

Pat încercă să se îndepărteze de el, dar nu reuşi. Îşi înfipse coatele în pieptul lui, şuierînd:

– Lasă-mă!

Luther surîse.

– Pat, de ce nu îmi arăţi şi restul casei?

Intenţiile lui erau clare.

– E tîrziu, spuse ea, dar exact lîngă intrare e biblioteca, apoi sufrageria. Dar - sincer - aş prefera să nu ţi le arăt decît după ce voi termina de aranjat totul.

– Şi camera ta unde e?

– La primul etaj.

– Aș vrea s-o văd.

– Chiar dacă e amenajată, e mai bine să consideri primul etaj ca aparținînd unui pensionat de fete din New York: interzis vizitatorilor de sex masculin.

– Gata cu gluma, Pat!

– Mi-ar fi plăcut ca asta să fie - într-adevăr - o glumă! Dacă nu, pot să-ți prezint și altfel lucrurile. Nu dorm în brațele primului venit nici în timpul serviciului, nici în afara lui. Nici azi, nici mîine și nici anul viitor.

– Văd.

O luă înaintea ei pe culoar. La ieșire, Pat îi întinse haina.

Îmbrăcîndu-se, Luther îi zîmbi caustic.

– Cîteodată, indivizii care suferă de insomnii, așa ca tine, descoperă într-o noapte că - poate - nu sînt în stare să facă față responsabilităților, spuse el. Descoperă că nu sînt făcuți pentru vîrful ierarhiei. Este o rețea de televiziune la Apple Junction? Ce-i zice să verifici, Pat?

* * *

La ora șase fără zece minute, Toby intra pe ușa din spate a casei lui Abigail, în McLean - Virginia. Bucătăria imensă, bine echipată, arăta că cineva gătise de curînd. Pentru Abigail, aceasta era cea mai plăcută manieră de a se relaxa. După cum avea chef, pregătea șase sau șapte feluri de mîncare, din carne de porc sau pește. Alteori,

făcea aproape o jumătate de duzină de sosuri diferite și prăjituri care îți lăsau gura apă. Apoi îngrămădea totul în congelator. Dar niciodată nu mărturisea că a gătit totul singură. Ura orice posibilă asociere între numele ei și cuvîntul «bucătărie».

De obicei, mînca foarte puțin. Toby știa că o obseda amintirea mamei sale, bătrîna Francey, această femeie ca un butoi sprijinit pe doi butuci de picioare, ale căror labe erau atît de mari că abia-abia dacă putea găsi încălțări pe măsură.

Tony locuia într-un apartament de deasupra garajului. Aproape în fiecare dimineață, venea să facă sucul de fructe și cafeaua. Puțin mai tîrziu, Abby își începea lucrul, iar el își lua un mic dejun copios. Dacă nu era nevoie de el, pleca să joace poker.

Abigail intră în bucătărie, încercînd să-și prindă pe reverul hainei o broșă de aur. Era îmbrăcată într-un costum violet, care îi punea în lumină culoarea albastră a ochilor.

– Arăți grozav, Abby! declară el.

Surîsul ei apăru o clipă apoi dispăru. Perspectiva unei lungi intervenții în Senat îi crea întotdeauna o stare de neliniște, care o făcea să fie irritabilă și apatică.

– Să nu mai pierdem timpul cu cafeaua, spuse ea pe un ton sec.

– Ai tot timpul, o asigură Toby. Vei fi acolo exact la șase jumătate. Bea-ți cafeaua, n-ai să fii în formă!

Lăsă apoi cele două ceșcuțe în chiuvetă, știind

că Abby s-ar enerva dacă ar încerca să le spele.

Cadillac-ul era parcat în fața intrării principale. În timp ce Abigail își lua haina și diplomatul, Toby ieși și dădu drumul la încălzire în mașină.

La ora șase și zece minute, erau pe autostradă. Abby era încordată, chiar dacă nu avea decît de pronunțat un discurs. Urcase să se culce devreme, dar Toby se întrebă dacă reușise să doarmă.

O auzi oftînd și închizîndu-și diplomatul cu un zgomot sec.

– Dacă nu știu dinainte ceea ce trebuie să spun, mai bine o las baltă! remarcă ea. Dacă blestematul ăsta de buget nu e votat rapid, ne apucă Anul Nou fără să fi hotărît nimic. Dar nu îi voi lăsa să ia banii de la programele sociale!

Toby o privi în oglindă cum își toarnă o ceașcă de cafea dintr-un termos.

Spre mulțumirea lui, Abigail avea chef să vorbească cu el.

– Ai dormit bine noaptea trecută, senatorule?

Din cînd în cînd, chiar dacă erau singuri, îi spunea tot «senator». Pentru că, deși erau atît de legați, el știa exact care îi era locul.

– Nu, am dormit prost. M-am tot gîndit la emisiune. Am greșit acceptînd. Gîndul ăsta mă întoarce pe dos. Am un presentiment...

Toby se încruntă. Întotdeauna avea încredere în presentimentele ei. Și el nu-i spusese încă: Pat Traymore locuia în casa familiei Adams. Ar vedea și în asta un semn nefast. Și nu era momentul pentru așa ceva! De altfel, o va afla oricum.

Emisiunea asta începea să nu-i placă nici lui.

Pat fixase ceasul deşteptător la ora cinci. În primele sale luni de lucru la televiziune, învăţase că sîngele rece şi calmul sînt singurele lucruri care îi permit să se concentreze asupra emisiunii pe care se pregătea s-o facă. Îşi amintea încă ce umilită se simţi în ziua în care ajunsese gîfîind la un interviu cu guvernatorul din Connecticut. Iar - pe deasupra - mai şi uitase ce întrebări voia să-i pună.

După Apple Motel, se bucurase să-şi regăsească patul mare şi confortabil. Dar tot dormise rău, enervată din cauza lui Luther Pelham. Întotdeauna existau şi astfel de oameni într-o reţea de televiziune, iar unii recurgeau la măsuri foarte dure cînd erau respinşi.

Se îmbrăcă în grabă, alegînd o rochie de lînă neagră cu mîneci lungi şi o haină de stofă. Se anunţase o zi rece şi umedă, specifică acestei luni de decembrie.

Unele ferestre duble lipseau şi geamurile din partea de nord ale casei tremurau la fiecare rafală de vînt.

La parter, zgomotul produs de vînt era mai puternic. Dar brusc, în urechile ei, răsună un ţipăt de copil. «Am coborît scara alergînd. Mi-era teamă şi plîngeam...»

O ameţeală puternică o obligă să se sprijine de balustradă. «Asta e!» gîndi ea, cuprinsă de nelinişte. «Încep să-mi amintesc!»

Mergînd spre biroul senatorului, se simţi tulburată, cu gîndurile aiurea. Se simţea cuprinsă de

teamă. Cine ştie ce surprize avea să-i aducă memoria?

De ce i-ar fi teamă?

Ce văzuse ea din drama petrecută în acea seară?

Cînd sosi, Philip Buckley o aşepta în birou. În obscuritatea începutului de zi, i se păru că o priveşte şi mai ostil decît la prima lor întîlnire.

«Ce are împotriva mea?» se întrebă Pat. «Parcă aş fi un spion englez într-o colonie.» Îşi luă inima-n dinţi şi îi spuse ceea ce gîndea.

Surîsul rece care se ivi pe chipul lui era lipsit de bucurie.

– Dacă am bănui că sînteţi un spion englez, nici nu v-aţi apropia de colonie, declară el. Doriţi să vedeţi programul pentru azi? V-aţi face şi o idee asupra puţinului timp pe care îl are la dispoziţie. Senatorul trebuie să ajungă imediat.

Privi peste umărul lui Pat în timp ce ea analiza programul.

– De fapt, am fost obligaţi să anulăm trei întrebări: Iniţial, nu ne-am gîndit că - în calitate de redactor ce decide singur ce momente vor fi alese pentru a fi incluse în emisiune - veţi dori să stabiliţi dumneavoastră un anumit program. Dar, trebuie să vă anunţe, că vor fi şi probleme strict confidenţiale de discutat, la care nu aveţi voie să asistaţi. V-am instalat o masă în biroul senatorului. Astfel, nu veţi atrage prea mult atenţia.

– Vă gîndiţi la toate, îi spuse Pat. Atunci de ce n-aţi încerca un alt surîs? Oricum veţi fi obligat să o faceţi în faţa camerei cînd vom începe filmările.

– Tocmai... Îmi păstrez surîsul pentru acel moment.

Dar, pentru o clipă, păru mai puțin tensionat.

Cîteva minute mai tîrziu, intră Abigail.

– Mă bucur că te văd! îi spuse lui Pat. Nu reușeam să te găsesc și am crezut că ai plecat din oraș.

– V-am primit mesajul aseară.

– Oh, Luther nu era sigur că va reuși să te găsească.

Deci senatorul voia să știe unde fusesem, dar Pat nu avea chef să îi spună.

– De acum înainte și pînă la terminarea emisiunii, vă voi urmări ca o umbră, spuse ea. Vă veți sătura repede de mine.

Abigail nu păru prea mulțumită de răspuns.

– Deci nu mai trebuie să pierdem vremea. Luther mi-a spus că sînt anumite lucruri pe care vrei să le discutăm. Cum nu știu exact cînd voi avea timp liber, să trecem la treabă!

Pat o urmă în birou, încercînd să treacă neobservată. Cîteva clipe, senatorul discută cu Philip, mustrîndu-l că îi prezentase prea tîrziu un raport. Pe un ton dur, îi ceru explicație.

– Aveam nevoie de el săptămîna trecută.

– Cifrele nu erau exacte.

– De ce ?

– N-am avut timp să le verificăm.

– Dacă nu ai timp ziua, ai și seara la dispoziție, replică sec Abigail. Vreau să știu de fiecare dată cînd un membru al echipei mele stă cu ochii fixați pe ceas așteptînd să i se termine programul de

lucru.

De la ora șapte, începură audiențele. Cu fiecare persoană care intra în birou, admirația lui Pat pentru Abigail creștea. Reprezentanți ai industriei petroliere, ai grupărilor ecologiste, ai veteranilor de război. Propuneri strategice pentru prezentarea unei legi. Un reprezentant al administrației fiscale care venise să-și prezinte obiecțiile privind impozitarea veniturilor medii. O delegație a persoanelor în vîrstă protestînd împotriva reducerii bugetului pentru Securitatea Socială.

Pat o însoți apoi la deschiderea sesiunii Senatului. Nu avea dreptul să se așeze în tribuna presei și se îndreptă spre colțul rezervat publicului. Îi văzu pe senatori intrînd, salutîndu-se între ei, calmi, cu zîmbetul pe buze. Erau tot felul de oameni - înalți, scunzi, slabi, grași, zburliți sau pieptănați cu grijă, sau chiar cheli. Patru sau cinci aveau aerul unor profesori universitari.

Mai erau două femei senatori, Claire Lawrence - din Chio și Phyllis Holzer din New Hampshire, independentă.

Pat o observă cu atenție pe Claire Lawrence. Purta un taior bleumarin care o avantajase, pentru că anii nu trecuseră peste corpul ei fără a lăsa urme. Părul scurt, cărunt și ondulat, asundea contururile prea ascuțite ale feței. Pat remarcă faptul că era întîmpinată cu multă plăcere de colegi, că era - într-adevăr - apreciată. Agerimea spiritului ei și inteligența îi permiteau să înlăture orice obstacol fără a face nici un compromis.

În carnetul său, Pat notă - *umorul*, apoi sublinie

cuvîntul. Abigail era mult mai serioasă, aproape severă. De aceea, trebuia să includă în emisiune cîteva momente de destindere, pe care să le plaseze în punctele cheie.

O sonerie lungă și insistentă anunță deschiderea ședinței. Senatorul de Arkansas prezida întrunirea, în absența vice-președintelui bolnav.

După cîteva probleme generale, președintele Biroului electoral dădu cuvîntul senatorului de Virginia.

Abigail se ridică și fără nici cel mai mic semn de nervozitate își potrivi ochelerii cu ramă bleu. Părul strîns la spate accentua trăsăturile fine ale obrazului.

– Două dintre cuvintele cele mai cunoscute din Biblie - începu ea - sînt: «Domnul a dat, Domnul a luat! Binecuvîntat fie numele Domnului!» În cursul ultimilor trei ani, administrația noastră, într-o manieră exagerată și irațională, a dat cui nu trebuie și a luat cu amîndouă mîinile de la cine nu trebuie. Să binecuvîntăm numele ei? Orice cetățean responsabil va admite - sînt sigură - că e necesară refacerea programului de ajutor social. Deci e timpul să analizăm ce am făcut. Cred că operația a fost radicală, reduceri drastice. A venit momentul să restabilim cîteva puncte esențiale din acest program. Ajutorul social - prin definiție - implică «a avea dreptul la ceva». Nimeni din această măreață adunare nu va contesta faptul că orice om din această țară are dreptul de a se adăposti și de a mînca...

Abigail era un orator foarte bun. Își pregătise

cu multă grijă discursul, documentîndu-se, presărîndu-l cu cîteva anecdote, pentru a menține trează atenția ascultătorilor.

Vorbi o oră și zece minute. Aplauzele de la sfîrșit fură lungi și sincere. La terminarea ședinței, șeful partidului majoritar se grăbi să o felicite.

Pat așteptă împreună cu Philip ca senatorul să scape de colegii care se îngrămădeau în jurul ei. Se îndreptară apoi toți trei spre birou.

– M-am descurcat bine, nu-i așa? întrebă Abigail, fară nici o umbră de îndoială în glas.

– Excelent! spuse grăbit Philip.

– Pat? se întoarse Abigail spre ea.

– Îmi pare rău că n-am putut înregistra, răspunse Pat cu sinceritate. Ar fi fost bine să dau cîteva fragmente în cursul emisiunii.

Mîncară în biroul senatorului. Abigail comandă pentru ea cafea și ouă tari. De patru ori fură întrerupți de apeluri urgente. Unul era din partea unei vechi susținătoare.

– Bineînțeles, Maggie, spuse Abigail. Nu, nu mă deranjezi, știi că pentru tine am timp întotdeauna. Ce pot să fac pentru tine?

Pat văzu cum chipul lui Abigail se umbrește și cum încruntă sprîncenele.

– Vrei să spui că spiritul ți-a spus să vii să o iei pe mama ta cînd biata femeie abia poate să-și ridice capul de pe pernă?... Înțeleg... Te gîndești la un azil anume?... Șase luni să aștepți?! Și ce faci în cele șase luni?... Maggie, te sun eu.

Închise nervoasă telefonul.

– Iată o situație care mă scoate din sărite.

Maggie își dă sufletul să crească trei copii. Lucrează și sîmbăta și spitalul o anunță că trebuie să o ia acasă și pe mama ei care e senilă și nu se poate ridica din pat. Philip, caută-l pe Pritchard. Nu-mi pasă unde-și ia prînzul! Găsește-l cît mai repede!

Un sfert de oră mai tîrziu, Abby vorbea cu el la telefon:

– Da, rămînem înțeleși. Saules e un loc care îmi convine. E destul de aproape de Maggie și poate trece pe acolo în fiecare duminică. Contez pe tine, Arnold, ca bătrîna să fie primită... Da, după-amiază să fie salvarea la spital. Maggie se va simți ușurată.

Abigail îi făcu cu ochiul lui Pat și închise telefonul.

– E partea plăcută a muncii mele. Chiar dacă n-ar trebui să-mi pierd timpul sunînd eu însămi, totuși...

În timp ce vorbea, formase un număr de telefon.

– Alo, Maggie? S-a aranjat...

«Maggie trebuie să fie invitată la emisiune!» hotărî Pat în gînd.

Între orele două și patru avu loc întrunirea comisiei protecției mediului. În timpul ședinței, unul dintre cei care audiaseră discursurile lui Abigail, protestă:

– Doamnă senator, cifrele date de dumneavoastră sînt greșite. Sau poate sînt prea vechi. Sau refăcut de curînd calculele necesare...

Pat remarcă schimbarea de atitudine a lui

Abigail. În timp ce Claire Lawrence își citi raportul, își frămîntă fără încetare degetele.

Tînăra așezată în spatele ei se părea că fusese asistenta care redactase raportul incorect. În timpul intervenției senatorului Lawrence, Abigail se întoarse de mai multe ori spre tînăra care stătea ca pe ace. Se înroșise și își mușca buzele ca să nu izbucnească în plîns.

Abigail luă cuvîntul imediat după ce senatorul Lawrence tăcu.

– Domnule președinte, aș vrea să mulțumesc senatorului Lawrence pentru ajutor și să mă scuz față de membrii acestei comisii de a fi menționat cifre greșite, și de a fi răpit cu un discurs inutil timpul atît de prețios pentru toți. Nu se va mai repeta.

Se întoarse apoi din nou către asistenta ei. Pat citi fără greutate pe buzele ei cuvintele spuse:

– Ești concediată.

Tînăra se ridică din fotoliul său și părăsi sala de audiențe cu obrajii inundați de lacrimi.

Pat își înăbuși un murmur de dezaprobare. Ședința se terminase la televizor și oricine ar fi văzut scena ar fi condamnat-o pe Abigail pentru gestul ei.

La sfîrșitul ședinței, Abigail se îndreptă în grabă spre biroul ei. Aparent, toată lumea știa ce se întîmplase. Secretarele și asistenții nu-și ridicaseră privirea din hîrtii cînd Abigail trecu ca vîntul prin biroul lor. Nefericita care era vinovată stătea lîngă fereastră, tamponîndu-și ochii cu o batistă boțită.

– Philip, vino! spuse sec Abigail. Şi tu, Pat! Acum ai aflat ce şi cum se întîmplă aici!

Se aşează la birou. În afară de faptul că era foarte palidă, părea destul de calmă.

– Ce s-a întîmplat, Philip? întrebă ea pe un ton egal.

Chiar şi Philip îşi pierdu calmul obişnuit. Înghiţi cu greu şi spuse:

– Celelalte fete tocmai mi-au explicat. Soţul Erleenei a părăsit-o acum două săptămîni. Se pare că e într-o stare de spirit groaznică. Lucrează de trei ani pentru noi şi - aşa cum ştiţi - e una dintre cele mai bune asistente. N-aţi putea să-i daţi un concediu pînă îşi revine? Iubeşte această muncă...

– Chiar? O iubeşte chiar atît de mult? Atunci de ce trebuie să fiu eu ridicolă în faţa a mii de telespectatori? Are un sfert de oră la dispoziţie pentru a-şi strînge lucrurile. Şi consolează-te cu ideea că ai fost norocos că nu-i calci pe urme! E vina ta că raportul a întîrziat! Trebuie să afli de ce! Cînd atîţia oameni strălucitori nu doresc decît să ocupe un astfel de loc - mai ales, locul meu - crezi că voi accepta să-l cedez doar pentru că sînt înconjurată de incapabili?!

– Nu, murmură Philip.

– A doua şansă nu ţi se va mai oferi aici! Ştiai de la început, nu?

– Da, doamnă senator.

– Atunci, ieşi afară şi fă ce ţi-am spus!

– Da, doamnă senator!

«Ei, bine!», gîndi, era de mirare că Philip fuse-

se atît de bănuitor în ceea ce o privește. Privirile lui Abigail se opriră asupra ei.

– Deci, Pat, spuse mai liniștită Abigail, crezi că sînt un monstru, nu?

Nu așteptă răspunsul și continuă.

– Colaboratorii mei știu că atunci cînd au o problemă personală care îi împiedică să ducă la bun sfîrșit un lucru - pot să-și ia un concediu. Tocmai pentru a evita o astfel de situație. Cînd cineva din echipa mea face o greșeală, ea se răsfrînge direct asupra mea. Am muncit prea mult în acești ani pentru a risca să mă compromit astfel. Și, crede-mă, Pat, dacă greșesc o dată, greșesc și a doua oară. Și acum, Dumnezeule, sînt așteptată pentru a face fotografii cu un grup de ghizi...

Zece

La ora cinci fără un sfert, o secretară bătu timid la ușa biroului lui Abigail.

– Un telefon pentru domnișoara Traymore, șopti ea.

Era Sam. Vocea lui caldă o calmă imediat pe Pat. Incidentul petrecut cu cîtva timp înainte o tulburase. Îi era milă de tînăra nefericită.

– Bună seara, Sam!

Își dădu seama că Abigail o privește mai atent.

– Serviciul meu de spionaj m-a informat că lucrezi la Senat. Ce zici dacă am cina împreună?

– Să cinăm... Nu pot, Sam. Am de lucru în seara asta.

– Dar trebuie să te şi hrăneşti! Ce-ai mîncat la prînz? Ouă tari ca Abigail?

Încercă să nu izbucnească în rîs.

Abigail asculta fiecare cuvînt pe care îl spunea.

– Ce găseşti rău în a mînca puţin, dar consistent? întrebă ea.

Apoi, pentru a nu-l lăsa să răspundă, cedă:

– Bine, dar să nu dureze prea mult.

– Perfect! Trec să te iau din faţă de la Russel peste o jumătate de oră.

Închizînd, Pat o privi pe Abigail.

– Te-ai uitat peste toate documentele? Peste filme? întrebă Abigail.

– Nu.

– Măcar peste unele?

– Nu, mărturisi Pat.

«Oh, Doamne - gîndi Pat - slavă Domnului că nu trebuie să lucrez pentru dumneavoastră!»

– Mă gîndeam să cinăm la mine. Am mai fi discutat anumite detalii.

O nouă tăcere. Pat aşteptă.

– Dar, din moment ce nu te-ai uitat peste nimic, cred că e mai înţelept să revăd nişte texte pe care trebuie să le prezint.

Abigail surîse.

– Sam Kingsley e unul dintre cei mai căutaţi celibatari din Washington. Nu ştiam că vă cunoaşteţi atît de bine.

Pat încercă să răspundă pe un ton cît mai degajat.

– Nu îl cunosc chiar atît de bine.

Dar gîndul îi fugi imediat spre Sam, cu bucuria că nu rezistase prea mult fără să o vadă.

Privi spre fereastră, de teamă ca strălucirea ochilor să nu o dea de gol. Aproape se întunecase. Ferestrele biroului lăsau să se vadă Capitoliul în toată splendoarea lui, încadrat de norii bleu-gri, ca într-un tablou.

– Ce minunat! exclamă ea.

Abigail întoarse capul spre fereastră.

– Într-adevăr, aprobă ea. Imaginea asta îmi amintește întotdeauna de ce sînt eu aici. Nu poți să-ți imaginezi ce satisfacție am cînd știu că - datorită mie, astăzi, o bătrînă va fi îngrijită așa cum trebuie, într-un ospiciu și că cei care nu se pot întreține singuri vor avea poate puțin mai mulți bani.

«Cînd vorbește despre munca ei, degajă o energie aproape senzuală», își spuse Pat, cîntărîndu-și cu grijă cuvintele.

Dar se gîndi și că Abigail eliminase deja din cadrul preocupărilor sale pe femeia care o concediase cu o oră sau două mai devreme.

* * *

Pat tremură parcurgînd cu pași repezi cei cîțiva metri care separau clădirea Senatului de locul în care își lăsase mașina. Sam se aplecă asupra ei și o sărută pe obraz.

– Cum se simte marea noastră realizatoare?

– Obosită, spuse ea. E destul de greu să te adaptezi ritmului de lucru al senatorului.

Sam surîse.

– Înțeleg ce vrei să spui. Am lucrat cu Abigail la destule programe legislative. Nu obosește niciodată!

Trecînd de semafoare și intersecții, o luase spre Pennsylvania Avenue.

– Mă gîndeam să mergem la «Chez Grand-mère» în Georgetown, spuse el. E liniște, bucătăria e grozavă și e aproape de tine.

La «Chez Grand-mère» nu era nimeni.

– Puțină lume ia cina la ora șase fără un sfert la Washington, spuse Sam surîzînd, în timp ce chelnerul îi invita să se așeze la ce masă doreau.

Comandînd un cocktail, Pat îi povesti cum se derulase ziua, inclusiv incidentul din sala de ședință. Sam oftă.

– E o lovitură grea pentru Abigail. Nu cred că ți-ar plăcea ca unul dintre colaboratori să te pună într-o astfel de situație.

– O astfel de poveste ar putea să influențeze hotărîrea președintelui? întrebă Pat.

– Orice poate să influențeze hotărîrea președintelui. O singură greșeală și totul e ruinat. Gîndește-te puțin. Dacă n-ar fi fost Chappaquiddick, Teddy Kennedy ar fi fost azi președinte. Înainte au fost Watergate și Abscam și tot așa. Nu se sfîrșește niciodată. Și totul se sparge în capul celui care deține puterea. Că Abigail a supraviețuit scandalului provocat de dispariția fondurilor electorale e un miracol și, dacă ar fi încercat s-o scape pe cea care a furat, reputația ei ar fi fost pusă în joc. Cum o chema pe fata

aceea?

– Eleanor Brown.

Pat își aminti de cuvintele domnișoarei Langley. «Eleanor nu era în stare să fure. Era prea timidă!»

– Eleanor a susținut mereu că e nevinovată, spuse Sam.

Apoi ridică din umeri.

– Pat, am fost procuror patru ani de zile. Vrei să-ți mărturisesc ceva? Nouă criminali din zece jură că sînt nevinovați. Și cel puțin opt mint.

– Dar se poate totuși să fie și cineva nevinovat, se încăpățînă Pat.

– Rar. Ce vrei să mănînci?

În timpul mesei, Pat se destinse și fiecare privire a ei părea că-i spune: «Sam, eu sînt femeia de care ai nevoie. Eu te pot face fericit. Perspectiva de a avea un copil nu-ți surîde pentru că de Karen te-ai ocupat singur. Jamie era bolnavă. Acum ar fi cu totul altfel...»

În timp ce aveau cafeaua, el întrebă:

– Ce părere ai despre casa în care locuiești? N-ai probleme?

Pat ezită, apoi se hotărî să-i spună de biletul strecurat pe sub ușă și de al doilea telefon.

– Dar, așa cum ai spus și tu, nu e ceva demn de luat în serios, decise ea.

Sam rămase pe gînduri:

– Eu am spus că un telefon întîmplător la Boston poate să nu însemne nimic. Dar în trei zile ai mai primit încă unul, plus un bilet. Cum crezi că nebunul ăsta ți-a obținut adresa?

– Tu cum ai obținut-o?

– Am dat telefon la Antena Potomac, am spus că sînt un vechi prieten. Secretara mi-a dat numărul de telefon, adresa și mi-a spus ziua în care soseşti. Sincer, am fost surprins că am obținut atît de ușor toate informațiile pe care le doream.

– Eu am fost de acord. Casa aceasta va fi biroul meu în timpul pregătirii emisiunii și habar n-ai cîți oameni se oferă să povestească amintiri și anecdote cînd află că se pregătește un reportaj. Nu voiam să risc și să pierd aceste telefoane. Unele pot fi interesante.

– Deci ticălosul ăsta a obținut informațiile ca și mine, sau ca oricine altcineva. Ai - din întîmplare - biletul la tine?

– Da, îl țin în poșetă.

Îl scoase cu un gest scurt, bucuroasă parcă de faptul că poate scăpa de el.

Sam îl analiză cu sprîncenele încruntate, concentrat.

– Mă îndoiesc că i-am putea afla originea, dar aș vrea să i-l arăt lui Jack Carlson. E agent FBI și e specialist în grafologie. Și, mai ales, închide dacă mai primești un telefon.

La ora opt și jumătate ajunse acasă.

– Ar trebui să-ți instalezi o alarmă, remarcă el în fața intrării. Oricine poate veni să strecoare un bilet pe sub ușă, fără să fie remarcat.

Pat ridică privirea spre el. Era încordat și riduri le din jurul gurii se adînciseră brusc. «Întotdeauna ți-ai făcut griji pentru Jamie», gîndi ea. «Nu

vreau să te neliniștești din cauza mea!»

Încercă să spună ceva care să-l destindă:

– Mulțumesc că ai fost încă o dată bunul Samaritean, spuse ea. Ar putea să te numească președintele comitetului de primiri din Senat.

Sam zîmbi și, pentru o clipă, ochii îi străluciră de fericire.

– Mama mea m-a învățat să fiu drăguț cu cele mai frumoase fete din oraș.

Îi cuprinse cu degetele mîna. O clipă, nici unul nu spuse nimic, apoi Sam se aplecă și o sărută pe obraz.

– Mă bucur că nu ai o preferință anume.

– Poftim?

– Seara trecută, m-ai sărutat pe obrazul drept, acum pe stîngul.

– La revedere, Pat! Să încui ușa!

Cînd Pat ajunse în pragul bibliotecii, telefonul începu să sune insistent. Un minut, îi fu teamă să răspundă.

– Pat Traymore.

Propria voce i se păru surdă și încordată.

– Domnișoară Traymore, spuse o voce hotărîtă. Sînt Lila Thatcher, vecina din față. Știu că tocmai v-ați întors acasă, dar nu ați putea să veniți acum pînă la mine? Trebuie să vă spun ceva foarte important.

Lila Thatcher. Bineînțeles! Era clar-văzătoarea care scrisese mai multe lucrări de succes despre percepția extra-senzorială și alte fenomene psihice. Cu cîteva luni în urmă, devenise celebră pentru că găsise un copil pierdut.

– Vin imediat, acceptă prea entuziasmată. Dar nu pot să stau decît un minut.

Traversă atentă strada, încercînd să evite porțiunile acoperite de gheață sau zăpadă. Era ceva care nu o lăsa să se simtă bine. Ar fi preferat să nu audă ceea ce Lila Thatcher voia să spună.

Unsprezece

Servitoarea care îi deschise o conduse pe Pat în sufragerie. Pat nu știa la ce să se aștepte. Își imaginase o țigancă cu turban pe cap, dar femeia care se ridică să o întîmpine era, pur și simplu, o femeie obișnuită, cu un surîs cald pe buze, grăsuță, cu părul cărunt și ochii mici și scînteietori.

Patricia Traymore, spuse ea. Sînt atît de fericită că te întîlnesc! Bine ai venit în Georgetown!

Îi luă mîna și studie chipul tinerei cu atenție

– Știu că ești foarte ocupată cu emisiunea Ai mult de lucru. Cum te înțelegi cu Luther Pelham?

– Bine, pînă în prezent.

– Sper că va dura.

Lila Thatcher purta ochelari, agățați la gît de un lanț fin de argint. Îi ținea în mîna dreaptă și, regulat, începu să-i lovească de palma mîinii stîngi.

– Nici eu nu am prea mult timp. Peste jumătate de oră am o ședință și mîine dimineață, devreme, plec cu un avion în California. De aceea ți-am dat telefon. De obicei, nu fac așa ceva. Totuși, nu pot pleca fără să te avertizez. Nu mă lasă nici inima, nici conștiința. Știi că acum 23 de ani în casa ta a avut loc o crimă, urmată de o sinucidere?

– Mi s-a spus.

Răspunsul ei era foarte aproape de adevăr.

– Nu te deranjează?

– Doamnă Thatcher, multe din casele din Georgetown au peste 200 de ani. În fiecare a murit cineva.

– E altceva!

Vocea ei era ascuțită și nervoasă.

– Locuiesc aici de mult timp. Soțul meu și cu mine ne-am instalat aici aproape cu un an înaintea dramei. Îmi amintesc că i-am spus că simțeam o atmosferă încărcată în jurul casei familiei Adams. În lunile care au urmat, această senzație a apărut cu intermitențe, dar - de fiecare dată - era mai accentuată. Dean și Renée Adams alcătuiau un cuplu fermecător. El era grozav, unul dintre bărbații aceia care exercită asupra femeilor o atracție irezistibilă. Renée era altfel - tăcută, rezervată, o tînără foarte misterioasă. Îmi făcea impresia că nu îi plăcea deloc să fie soție de om

politic şi, din cauza asta, căsătoria lor avea mult de suferit. Dar era foarte îndrăgostită de soţul ei şi amîndoi îşi adorau copilul.

Pat ascultă nemişcată.

– Cu cîteva zile înaintea morţii sale, Renée mi-a spus că vrea să se întoarcă în Anglia cu Kerry. Eram în faţa casei şi nu pot să-ţi descriu teama şi neliniştea care m-au invadat. I-am spus că dacă e hotărîtă, să nu aştepte prea mult şi s-o facă. Dar a fost prea tîrziu. N-am mai simţit nimic dinspre casă pînă cînd ai apărut dumneata. Totul a reînceput. Nu ştiu de ce, dar simt că te învăluieun mister. Şi ceva rău se va întîmpla... N-ai putea să te muţi? Nu trebuie să mai rămîi în această casă!

Pat formulă întrebarea pe care voia să o pună cu multă grijă:

– Aveţi un motiv anume cînd mă sfătuiţi să nu rămîn aici?

– Da. Acum trei zile, servitoarea mea a remarcat un bărbat care se ascundea după colţ. Apoi a văzut urme în zăpadă lîngă casa dumitale. Am crezut că e un spărgător şi am anunţat poliţia. Ieri dimineaţă i-am văzut din nou urmele în zăpada proaspăt căzută. Un spărgător s-ar feri să lase atîtea urme. Paşii duc în spate, de unde ar putea să vadă tot ce se petrece în casă, fără să fie văzut.

Doamna Thatcher îşi strînse braţele în jurul corpului, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig. Riduri adînci i se conturaseră pe chipul îngrijorat. Îşi fixă privirea asupra lui Pat şi ochii se măriră, de parcă ar fi descoperit un mare secret. Cînd Pat plecă,

cîteva minute mai tîrziu, Lila Thatcher era foarte tulburată și o rugă încă o dată pe Pat să părăsească acea casă.

* * *

«Lila Thatcher știe cine sînt», își zise Pat. «Sînt sigură.» Se îndreptă direct spre bibliotecă și își umplu un pahar cu coniac.

– E mai bine așa! șopti ea simțindu-și corpul invadat de un val de căldură.

Încercă să nu se mai gîndească la întunericul de afară. Cel puțin, era posibil ca poliția să supravegheze casa, pentru a evita o eventuală spargere. Încercă să-și păstreze calmul - Lila o implorase pe Renée să plece. Dacă mama ei ar fi ascultat-o, dacă ar fi ținut cont de avertisment, tregedia nu ar fi putut fi evitată? Ea însăși ar trebui să urmeze sfatul Lilei și să se instaleze la un hotel?

– Nu pot! spuse ea cu voce tare. Pur și simplu, nu pot!

Avea puțin timp la dispoziție să-și pregătească emisiunea. Cu mutatul ar fi pierdut prea mult timp. Dacă Lila Thatcher, ca medium, simțea o nenorocire, asta nu însemna că o poate împiedica.

«Dacă mama ar fi plecat la Boston, probabil că tata ar fi urmat-o. Și dacă cineva a hotărît să mă găsească, o va face oriunde aș fi. Va trebui să fiu la fel de atentă într-un apartament ca și aici. Deci, voi fi prudentă!» gîndi Pat.

Într-un fel, se simțea liniștită la gîndul că Lila ar fi putut să-i bănuiască identitatea. Era prea preocupată de părinții ei. O cunoscuse cînd era mică. «După ce voi face emisiunea, îi voi vorbi!» se hotărî Pat. Amintirile ei ar putea s-o ajute.

Pentru moment, cel mai important era să vadă ce documente îi pusese Abigail la dispoziție și să aleagă o parte din ele pentru emisiune.

Bobinele de film erau amestecate în cutiile pe care i le adusese Toby. Din fericire, fiecare bobină purta o etichetă. Începu să le trieze. Unele vizau anumite activități politice, campanii electorale, discursuri. Le găsi pe cele privitoare la viața personală care o interesau cel mai mult.

Începu cu bobina pe a cărei etichetă scria: «Willard și Abigail - căsătorie la Hillcrest.»

Știa că nunta avusese loc într-un mediu restrîns, înainte ca el să termine facultatea de drept de la Harward. Abigail terminase primul an la Radchiffe. Willard se prezentase la Congres cîteva luni după căsătoria lor. Ea îl ajutase în timpul campaniei și chiar dăduseră cîteva recepții importante.

Prima secvență era o imagine panoramică: mese adăpostite de para-solarii colorate - în spate; servitori amestecați printre grupurile de invitați; femei în rochii de vară, bărbați în costume albe.

Printre gazdele aliniate pe terasă, tînăra Abigail, de o frumusețe uimitoare, într-o rochie de mătase albă, lîngă un bărbat cu aer de universitar. La dreapta - o femeie mai în vîrstă, mama

lui Willard Jennings. Riduri adînci accentuau trăsăturile ei aristocratice. Pe măsură ce invitaţii defilau prin faţa lor, ea o prezenta tuturor pe Abigail. Dar niciodată măcar, nu o privi în faţă.

Ce spusese Abigail? «Mama mea soacră întotdeauna m-a privit ca pe o yankee care i-a furat fiul.» Nu exagerase.

Pat îl analiză pe Willard Jennings. Era puţin mai înalt decît Abigail, cu părul blond şi faţa mică şi plăcută. Degaja un fel de timiditate afectuoasă, o nesiguranţă în felul în care strîngea mîinile celor invitaţi.

Dintre cei trei, Abigail era singura în largul ei. Surîdea fără încetare, cu capul aplecat înainte, ca pentru a reţine mai bine numele pe care le auzea. În gestul de a întinde mîna, îşi arăta ostentativ inelul de căsătorie.

«Păcat că nu are sonor!» gîndi Pat.

Un invitat pleca, altul venea. Mama lui Willard privea în continuare doar înainte. Chipul ei era din ce în ce mai iritat.

Şi brusc, zîmbi călduros. Se apropia un bărbat înalt cu părul ondulat. O cuprinse pe doamna Jennings în braţe, o sărută pe obraz, apoi iar o strînse în braţe. De abia după aceea se întoarse spre miri. În clipa în care bărbatul apăru în prim plan, opri filmul.

Ultimul sosit era tatăl ei, Dean Adams. «Era atît de tînăr!» gîndi ea. «Nu se putea să aibă mai mult de 30 de ani!» Înghiţi greu. Păstrase vreo amintire despre el care să semene cu această imagine? Umerii lui largi umpleau ecranul. Era

frumos ca un zeu și părea că emană o forță magnetică.

Îi analiză chipul trăsătură cu trăsătură. Se întrebă unde era mama ei, apoi își aminti că pe vremea aceea ea era încă studentă la Conservatorul din Boston, pregătindu-se pentru o carieră muzicală.

Dean Adams era atunci proaspăt deputat de Wisconsin. Păstrase aerul sănătos și viguros ale celor din Midde West, o aură care îl făcea să pară măreț.

Dădu din nou drumul la film și imaginile se puseră în mișcare. Dean glumea cu Willard, Abigail îi întindea mîna. Dar el nu ținu cont și o sărută pe obraz. Îi spuse ceva lui Willard și izbucniră toți în rîs.

Camera îi urmări în timp ce coborau scările pînă la terasa unde se aflau invitații. Dean Adams o ținea pe bătrîna doamnă Jennings de braț și ea îi vorbea cu multă afecțiune.

Cînd filmul se opri, Pat îl mai proiectă o dată, alegînd doar imaginile pe care le-ar putea prezenta în emisiune: Willard și Abigail tăind tortul, ciocnind, apoi primul dans. Primirea invitaților nu-i folosea la nimic. Nemulțumirea de pe chipul doamnei Jennings era prea bătător la ochi. Și, bineînțeles, nu putea prezenta secvențele cu Dean Adams.

«Ce-a simțit Abigail în acea după-amiază?» se întrebă Pat. Această casă frumoasă, în cărămidă albă, înalta societate din Virginia... Ce diferență față de camerele de serviciu din Appie Junction!

Casa familiei Saunders... Mama ei, Francey Foster... Unde era ea în ziua aceea? Refuzase să participe la recepție știind că locul ei nu era printre acei oameni? Sau Abigail hotărîse acest lucru pentru ea?

Pat vizionă pe rînd toate filmele, înarmîndu-se cu curaj de fiecare dată cînd tatăl ei își făcea apariția pe ecran. Chiar fără a fi fost datate, Pat ar fi reușit să le așeze în ordine cronologică.

Prima campanie: emisiuni de actualități cu Abigail și Willard de mînă, pe stradă, salutînd trecătorii... Apoi vizitarea unui șantier. Și vocea redactorului: «Prin campania de succesiune a unchiului său, deputatul Porter Jennings, Willard Jennings s-a angajat să urmeze tradiția familiei și să servească constituția.»

Era și un interviu cu Abigail.

– Ce credeți despre o lună de miere în plină campanie electorală?

Răspuns:

– Nu cred că este mijloc mai bun de a fi alături de soțul meu decît cel de a-l sprijini în această campanie electorală.

Vocea ei era puțin cîntată și se făcea simțit un accent vag, din Sud. Pat făcu un calcul rapid. Abigail era în Virginia de două sau trei luni. Alese secvența pentru emisiune.

Pe filme, erau cinci campanii. Abigail juca un rol din ce în ce mai important în fiecare campanie. Discursul său începea uneori cu: «Soțul meu lucrează la Washington pentru dumneavoastră. Spre deosebire de alții, nu renunță la locul pe

care îl ocupă în Congres pentru a începe o campanie pe cont propriu. Sînt fericită că am ocazia să vă vorbesc despre reușitele activității lui.»

Recepția de pe proprietatea tinerei familii Jennings cu ocazia zilei de naștere a lui Willard - 35 de ani - fu cea mai greu de vizionat. Două tinere cupluri pozau cu Abigail și cu Willard - Jack și Jackie Kennedy și Dean și Renée Adams - toți patru proaspăt căsătoriți.

Pat o vedea pentru prima dată pe mama ei într-un film. Renée purta o rochie verde deschis și părul negru îi cavaluri pe umeri. Părea foarte nesigură pe ea și ridicase privirea spre soțul ei. Pat nu avu curaj să întîrzie asupra acestor imagini. Lăsă filmul să se deruleze. Va alege mai tîrziu cîteva imagini cu ei doi și cu Kennedy. Își notă ceva pe carnet. «Iată ceva formidabil pentru emisiune!» gîndi ea cu amărăciune.

Ultimul film consemna înmormîntarea lui Willard. Comentariile reporterului erau făcute cu voce joasă: «Convoiul funebru al deputatului Willard Jennings tocmai a sosit pentru un ultim adio al deputatului de Virginia, mort într-un accident de avion, în timpul campaniei electorale. Deputatul Jennings și pilotul George Graney au murit pe loc.»

«Tînăra văduvă e însoțită de senatorul John Fitzgerald Kennedy - de Massachussetts. Mama deputatului Jennings, doamna Stuart Jennings e însoțită de deputatul Dean Adams - de Wisconsin. Senatorul Kennedy și deputatul Adams erau cei mai apropiați prieteni ai lui

Willard Jennings.»

Pat o văzu pe Abigail coborînd din prima mașină, cu o față puțin falsă, cu părul acoperit de un voal negru. Purta un costum de mătase neagră și un șirag de perle. Tînărul și frumosul senator de Massachussetts îi oferi brațul cu un aer grav.

Mama deputatului părea copleșită de durere. Cînd ieși din limuzină, ochii i se fixară pe sicriul învelit în drapel. Clătină din cap într-un gest de refuz disperat. Pat îl remarcă pe tatăl ei în momentul în care îi cuprinse brațul bătrînei doamne și-i luă mîna într-a sa. Încet, cortegiul pătrunse în catedrală.

Văzuse tot ce putea vedea pentru seara aceea. Aspectul uman era bogat exemplificat de aceste filme. Stinse lumina și părăsi biblioteca.

Pe culoar simți curent. Nu deschisese nici o fereastră în bibliotecă. Verifică sufrageria, bucătăria, intrarea. Totul era încuiat.

Totuși, se simțea curent.

Începu să respire mai repede. Salonul era închis. Așeză mîna pe clanță. Deschise și un curent rece de aer o făcu să se-nfioare. Întinse mîna spre întrerupător.

Ușa de sticlă ce dădea spre terasă era deschisă.

Atunci văzu totul.

În fața căminului, piciorul stîng cotorsionat sub ea, cu șorțulețul alb plin de sînge, o păpușă de cîrpă *Raggedy Ann*. Îngenuncheată în fața ei, Pat o privi. O mînă abilă pictase contururile gurii căzute, adăugase lacrimi pe obraji și desenase

riduri pe frunte, transformînd chipul surîzător al clasicei *Raggedy Ann* într-o față plîngăreață și chinuită.

Își duse mîna la gură ca să-și stăpînească un țipăt. Cine intrase aici? De ce? Pe jumătate asunsă sub șorțuleț, o foaie de hîrtie era agățată de rochița păpușii. Pat o desprinse, simțindu-și degetele tremurînd la atingerea sîngelui uscat. Aceeași hîrtie ca și la primul bilet, aceleași litere aplecate :

«E ultimul avertisment. Nu trebuie să aibă loc emisiunea despre Abigail Jennings.»

Un pocnet. Ușa de sticlă se mișcă. Era cineva în curte? Pat se ridică dintr-o săritură. Dar nu era decît vîntul. Traversă camera alergînd, închise ușile și încuie cu cheia. Inutil. O mînă decupase un pătrat de sticlă și s-ar fi putut strecura din nou să deschidă ușa. Necunoscutul se putea afla încă acolo în grădină, în spatele arbuștilor.

Degetele tremurau cînd formă numărul de la poliție. Vocea agentului o calmă.

– Trimitem imediat o mașină de patrulă.

În așteptarea ei, Pat reciti biletul. Era a patra oară cînd era sfătuită să renunțe la emisiune. Brusc bănuitoare, se întrebă dacă nu era cazul să ia în serios amenințările. Era posibil să fie vorba despre o stratagemă pentru a da acestei emisiuni o aură de publicitate confuză?

Și păpușa? Tulburătoare pentru Pat prin amintirea pe care i-o trezea, nu însemna nimic pentru altcineva... Doar o păpușă de cîrpe, al cărui chip fusese pictat cu un gust îndoielnic. Dar aproape

avea un aspect straniu și nu înspăimîntător. Chiar și șorțul plin de sînge era o tentativă prea grosolană pentru a provoca oroare. «Dacă ar fi fost să am mînă liberă, mîine aș publica fotografia păpușii pe prima pagină a unui ziar...», gîndi ea.

Urletul sirenei poliție se auzea deja. Cu un gest hotărît, luă biletul și-l ascunse sub mileul de pe cămin. Se grăbi spre bibliotecă, trase un sertar al biroului și aruncă înăuntru păpușa. Soneria de la intrare se auzea insistentă. Desfăcu șorțulețul și îl îngrămădi în fundul sertarului. Fără el, păpușa semăna cu un copil trist.

Se grăbi să deschidă ușa polițiștilor.

Doisprezece

Două mașini de poliție, cu girofarele scînteietoare, staționau la capătul aleii. Le urma o a treia mașină. «Să nu fie presa!» se rugă ea. Dar rugămintea nu-i fu ascultată.

Pătratul spart de geam fu fotografiat, grădina inspectată, mobilele din salon presărate cu pudră pentru ridicarea amprentelor.

Să găsească o explicație pentru locul biletului fu cel mai greu.

– Era de ceva agățat, remarcă un polițist. Unde l-ați găsit?

– Chiar aici, lîngă cămin.

Era aproape adevărat.

Ziaristul era de la «Tribune». Ceru să vadă biletul.

– Aș prefera să nu fie publicat, ceru Pat insistent.

I-l întinse totuși să-l citească.

– Ce înseamnă «ultimul avertisment»? întrebă polițistul. Ați mai fost amenințată?

Fără a menționa aluzia la «această casă», Pat îi povesti despre cele două telefoane și despre scrisoarea pe care o găsise în prima seară.

– Asta nu e semnată. Cealaltă unde e?

– Nu am păstrat-o. Nici ea nu era semnată.

– Dar la telefon s-a recomandat ca *înger răzbunător*?

– A spus ceva cam așa: «Eu sînt îngerul distrugerii, al eliberării și al răzbunării!»

– Un nebun! comentă polițistul privind-o insistent pe Pat. Ciudat că a intrat aici. De ce nu a strecurat din nou scrisoarea pe sub ușă?

Uimită, îl văzu pe ziarist mîzgîlind ceva pe un carnet.

În sfîrșit, polițiștii se pregătiră să plece. Toate mobilelel erau acoperite cu un strat subțire de pudră. Ușa fusese blocată cu o bucată de fier ca să nu mai poată fi deschisă.

Pentru că tot nu reușea să doarmă, Pat începu să aspire prin salon sperînd ca munca fizică să o liniștească. Dar nu putea uita chipul desfigurat al păpușii. «Copilul intrase alergînd în cameră... și se împiedicase... căzuse peste ceva moale și mîinile i se umeziră și-i deveniră cleioase... Și copilul ridicase capul și văzuse...»

«Ce-am văzut?» se întrebă nervoasă Pat. «Ce puteam să văd?»

Mîinile i se agitau inconștient, mînuind aspiratorul, apoi ștergînd lemnul vechi cu o cîrpă umedă, deplasînd bibelourile, trăgînd și împingînd scaunele. Polițiștii lăsaseră pete de zăpadă pe covor.

«Ce-am văzut?»

Așează scaunele la loc. Nu, nu aici. Lampa e pe pian, scaunul lîngă...

«Ea alergase pe culoar și intrase în cameră. Țipase: Tata! Tata... Se împiedicase de corpul mamei sale. Sîngera. Ridicase capul și apoi...»

Și apoi, întuneric...

Era aproape ora trei. Nu putea să se mai gîndească la asta. Era obosită și o durea piciorul. Dar, dacă cineva o vedea aspirînd, nu ar fi remarcat că șchioapătă.

* * *

La ora opt, sună telefonul. Luther Pelham. Deși nu era complet dezmeticită, își dădu seama că e furios.

– Pat, a intrat aseară cineva la tine? Totul e în regulă?

Clipi des, încercînd să se dezmeticească:

– Da.

– E un articol în «Tribune». Cu litere groase: «Amenințarea vieții unei prezentatoare de televiziune». Îți citesc primul paragraf: «Pătrunderea prin efracție în casa ei din Georgetown e ultimul

avertisment pe care celebra prezentatoare de televiziune, Patricia Traymore l-a primit. Amenințările vizează emisiune "Portertul unui senator - Abigail Jennings" pe care domnișoară Traymore e pe cale de a o realiza și care va fi difuzată vineri seara pe Antena Potomac.» E exact genul de publicitate de care Abigail are nevoie!

– Nu înțeleg, bîlbîi Pat. Am încercat să nu dau nici un amănunt ziaristului...

– Cum de nu ți-a venit ideea să mă suni pe mine în loc să suni la poliție? Sincer, credeam că ai mai multă minte... Casa ți-ar fi fost supravegheată de detectivi. E vorba sigur de un nebun inofensiv, dar toți se vor întreba la Washington: Cine o urăște atît pe Abigail?

Avea dreptate.

– Nu înțeleg, repetă Pat. Apoi adăugă: Totuși, cînd cineva îți intră în casă și te întrebi dacă nebunul nu e la 50 de metri de tine, nu mi se pare aberant să chemi poliția.

– Inutil să mai discutăm pînă nu aflăm reacția generală. Te-ai uitat la filmele lui Abigail?

– Da, am găsit unele secvențe grozave.

– I-ai spus despre vizita la Apple Junction?

– Nu.

– Bun, dacă ești isteață. Nici nu-i spune nimic. Nu mai are nevoie de așa ceva!

Fără să-i spună la revedere, Luther închise.

* * *

Arthur avea obiceiul să treacă pe la brutărie, în

fiecare zi, la ora opt, pentru a cumpăra pîinițe calde, apoi pleca să-și cumpere ziarul de dimineață. Dar astăzi, inversă ordinea lucrurilor. Era atît de nerăbdător să vadă ce era scris că se îndreptă direct spre chioșc.

Era un articol chiar pe prima pagină. Îl citi, savurînd fiecare cuvînt, apoi se încruntă. Păpușa nu era amintită. O folosise ca să le sugereze că în casa aceea se mai petrecuse un act de violență și că acest lucru s-ar putea repeta.

Cumpără două pîinițe, trecu pe lîngă cele trei blocuri care îl despărțeau de casă și urcă în apartamentul sumbru de la etajul al doilea. La mai puțin de doi kilometri, King Street oferea restaurante și magazine de lux, dar aici cartieru! era murdar și aproape abandonat.

Ușa de la camera Gloryei era deschisă și remarcă faptul că ea se îmbrăcase deja într-un pulover roșu și o pereche de blugi. De curînd, se împrieteni cu o colegă de birou care o învățase să se machieze și o convinsese să se tundă.

Deși îl auzi întrînd, nu ridică privirea. El oftă. Glory se îndepărta de el. Și ieri seară, cînd încercase să-i povestească despre doamna Rodriguez, Glory îl întrerupsese.

– Tată, nu poți vorbi despre altceva decît despre ospiciu?

Și plecase la cinema cu colegele de birou.

Așeză pîinițele pe farfurii și turnă cafeau în cești.

– Gata! strigă el.

Glory intră grăbită în bucătărie. Își luase haina

și avea poșeta pe umăr, gata de plecare.

– Bunăziua! spuse el cu o voce caldă. Fetița mea e foarte drăguță azi.

Glory nici măcar nu-i zîmbi.

– Cum a fost filmul? întrebă el.

– Bun. Ascultă, nu-ți mai da osteneala să-mi cumperi ceva de mîncare dimineața. Oricum mănînc la birou cu fetele.

Era consternat. Îi plăcea să mănînce cu ea înainte de a pleca la lucru.

Ea bănui că e dezamăgit, căci chipul ei se îmblînzi brusc.

– Ești foarte drăguț cu mine, spuse ea aproape cu tristețe.

După plecarea ei rămase pe scaun, privind în gol. Seara de ieri îl epuizase. După toți acești ani să se întoarcă în casa aceea, în camera aceea, să lase păpușa lui Glory exact în locul unde era copilul... După ce o așezâ lîngă cămin, cu piciorul drept îndoit sub ea, se așteptase ca - întorcîndu-se - să vadă corpul bărbatului și al femeii întinse pe jos.

Treisprezece

După telefonul lui Luther, Pat se ridică, își pregăti o cafea, cu gîndul la emisiune... Avea două versiuni: prima cuprindea la început o secvență cu anii petrecuți la Apple Junction, cealaltă - recepția cu ocazia căsătoriei. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea mai mult justificata enervare a lui Luther. Ideea emisiunii o enerva destul pe Abigail și fără această publicitate neliniștitoare. «Slavă Domnului, că am avut prezența de spirit de a ascunde păpușa!» își spuse.

La ora nouă, revedea ultimele filme în bibliotecă. Luther îi trimisese secvențe din procesul Eleanorei Brown, arătînd-o pe Abigail la ieșirea

din Palatul Justiției, după condamnare. Declarația ei:

«E o zi tristă pentru mine. Sper doar ca Eleanor să aibă măcar curajul de a spune unde a ascuns banii. Fără îndoială, erau fonduri electorale, dar - înainte de toate - veneau din partea unor oameni care aveau încredere în scopurile în care vor fi folosiți.»

Un ziarist o întrebă: «Prin urmare, afirmația Eleanorei conform căreia șoferul dumneavoastră i-ar fi cerut telefonic să caute inelul în seiful biroului comitetului electoral e o invenție?»

– Șoferul meu mă condusese în dimineața aceea la un meeting la Richmond. Inelul îl aveam pe deget.

Urma o fotografie de-a Eleanorei Brown, cu chipul palid, gura strînsă și privirea sălbatică.

Bobina se încheia cu discursul ținut de Abigail la Universitate. Vorbea despre morala publică și responsabilitatea parlamentarilor atunci cînd își alege echipa cu care vor lucra.

Mai era o secvență, montată deja de Luther, un amalgam de intervenții privind securitatea aeriană și un nou regulament - mai retrictiv - absolut necesar în acest domeniu. Amintea de mai multe ori că rămăsese văduvă tocmai pentru că soțul ei își încredințase viața unui pilot insuficient pregătit și cu un aparat de zbor prost echipat.

La sfîrșitul fiecărei secvențe, Luther notase: «Dezbateri - două minute între senator J. și Pat. T. pe această temă».

Pat își mușcă buzele.

Nu asta voia ea să facă! «Într-adevăr, eu sînt cea care are controlul asupra acestei creații?» se întrebă ea. Emisiunea se realiza prea în pripă. De parcă cineva ar sabota-o...

Cînd citea scrisorile pe care alegătorii i le adresaseră lui Abigail, sună telefonul. Era Sam.

– Pat, am citit în ziar ce s-a întîmplat și m-am informat la agenția însărcinată cu închirierile în clădirea în care stau eu.

Sam locuia într-un bloc turn din Watergate.

– Sînt mai multe apartamente goale. Aș vrea să te muți aici pînă tipul va fi găsit.

– Sam, nu pot! Știi doar cîte am pe cap. Tot materialul meu e aici. Poliția e în fața casei și aștept pe cineva să-mi schimbe toate încuietorile.

Apoi încercă să schimbe subiectul.

– Singurul lucru care mă preocupă e cu ce voi merge îmbrăcată la recepția de la Casa Albă.

– Cu orice... Întotdeauna ești fermecătoare. Va participa și Abigail. Am întîlnit-o azi dimineață.

Cîteva minute mai tîrziu, îi telefonă Abigail pentru a-i spune că aflase de întîmplare și că regreta cele întîmplate. Apoi trecu la subiect:

– Din nefericire, faptul că ai lăsat să se înțeleagă că ești amenințată din cauza emisiunii va da naștere la fel de fel de interpretări. De aceea vreau s-o terminăm cît mai repede. Cînd emisiunea va fi difuzată, amenințările vor înceta, chiar dacă vin din partea unui nebun. Ai văzut filmele pe care ți le-am trimis?

– Da, răspunse Pat. Sînt cîteva secvențe remarcabile care vor apărea și în emisiune. Dar aș

avea nevoie puțin de Toby. Sînt nume pe care nu le cunosc și chipuri pe care nu le-am mai văzut. Mi-ar fi de folos niște explicații.

O asigură că Toby va fi la ea în mai puțin de o oră. Cînd Pat închise telefonul, avea senzația că Abigail începe să o considere o persoană deranjată.

Trei sferturi de oră mai tîrziu, apăru Toby cu un surîs larg pictat pe chip.

– Pat, îmi pare rău că nu am fost aici cînd a intrat individul acela, îi spuse. Aș fi avut chef să-i fac puțin capul sac de box.

– Nu mă îndoiesc...

Toby se așează în fața biroului din bibliotecă, urmărind-o pe Pat cum mînuiește proiectul.

– E bătrînul deputat Porter Jennings, indică el la un moment dat. A declarat că nu se va retrage decît atunci cînd Willard îi va lua locul. Știi doar genul ăsta de tipi din înalta societate care crede că toată lumea e a lor. Dar, totuși i-a ajutat pe Abigail și pe Willard, împotriva voinței bătrînei, sora lui. Mama lui Willard, e drăcoaică bătrînă, a făcut tot ce-a putut pentru ca Abigail să nu intre în Congres. Și - fie vorba între noi - Abigail e un deputat mai bun ca Willard. El era cam moale, înțelegi?

Așteptîndu-l pe Toby, Pat citise articolele referitoare la procesul Eleanorei Brawn. Povestea părea simplă. Eleanor spunea că Toby o anunțase telefonic că trebuie să meargă la biroul comitetului electoral. Dar la subsolul blocului în care locuia fuseseră găsiți cinci mii de dolari.

– După părerea ta, cum crezi că Eleanor Brown spera să se facă crezută cu un alibi atît de puțin convingător? îl întrebă Pat.

Toby se rezemă de spătarul fotoliului de piele pe care stătea, se așeză picior peste picior și ridică din umeri. Pat remarcă țigara din buzunarul de la piept al hainei. Deși nu-i făcea nici o plăcere, îl învită să fumeze.

Pe chipul lui ridat, se așternu un zîmbet.

– Mulțumesc mult. Abigail nu suportă fumul de țigară. Nu îndrăznesc să trag nici măcar un fum în mașină, chiar dacă aș avea chef s-o fac.

Își aprinse țigara și trase cîteva fumuri cu o plăcere reală.

– Să vorbim despre Eleanore Brown, propuse Pat.

Își sprijinea coatele pe genunchi și bărbia în palme.

– După părerea mea, mărturisi Toby, Eleanor s-a gîndit că nu își vor da seama imediat că banii lipsesc. Numai că atunci au făcut verificarea mai devreme. Plicul cu bani era păstrat în seiful de la birou cam două saptămîni sau mai mult și abia apoi trimis la bancă.

– 75 de mii de dolari, gheață?

– Domnișoară Traymore... Pat, uiți că majoritatea societăților finanțează ambele partide aflate în competiție, că să fie sigure că vor cîștiga oricum. Bineînțeles, nu-i poți da bani în mîna unui senator, la tine în birou. E interzis prin lege. Atunci afacerea se aranjează printr-o vizită pe care i-o faci unui senator, dîndu-i de înțeles că

vrei să faci o donație importantă. Atunci, ies la plimbare și mîna dreaptă a senatorului se întoarce cu banii în buzunar. Senatorul nu se atinge de acești bani, dar știe. Banii sînt vărsați direct în fondurile electorale. Ca și cum ar proveni din altă parte. Astfel, dacă este ales candidatul advers, totul e cît se poate de simplu. Înțelegi?

– Înțeleg.

– Nu-ți fie teamă, e legal. Dar Phil primise donații importante în favoarea lui Abigail și Eleanor știa. Poate că avea vreun prieten care voia să facă o afacere si a vrut doar să-i împrumute... Fiind prinsă prea repede, a trebuit să inventeze ceva.

– Mi se pare incapabilă de asemenea subtilități, remarcă Pat cu gîndul la fotografia din albumul școlar.

– Ei, cum a zis și procurorul: «Ferește-te de apele liniștite!» Nu vreau să te grăbesc Pat, dar Abigail va avea curînd nevoie de mașină.

– Mai am o întrebare sau două.

Sună telefonul.

– Mă grăbesc.

Pat ridică telefonul.

– Ce mai faci, draga mea?

Recunoscu pe loc vocea înaltă, dar făcută.

– Bună ziua, domnule Saunders?

Își aminti prea tîrziu că Toby îl cunoștea pe Jeremy Saunders. Îl simți pe la spate că devine brusc atent. Se gîndea la Jeremy Saunders din Apple Junction?

– Te-am căutat de mai multe ori în cursul serii șopti el.

După vocea lui, se părea că nu băuse.

– Nu ți-ai lăsat numele.

– Orice ureche indiscretă poate asculta mesajele. Nu ești de aceeași părere?

– Un moment, te rog.

Pat îl privi pe Toby. Fuma gînditor și părea complet indiferent la conversația ei telefonică. Făcuse vreo apropiere între acest Saunders și bărbatul pe care nu îl mai văzuse de 35 de ani?

– Toby, e ceva personal. Dacă...

El se ridică în grabă, fără a-i lăsa timp să termine ce are de spus.

– Vrei să ies?

– Nu, Toby. Fii doar drăguț și închide telefonul după ce ies. Vorbesc din bucătărie. Îi spusese pe nume special pentru ca Jeremy să-l audă și să nu înceapă să vorbească înainte de a fi sigur că nu mai ascultă nimeni.

Toby luă receptorul indiferent, deși era sigur că la celălalt capăt al firului e Jeremy Saunders. De ce o căuta pe Pat Traymore? Se cunoșteau? Abigail ar sări ca arsă dacă ar afla. Îi ascultă respirația... Ticălosul! Dacă îndrăznea numai să spună ceva despre Abby...!

Apoi auzi vocea lui Pat:

– Toby închide, te rog...

Spuse cu voce indiferentă:

– Da, Pat.

Închise telefonul cu un zgomot sec și nu îndrăzni să-l ridice.

– Toby! exclamă Jeremy Saunders nevenindu-i să creadă. Nu-mi spune că Toby te vizitează!

– Mă ajută să studiez cîteva documente de arhivă, replică Pat.

Vorbea cît putea de încet.

– Bineînțeles. I-a fost aproape eroinei noastre în toate etapele carierei sale politice, nu? Pat, te-am sunat pentru că mi-am dat seama că vodka și farmecul tău m-au făcut cam vorbăreț. Aș vrea ca întrevederea noastră să rămînă strict confidențială. Soției și ficei mele nu le-ar face o deosebită plăcere să asculte la televizor trista mea poveste de iubire.

– Nu intenționez să folosesc nimic din ce mi-ai spus, raspunse Pat. «Mirroir» se interesează poate de amănuntele vieții personale ale vedetelor, eu nu! Poți să contezi pe asta.

– Foarte bine. Mă simt mai ușurat.

Vocea lui devenise mai caldă.

– L-am întîlnit pe Edwin Shelherd la club. Mi-a spus că ți-a dat un exemplar al revistei în care e fotografia lui Abigail, după cîștigarea concursului la Apple Junction. Sper că vei folosi imaginea mamei și a ficei: Ar spune mai multe decît orice alt discurs.

– Nu e părerea mea, răspunse Pat rece.

Aroganța lui o dezgustă.

– Acum trebuie să mă întorc la lucru, domnule Saunders.

Așeză receptorul în furcă și se întoarse în bibliotecă. Toby era așezat pe același fotoliu pe care îl lăsase, dar era ceva schimbat la el. Îi dispăruse

jovialitatea. Părea înnebunit şi plecă imediat.

După plecarea lui, deschise larg ferestrele pentru a aerisi. Dar mirosul de ţigară persista. Pat îşi dădu seama că era din nou tulburată, atentă la fiecare zgomot care se auzea.

Întors la birou, Toby îl căută direct pe Philip.

– Cum merge?

Philip ridică ochii spre cer.

– E întoarsă pe dos cu toată povestea asta. Tocmai l-a trimis pe Luther Pelham la toţi dracii că a îndemnat-o să facă emisiunea. Ar fi anulat-o pe loc dacă nu ar fi deja anunţată în presă. Cum te-ai descurcat cu Pat Traymore?

Toby n-avea chef să vorbească despre Apple Junction, dar, îl rugă pe Philip să-şi bage nasul în contractul de închiriere a casei familiei Adams. Era ceva aici care îl deranja.

Apoi bătu la uşa biroului lui Abigail. Părea calmă, chiar prea calmă, semn că era îngrijorată. ţinea în mîini ediţia de seară a ziarului:

– Priveşte! îi spuse ea.

În rubrica dedicată bîrfelor politice de la Washington, primul articol începea astfel:

«Gurile rele de la Capitoliu fac pariuri asupra identităţii individului care a ameninţat-o pe Patricia Traymore în cazul în care ar realiza reportajul despre senatorul Jennings. Frumoasa Abigail, senator de Virginia, are printre colegii săi reputaţia de a fi perfecţionată cu un caracter dificil.»

Sub privirea lui Toby, Abigail Jennings, cu chipul desfigurat de mînie, mototoli în mîini pagina de ziar şi o aruncă la gunoi.

Paisprezece

Sam Kingsley își închise ultimul buton al cămășii și își potrivi nodul papionului. Aruncă o privire spre ceasul de pe cămin. Mai avea timp să bea și o gură de scotch.

Apartamentul său, într-unul din turnurile Watergate, avea ferestrele spre Antena Potomac. Fereastra de pe colțul salonului se deschidea spre centrul Kennedy și, uneori, cînd ieșea tîrziu de la birou, mai privea ultimul sau penultimul act al unora din operele sale favorite.

După moartea Janicei, nu avusese nici un rost să păstreze casa din Chevy Chase. Karen locuia la San Francisco și își petrecea vacanțele, împre-

unã cu soțul ei, la socri, în Palm Springs. Sam îi spusese să ia vesela, argintăria, bibelourile și mobila pe care o voia iar restul vînduse. Voise să șteargă orice urmă a trecutului, sperînd să uite sentimentul de oboseală care îl cuprindea deseori.

Cu paharul în mînă, se apropie de fereastră. Potomac strălucea sub lumina reflectoarelor de la centrul Kennedy. Îi plăcea acest canal. Că tuturor celor ce locuiau aici. Se întrebă dacă și Pat se va lăsa cuprinsă de aceste mreje.

Era îngrijorat pentru ea. Jack Carlson, prietenul lui de la FBI îi spusese fără menajamente: «Întîi un telefon, apoi un bilet strecurat sub ușă, apoi alt telefon și apoi pătrunderea în casă și al doilea bilet de amenințare. După părerea ta, ce se va întîmpla data viitoare?»

Apoi adăugase: «Avem de-a face cu un psihopat pe punctul de a ceda. Se vede după scrisul aplecat. Biletele au fost scrise la intervale scurte și unele litere de pe al doilea nu pot fi citite. Tensiunea nervoasă a atins un punct de maximum. Și, într-un fel sau altul, tensiunea e dirijată spre Pat Traymore a ta.»

«Pat Traymore a ta...» În timpul ultimilor luni care precedaseră moartea Janicei, făcuse totul ca s-o îndepărteze pe Pat din gîndurile sale. El și Janice regăsiseră puțin din înțelegerea de altădată. Murise sigură că fusese iubită.

După aceea, se simțise obosit, gol, fără forțe..., bătrîn. Prea bătrîn pentru o femeie de 27 de ani și pentru tot ceea ce ar fi însemnat viața alături

de ea. Voia numai să fie liniștit.

Apoi aflase din ziare că Pat venea la Washington și se hotărîse să-i dea telefon ca s-o invite la cină. Îi era imposibil să o evite, să încerce să o evite și nu voia ca la prima întîlnire în public să se simtă stînjeniți unul de prezența celuilalt.

Dar, la restaurant, își dăduse seama imediat. Ceea ce îi unea nu dispăruse și ea știa asta. Altfel de ce ar fi vrut ea să-l sărute?

Dar el ce dorea?

– Nu știu, spuse Sam cu voce tare.

Avertismentul lui Jack îi răsuna în urechi. Și dacă i se întîmplase ceva lui Pat?

Auzi brusc soneria telefonului interior.

– Mașina dumneavoastră e jos, domnule deputat, îl anunță portarul.

– Mulțumesc, cobor imediat.

Sam lăsă paharul pe jumătate plin pe bar și își îmbrăcă haina și paltonul. Era agitat. Dar, peste cîteva minute, va fi împreună cu Pat.

* * *

Pat alesese o rochie verde deschis, cu decolteul brodat cu perle. Era o rochie Oscar de La Renta pe care Veronica i-o cumpărase cu ocazia balului «Boston Symphony.» În seara aceea o felicită în gînd pe Veronica. Alesese bine: rochia era superbă și se potrivea perfect cu colierul de smaralde al bunicii sale.

– Nu semeni deloc cu imaginea clasică a re-

porterului, îi spuse Sam când o văzu.

– E un compliment?

Sam purta palton bleumarin și fular alb de mătase peste smoking. Cum spusese Abigail? «Unul dintre cei mai căutați celibatari de la Washington?»

– Da, era un compliment. Altă scrisoare, alt telefon? întrebă el.

– Nu.

Nu îi vorbise încă de păpușă și nu voia să o facă acum.

– Bun. Voi fi fericit după ce emisiunea va avea loc.

În limuzina care îi ducea la Casa Albă, o întrebă în ce stadiu se află emisiunea ei.

– Luther a acceptat secvențele pe care le-am ales și am terminat montajul. Dar refuză categoric să calce dorințele lui Abigail în ce privește primii 20 de ani la Apple Junction. Transformă ceea ce trebuia să fie un reportaj documentar într-o hagiografie ce poartă toate însemnele unui jurnalist de prost gust.

– Și tu nu poți să faci nimic?

Pot să renunț. Dar n-am venit aici ca să mă dau bătută doar după o săptămână. Nu, dacă se poate și altfel.

Ajunseră la colțul străzii 18 și intrau pe Pennsylvania Avenue.

– Sam, aici a fost un hotel?

– Da, vechiul Roger Smilh. E demolat de vreo 10 ani.

«Când eram mică, am venit aici într-o seară de

Crăciun. Purtam o rochie de catifea roșie, ciorapi albi și pantofi de lac. Dar am vărsat ciocolata pe rochie și am început să plîng. Tata mi-a spus: Nu e vina ta, Kerry!»

Limuzina se apropie de poarta din nord-est a Casei Albe. Așteptară ca fiecare mașină să treacă de controlul de securitate. Cînd le veni rîndul, un gardian respectuos verifică dacă numele lor erau trecute pe lista invitaților.

În interior, declarațiile de Crăciun înveseleau reședința prezidențială. În holul de la intrare, orchestra marinei cînta o arie veselă. Servitorii le oferiră șampanie. Pat recunoscu cîteva chipuri familiare printre invitați: vedete de cinema, senatori, membri ai guvernului, înalta societate.

– Ai mai fost aici? o întrebă Sam.

– La 16 ani, cu școala. Ghidul ne-a povestit că Abigail Adams avea obiceiul să-și agațe lenjeria apretată în Sala Est.

– Astăzi s-a pierdut obiceiul. Hai! Dacă vrei să faci carieră la Washington, trebuie să cunoști anumite persoane.

O clipă mai tîrziu, îi făcea cunoștință cu atașatul de presă al președintelui. Brian Salem era un bărbat plăcut, distins.

– Încercați să ne furați subiectele, domnișoară Traymore? întreabă el cu un surîs.

Deci și la Biroul oval al Casei Albe se știa ce se petrecuse cu o seară înainte în case ei.

– Poliția are vreun indiciu?

– Nu cred, dar bănuiesc că e doar un nebun.

Penny Salem, o femeie mică, de aproape 40

de ani, cu o privire pătrunzătoare, adăugă:

– Dumnezeu știe cîte scrisori de amenințare adresate președintelui a văzut Brian.

– Exact, aprobă soțul ei. Toți cei ce au putere politică sînt obligați să meargă pe urmele celorlalți. Cu cît ești mai puternic, cu atît ești mai vînat. Și Abigail Jennings și-a exprimat foarte tranșant părerile privitoare la anumite subiecte foarte delicate. Ah, iat-o!

Chipul său se lumină brusc.

– Nu e grozavă?

Abigail tocmai intrase în Sala Est. În această seară, nu mai încercase să-și ascundă frumusețea. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu corsajul brodat cu perle. Fusta evazată îi ascundea talia fină și trupul subțire. Părul era strîns pe ceafă și o umbră bleu pal sublinia frumusețea ochilor. Era îmbujorată și rujul asortat cu rochia punea în lumină conturul perfect al buzelor.

Era o altă Abigail, surîzătoare, atentă, acceptînd fericită fiecare omagiu adus frumuseții ei. Pat se întrebă dacă toate femeile prezente se simțeau ca ea - brusc, lipsite de orice farmec și insignifiante.

Abigail își calculase bine intrarea. Orchestra tocmai intona acordurile de întîmpinare a președintelui. Acesta apăru la braț cu prima doamnă a statului, însoțit de primul ministru canadian și soția sa. Apoi se auziră primele note ale imnului național canadian.

Defilarea invitaților începu. Cînd Sam și Pat se

apropiară de președinte, ea își simți inima bătînd cu putere.

Prima Doamnă a Statelor Unite era mai seducătoare în realitate decît în fotografii. Avea fața prelungă și calmă și ochii albaștri. E o adevărată doamnă. Își plecă pleoapele surîzînd cu buzele întredeschise, lăsînd să se observe un șirag de dinți albi fără cusur. Îi povesti lui Pat că, în tinerețe visase să lucreze la televiziune.

– Și, în loc de așa ceva - rîse ea, ridicînd privirea spre soțul ei, abia am părăsit vassar-ul că m-am și trezit căsătorită.

– Am fost destul de isteț ca s-o iau eu, înainte să mi-o fure altcineva, spuse președintele. Pat, mă bucur că te-am cunoscut.

Strîngerea de mînă a celui mai puternic om din lume îi făcu o reală plăcere.

– Sînt oameni cumsecade, remarcă Sam acceptînd o cupă de șampanie. Și președintele e foarte energic. Nici nu-ți vine să crezi că se apropie de sfîrșitul celui de-al doilea mandat. E încă tînăr, nu are decît 60 de ani. Va fi interesant de urmărit ce va face în restul vieții.

Pat o observă pe soția președintelui.

– Mi-ar place să fac o emisiune despre ea. E o adevărată doamnă.

– Tatăl ei a fost ambasadorul Angliei, bunicul său - vice-președinte. Generații atît de bogate și de educate, cu un trecut diplomatic strălucit sînt un fundament bun pentru această eleganță și naturalețe, Pat!

În sufrageria imensă, mesele erau pline de pla-

touri din porțelan de kimoges cu nervuri în aur. Fețele de masă și șervețelele de un verde deschis, cupele de cristal cu trandafiri roșii dădeau un farmec deosebit încăperii.

– Îmi pare rău că nu stăm alături, șopti Sam, dar se pare că vei avea o companie plăcută. Și privește, te rog, unde stă Abigail.

Abigail stătea la masa prezidențială, între președinte și invitatul de onoare al serii, primul ministru canadian.

– Mi-ar plăcea să am un aparat foto, șopti Pat.

Aruncă o privire asupra meniului: aspic de somon, orez sălbatic, fazan flambat.

Stătea lîngă șeful de stat major al Armatei. La aceeași masă mai erau un președinte universitar, un actor dramatic, laureat al Premiului Pulitzer, un episcop și directorul Centrului Lincoln.

Îl căută din priviri pe Sam. Era la masa președintelui, în fața lui Abigail. Își zîmbeau. Cu o strîngere de inimă, Pat își întoarse privirea de la ei.

Spre sfîrșitul cinei, Președintele îi invită pe toți să se gîndească la vice-președintele bolnav. Adăugă:

– Mai mulți dintre noi știu că a lucrat mai mult de 14 ore pe zi, fără să-și cruțe sănătatea.

Toți fură convinși că vice-președintele nu-și va mai putea relua activitatea. Așezîndu-se, Președintele îi surîse lui Abigail, de parcă ar fi binecuvîntat-o oficial.

* * *

– Cum te-ai distrat? întrebă Sam conducînd-o pe Pat acasă. Te interesa actorul dramatic cu adevărat? Dacă nu mă înșel, ați dansat de trei sau patru ori împreună, nu?

– Da, atunci cînd tu dansai cu Abigail. Ce onoare, Sam, să fii așezat la masa Președintelui!

– Într-adevăr...

Brusc, atmosfera deveni tensionată și pentru Pat seara își pierdu farmecul. De ce o invitase Sam? Doar ca să-i cunoască pe cei mai importanți oameni din Washington? Se simțea obligat să o îndrume, să-i arate calea ce trebuia urmată, înainte de a se retrage din viața ei?

Refuză să mai bea un pahar cu ea, cerîndu-și scuze.

– Mîine va fi o zi lungă pentru mine. Plec la Palm Spring cu avionul de ora șase să o văd pe Karen și pe soțul ei, Paul. Pleci la Concord în vacanță, Pat?

Ea preferă să nu-i spună că Veronica și Charles erau într-o croazieră în Caraibe.

– Voi petrece Crăciunul studiind, spuse ea.

– Vom sărbători și noi Crăciunul împreună, după ce va avea loc emisiunea. Atunci îți voi da și cadoul.

– Bună idee!

Spera că vocea ei să fie la fel de naturală ca a lui. Nu voia să-i arate ce singură se simțea.

– Ești încîntătoare, Pat. Ai fi surprinsă dacă ai ști cîți te-au admirat.

– Sper că erau de vîrsta mea. Noapte bună, Sam!

Deschise ușa și intră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Pat!

Sam înaintă cu un pas și îi cuprinse umerii, întorcînd-o spre el. Ea îi cuprinse cu brațele gîtul, mîngîind cu degetele gulerul paltonului, apoi pielea înfiorată, ascunsă de șuvițele de păr ondulat. Era ca în amintirile ei. Respirația lui, brațul lui în jurul corpului ei, certitudinea absolută că își aparțin unul altuia.

– Iubitul meu, șopti ea, mi-a fost atît de dor de tine!

Apoi se întîmplă ceva neașteptat, de parcă aceste cuvinte l-ar fi lovit. Cu o mișcare involuntară, el făcu un pas înapoi. Pat își îndepărtă brațele de gîtul lui.

– Sam...

– Pat, îmi pare rău...

Încercă să surîdă.

– Ești atît de atrăgătoare...

Cîteva minute se priviră fix, în tăcere. Apoi Sam îi cuprinse umerii.

– Crezi că eu nu mi-am dorit de mii de ori să reluăm lucrurile de acolo de unde le-am lăsat în seara aceea? Dar nu vreau să-ți fac asta, Pat! Ești tînără, încîntătoare... Peste șase luni, vei putea alege între 20 de bărbați care ți-ar putea oferi viața pe care o meriți. Pat, timpul meu a trecut! La viitoarele alegeri poate nici nu voi mai fi aici. Știi ce spune adversarul meu? Că e vremea celor tineri. «Sam Kingsley ocupă acest loc de

prea mult timp. Rutina l-a obosit. E timpul să se odihnească.»

– Și tu crezi asta?

– Cred, pentru că ăsta e adevărul. Ultimul an jumătate cu Janeci m-a golit pe dinăuntru, m-a epuizat. Pat, în ultimul timp, mi-e foarte greu să iau hotărîri. Să-mi aleg o cravată e un efort considerabil, dar încă mă pot descurca. Nu vreau să îți stric viața!

– Dar te-ai întrebat vreodată cît de mult mi-ai strica-o dacă nu ai reveni în centrul ei?

O privi cu un aer nefericit.

– Nu pot să-mi permit să te cred, Pat!

Și Sam plecă.

Cincisprezece

Glory nu mai era aceeași. Își ondulase părul în dimineața aceea. Purta haine noi, viu colorate. Își cumpărase două perechi de cercei, deși ea nu purtase cercei niciodată.

În zilele anterioare îi spusese să nu-i mai pregătească micul dejun, că mînca dimineața cu fetele sau în oraș.

– Singură? întrebă el.

– Nu.

– Cu Opale?

– Mănînc în oraș, asta e tot!

Și iarăși se enervase. Nu mai voia să audă ce făcea el în timpul zilei. Încercase de două ori să-i

povestească despre doamna Gillespie care - în ciuda aparatului - respira tot mai greu, mai răgușit. Suferea. Glory îl asculta întotdeauna cînd vorbea despre pacienții lui și îl aproba cînd spunea că îngerii ar trebui să-i ia cu ei pe bolnavi. Aprobarea ei îl ajuta să-și îndeplinească misiunea.

Atitudinea ei îl tulburase atît, că se dovedi neglijent cînd se hotărîse s-o trimită pe doamna Gillespie în cer. Crezuse că doarme, dar - cînd îi ridicase masca și începuse să se roage, aplecat deasupra patului - ea deschise ochii.

Înțelese ce voia să facă. Bărbia începu să-i tremure și începu să șoptească: «Milă... oh, milă... Sfîntă Fecioară, ajută-mă...» Îi văzuse privirea îngrozită, apoi goală.

Și doamna Harnick îl văzuse cînd ieșea din camera doamnei Gillespie.

Infirmiera Sheehan o găsise pe doamna Gillespie. Nu crezuse că moartea bătrînei se datorează voinței divine, dimpotrivă, verificase aparatul ca să se asigure că funcționase bine. Apoi discutase cu doamna Harnick, care părea foarte agitată și arăta mereu cu degetul spre camera doamnei Gillespie.

Toată lumea îl iubea în ospiciu în afară de infirmiera Sheehan. Tot timpul îi reproșa cîte ceva, mai ales că se ocupa de lucruri care nu îl privesc.

– Nu e nevoie să-i sfătuiești tu pe bolnavi!

Dacă ar fi știut că infirmiera era de gardă, nu s-ar fi apropiat de doamna Gillespie.

Reportajul despre Abigail Jennings îl tracasa, nu-l lăsa să vadă limpede lucrurile. De patru ori o prevenise pe Patricia Traymore să nu facă emisiunea.

Nu va mai fi al cincilea avertisment.

* * *

Pat nu reușea să doarmă. După ce se foi o oră în pat, renunță la somn și luă o carte. Dar nu se putea concentra asupra biografiei lui Churchill, deși altădată îi făcuse plăcere s-o citească.

După o oră închise ochii. La ora trei, coborî și își încălzi o cană de lapte. Deși lăsase lumina aprinsă la intrare, scara era întunecată și sumbră și trebuia să se țină de balustradă ca să nu se împiedice de trepte.

«Avea obiceiul să se așeze pe aceste trepte și să privească invitații fără să fie văzută. Aveam o cămașă de noapte bleu cu flori. O purtam și în seara aceea... eram așezată aici și apoi mi se făcuse teamă și urcasem să mă culc...»

Și apoi...

– Nu știu, spuse ea cu voce tare. Nu știu...

Nici laptele cald nu o ajută să doarmă.

La ora patru, coborî din nou și urcă cu decupajul de imagini definitiv.

Emisiunea va începe cu imaginile lui Pat și Abigail, în studio, în fața unei fotografii mărite din ziua căsătoriei lui Abigail cu Willard. Fusese eliminată din montaj bătrîna doamnă Jennings. În timp ce filmul se va derula, Abigail va vorbi des-

pre întîlnirea cu Willard, pe cînd era studentă la Radcliffe.

«Astfel introduc măcar puțin ceva despre Est», se gîndi Pat.

Apoi vor arăta imagini despre campaniile lui Willard, în timp ce Pat îi va pune întrebări despre crezul ei politic. Recepția pentru aniversarea celor 35 de ani ai lui Willard va pune accentul pe anii cînd au fost alături de Kennedy.

Apoi funeraliile, cu Abigail însoțită de Jack Kennedy (secvența cu bătrîna doamnă Jennings fusese eliminată). Urma alt film cu Abigail depunînd jurămîntul în Congres, în haine de doliu, cu chipul palid și grav. De abia apoi venea filmul cu deturnarea fondurilor electorale și discursul lui Abigail despre securitatea aeriană. «Are o voce atît de vibrantă», gîndi Pat, și apare imediat după fotografia acelei sărmane fete înspăimîntate. Eleanor Brown. Dar discursul îl acuza implicit pe pilot, ceea ce ar fi putut să-i neliniștească pe cei de acum de la securitatea aeriană. Dar știa că nu va accepta ca ea să modifice aceste secvențe.

În a doua zi de Crăciun, vor merge s-o filmeze pe Abigail în biroul ei, împreună cu echipa și cu cîțiva vizitatori aleși cu grijă. Ședințele Congresului erau întrerupte în această perioadă, așa că nu vor pierde prea mult timp acolo.

Luther fusese de acord cu o scenă ce o prezenta pe Abigail împreună cu cîțiva prieteni. Pat propusese o cină în seara de Crăciun, în care s-o surprindă pe Abigail pregătind bufetul, întîmpinîndu-i pe oaspeți - personalități de la

Washington și cei din echipă care nu își puteau petrece Crăciunul în familie.

Ultima secvență - Abigail întocîndu-se spre casă, la apusul soarelui, cu diplomatul în mînă. La sfîrșit: «Ca milioane de celibatari din Statele Unite, senatorul Abigail Jennings și-a găsit rațiunea de a trăi în munca pe care o iubește».

Luther însuși scrisese această frază pe care Pat trebuia s-o pronunțe.

La ora opt, Pat îi telefonă lui Luther insistînd încă o dată să o convingă pe Abigail să dea amănunte despre tinerețea ei.

– Ceea ce avem e prea banal, spuse ea. E ca un film de campanie publicitară de treizeci de minute.

Luther o întrerupse.

– Ai văzut toate filmele?

– Da.

– Și fotografiile?

– Sînt foarte puține.

– Telefonează pentru a cere mai multe. Nu, o voi face chiar eu. În momentele astea, senatorul nu te vede cu ochi prea buni.

* * *

Trei sferturi de oră mai tîrziu, primi un telefon de la Philip. La prînz, Toby va aduce alte albume cu fotografii. Senatorul spera ca Pat să găsească ceva interesant în ele.

Pat mergea cu pași mari în lungul și în latul bibliotecii. Pusese cutia cu păpușa sub masă. În

pauza care i se oferise, mai răsfoise cîteva dosare ale tatălui ei.

Ridicase apoi păpușa și o analiză la lumina zilei. Avea un aer și mai jalnic. Încerca să o reprezinte pe ea!

O așeză deoparte și începu să golească cutia: fotografii de-ale părinților ei, albume. Mîinile i se înnegrise de praf, dar continua să aranjeze în diferite categorii tot ce găsea. Apoi se așeză pe covor și privi toate lucrurile pe rînd cu atenție.

Amintiri de școală din tinerețea lui Dean Adams: carnete de note, fișe cu A și A plus. Cea mai slabă notă era un B plus.

Crescuse la o fermă, la 60 de kilometri de Milwaukee. Casa era în cărămidă albă, nu foarte mare, cu verandă. Erau cîteva fotografii cu părinții lui. «Bunicii mei...», gîndi Pat. Realiză atunci că nici nu știa cum îi cheamă. Pe spatele unei fotografii, era scris: «Irene și Wilson cu Dean, la șase luni».

Luă apoi un pachet de scrisori. Elasticul cedă și scrisorile se împrăștiară pe covor. Le adună repede și se uită prin ele. În special una îi atrase atenția:

«Dragă mamă,

Mulțumesc. E singurul cuvînt care îmi vine în minte după toți acești ani de sacrificiu, care mi-au permis să-mi continui studiile la facultatea de drept. Știu toate rochiile pe care nu ți le-ai cumpărat, toate excursiile la care n-ai participat cu celelalte doamne din oraș. Demult, am spus că voi încerca să semăn cu tata. Îmi voi ține promisi-

unea. Te iubesc. Și nu uita să te duci la doctor, te rog.

Fiul tău iubitor, Dean»

Dedesubt era o fișă necrologică a Irenei Wagner, datată șase luni mai tîrziu.

Cu gîndul la bărbatul acesta care recunoștea deschis ce mult își iubea mama, Pat simți că i se umplu ochii de lacrimi. Și ea cunoscuse, și ea se bucurase de dragostea lui... Mîna ei în palma lui... Strigătul de bucurie cînd se întorcea acasă. Tata! Tata! Mîini puternice care o ridicau, o aruncau în sus și o prindeau. Aleea pe care se plimba cu bicicleta cu trei roți... Căzuse și se lovise la genunchi... «Nu îți fac rău, Kerry, chiar dacă te doare... Trebuie să fiu sigur că am curățat bine rana... Ce gheață alegi?»

Se auzi soneria de la intrare. Pat strînse în grabă fotografiile și scrisorile și se ridică. Dar jumătate dintre ele îi scăpară din mîini cînd voi să le dea drumul în cutie. Soneria se auzi din nou, mai insistentă. În genunchi, strînse fotografiile împrăștiate și scrisorile și le puse la un loc cu celelalte, apoi ascunse cutia sub masă.

Cînd deschise ușa, Toby se pregătea să sune a treia oară. Instinctiv, făcu un pas înapoi cînd îi văzu silueta voluminoasă în cadrul ușii.

– Voiam să mă las păgubaș!

Dar încercarea lui de a părea bine dispus dădu greș.

– Să nu te lași niciodată păgubaș cînd ai ceva de făcut pentru mine, Toby! spuse ea pe un ton rece.

Ce se întîmplase dacă aşteptase cîteva secunde afară? I se părea că Toby o priveşte atent. Coborî privirea. Avea mîinile murdare şi cămaşa plină de praf. Şi, cum îşi tot sprijinise bărbia în palme, probabil că era murdară şi pe faţă.

– S-ar spune că ai făcut curat în beci.

Toby o privea mirat şi bănuitor, în acelaşi timp. Mută pachetul pe care-l ţinea sub braţ în mîna cealaltă, cea cu inelul cu onix.

– Unde vă las ăsta, Pat? În bibliotecă?

– Da.

Porni în urma ei, atît de aproape că Pat era sigură că s-ar fi ciocnit de ea dacă s-ar fi oprit brusc. Poziţia în care stătuse pe covor fusese cam incomodă pentru piciorul ei şi începu să şchioapete.

– Şchiopătezi, Pat? Sper că n-ai căzut pe gheaţă, nu?

«Nu-ţi scapă nimic», gîndi ea.

– Lasă pachetul pe masă, îi spuse.

– Poftim. Trebuie să plec. Abigail n-a fost chiar încîntată că a trebuit să caute albumele astea şi nu se ştie... Nu e nevoie să mă conduci.

Aşteptă să audă uşa de la intrare închizîndu-se apoi se duse să o încuie. Dar exact cînd ajunse la intrare, uşa se deschise din nou. Toby păru surprins să o vadă pe Pat, apoi ridurile feţei se întinseră într-un surîs larg.

– Ştii, Pat, cred că e prea riscant să ai încredere doar într-o clanţă... Mai bine ai încuia...

Pachetul suplimentar conţinea un amestec de tăieturi din ziare şi scrisori primite de la admiratori. Cea mai mare parte a fotografiilor din album

erau instantanee cu Abigail de la diferite manifestări politice, dineuri oficiale, ceremonii de inaugurare. Pe măsură ce Pat dădea paginile, mai multe dintre ele se desprinseră de la locul lor și căzură pe jos.

Ultimele pagini ale albumului erau lipsite de interes. Pat găsi doar o fotografie cu Abigail și Willard pe malul unui lac. El îi citea ceva. Era o scenă romantică și ei păreau doi îndrăgostiți de pe timpurile victoriene.

Alese cîteva instantanee care să apară în motaj. După ce parcurse tot albumul se plecă să ridice fotografiile căzute. Sub una dintre ele găsi o foaie de hîrtie fină, împăturită în două. O desfăcu și citi:

«Dragă Billy,

Ai fost magnific la întrevederea din această după-amiază. Sînt mîndră de tine. Te iubesc atît și sînt fericită că îmi voi petrece restul vieții lîngă tine, muncind cu tine. Dragostea mea, noi doi vom schimba ceva în lume. *A.*»

Scrisoarea purta data de 13 mai. Willard Jennings se pregătea pentru discursul de numire în funcție cînd moartea îl lovise la 20 mai.

«Scrisoarea asta va face o impresie grozavă!» se bucură Pat. «Îi va tulbura pe toți cei ce cred că Abigail e o femeie rece și insensibilă. Doar dacă Luther va fi de acord să fie citită în cadrul emisiunii. Ce impresie i-ar face?»

– «Dragă Billy, citi ea cu voce tare. Îmi pare rău.»

Vocea i se frînse. «Ce mi-a venit?» se întrebă neliniștită. Cu o voce hotărîtă reîncepu:

– «Dragă, Billy. Ai fost magnific...»

Șaisprezece

Pe 23 decembrie, la ora două a după-amiezii, senatorul Abigail Jennings se instală în bibliotecă și, împreună cu Toby și Philip urmări la televizor momentul în care vice-președintele Statelor Unite își prezentă demisia din funcția pe care o deținea.

Cu buzele uscate și unghiile înfipte în palma mîinii, Abigail îl asculta pe vice-președinte, sprijinit de perne, cu tenul pămîntiu, articulînd cu greu cuvintele:

«Nu credeam că voi fi nevoit să fac această comunicare, dar simt că e de datoria mea de a-mi părăsi funcția în stat pentru a nu periclita proce-

sul de succesiune al șefului statului. Sînt recunoscător Președintelui și partidului meu de a fi avut încredere să mă aleagă de două ori vicepreședinte. Mulțumesc poporului Statelor Unite că mi-a oferit ocazia să-l servesc.»

Cu profund regret, Președintele acceptă demisia acestui vechi prieten și colaborator. Cînd cineva îl întrebă dacă alesese deja un succesor, Președintele declară:

– M-am gîndit la anumite persoane.

Dar nu reacționă în nici un fel la numele sugerate de ziariști.

Toby șopti:

– Iată-ne și aici, Abigail!

– Doamnă senator, permiteți-mi să vă spun..., începu Philip.

– Taci și ascultă! îl întrerupse ea sec.

Scena de la spital se sfîrșise. Luther Pelham apăru în studioul jurnalului televizat al Antenei Potomac.

– Un moment istoric..., începu Luther.

Pe un ton plin de respect, rezumă cariera vicepreședintelui, apoi atinse problema esențială: a succesiunii.

– A venit timpul ca femeile să fie promovate în funcțiile cele mai importante. Și sînt deja printre cei de la Washington femei a căror competență e confirmată și au experiența necesară. Domnule Președinte, alegeți! Ascultați-mi sfatul!

Abigail izbucni în rîs.

Telefonul începuse să sune.

– Sînt ziariștii, cu siguranță. Nu sînt aici, spuse

ea.

O oră mai tîrziu, presa era adunată în jurul casei lui Abigail care acceptase în sfîrșit un interviu. Era calmă și spunea că e preocupată cu pregătirile cinei de Crăcin. La întrebarea dacă se așteaptă să fie numită vice-președinte, răspunse pe un ton ironic:

– Doar nu sperați chiar să dau un răspuns la această întrebare!

Cînd ușa se închise în urma ei, expresia chipului și atitudinea ei se schimbară. Nici Toby nu îndrăzni să spună nimic.

Luther îi telefonă pentru a confirma ora înregistrării. Vocea stridentă a lui Abigail se auzea în toată casa:

– Vrei să-ți spun ceva? Președintele știe exact pe cine va numi și fără să fac eu blestemata asta de emisiune care nu-mi dă pace. Nu-mi spune cît ai vrut doar să mă ajuți. Vrei doar să-ți fiu obligată și o știi la fel de bine ca și mine! Ți-am spus de la bun început că e o idee absurdă.

Vocea ei mai coborî cu un ton și Philip schimbă o privire cu Toby.

– Ce s-a întîmplat?

– A aflat că Pat Traymore a fost în Apple Junction săptămîna trecută. A fost pe la ziarul local și a luat cîteva numere mai vechi. L-a vizitat pe Saunders, tipul care-i făcea ochi dulci lui Abby cînd era puștoaică și care nu încetează să arunce cu noroi în ea. Apoi a vorbit cu fosta directoare a școlii. Eram la Pat acasă ieri cînd a sunat-o Saunders.

– Și cum pot toți oamenii ăștia să-i facă rău? întrebă Philip.

Toby ridică din umeri.

– Depinde. Ai găsit ceva despre casă?

– Ceva... Am găsit agenția care s-a ocupat de închirieri în anii din urmă. Aveau în vedere o persoană căreia să i-o închirieze, dar familia a refuzat pentru că intenționa să se mute aici cineva - tot din familie. Deci nu a mai fost de închiriat.

– Cineva tot din familie? repetă Toby. Cine?

– Să spunem Pat Traymore, răspunde Philip pe un ton sarcastic.

– Nu fă pe interesantul cu mine! mormăi Toby. Vreau să știu cine e actualul proprietar și cine e persoana din familie care locuiește acolo.

* * *

Tulburată, Pat privi la televizor, în reluare, înregistrarea cu declarația vice-președintelui. La sfîrșitul intervenției lui Luther, reporterul anunță că, probabil, Președintele îl va numi pe succesor la începutul noului an.

«Și noi prezentăm emisiunea pe 27», spuse Pat.

Așa cum prezisese Sam în seara venirii sale la Washington, va juca și ea, poate, un rol în alegerea primei femei vice-președinte.

În noaptea aceea, somnul îi fu tulburat de vise confuze. Chiar păstrase amintiri despre părinții ei sau în gîndul ei se amestecau fotografiile și filmele în care îi văzuse? Amintirea tatălui său

pansîndu-i genunchiul, punîndu-i gheață nu era o minciună. Era sigură. Dar nu fuseseră și nopți în care își ascundea capul sub pernă ca să nu mai audă țipete de mînie și hohotele de plîns?

Trebuie să termine o dată cu toate dosarele tatălui ei.

După ce studie unul după altul toate documentele, începu să-și pună tot mai multe întrebări despre mama ei. Erau cîteva scrisori de la bunica ei, adresate lui Renée. În una din ele, datată cu șase luni înaintea dramei, scria:

«Renée dragă,

Tonul scrisorii tale mă îngrijorează. Dacă ai impresia că suferi din nou de crize de depresiune, du-te la un doctor neapărat, te rog!»

Dar, din articolele din ziare, reieșea că bunica ei declarase faptul că Dean Adams avea un caracter instabil.

Găsi și o scrisoare de-a tatălui său, adresată mamei sale, cam cu un an înaintea morții:

«Dragă Renée,

Mă tulbură vestea că vrei să-ți petreci toată vara la New Hampshire, împreună cu Kerry. Cred că știi ce dor îmi e de voi și e absolut necesar pentru mine să merg în Wisconsin. De ce nu vrei să încerci? Am putea închiria un Steinway cît stăm acolo, pentru că știu că vechea pianină a mamei mele nu ți-ar fi de nici un folos. Te rog, iubito, de dragul meu...»

Pat avea impresia că ridică - unul cîte unul - pansamentele de pe o rană sîngerîndă. Cu cît se apropia mai mult de rană, cu atît mirosul tulbure

îi amesteca senzația în suflet. Suferința - emoțională și chiar fizică - se accentua.

Una dintre cutii era plină de ghirlande pentru Crăciun și instalații electrice. Văzînd-o, îi veni o idee: va cumpăra un brad. De ce nu? Unde erau Veronica și Charles acum? Privi intinerariul călătoriei lor. A doua zi dimineață, vaporul făcea escală la St. John și ea se întrebă dacă n-ar putea să le telefoneze.

Poștașul îi aduse o mulțime de scrisori și de invitații de la prietenii din Boston. «Dacă ai timp, te așteptăm de sărbători la noi!» «Așteptăm emisiunea cu nerăbdare.» «Pat, un Emmy de data asta, nu doar o nominalizare!»

O scrisoare venea de la televiziunea din Boston și fusese trimisă acolo de Catherine Graney, cu următoarea adresă: 22, Balsam Place, Richmond, V.A.

Graney... Era numele pilotului care murise o dată cu Willard Jennings.

Scrisoarea era scurtă.

«Dragă domnișoară Traymore,

Am aflat că vă pregătiți să realizați și să comentați un documentar despre senatorul Abigail Jennings. Avînd ocazia să urmăresc celelalte emisiuni ale dumneavoastră - foarte reușite, de altfel - vreau să vă previn că reportajul cu Abigail Jennings riscă să devină obiectul unei urmăriri judiciare. Vă avertizez, nu-i oferiți senatorului ocazia de a vorbi despre moartea lui Willard Jennings. Pentru binele dumneavoastră, nu o lăsați să vorbească despre greșeala pilotului care

a provocat moartea soțului ei. Și acest pilot - soțul meu - e mort. Și, credeți-mă, e o imagine mai degrabă comică cînd își afișează durerea de văduvă înlăcrimată. Dacă vreți să-mi vorbiți, puteți să mă găsiți la următorul număr de telefon: 804-555-6841.»

Pat se îndreptă spre telefon și formă numărul. Îl lăsă să sune de mai multe ori și se pregătea să închidă cînd auzi un «*alo*» grăbit. Era Catherine Graney. Se auzea un zgomot de fond ca și cum ar fi fost multă agitație în jurul ei. Pat reuși să obțină o întîlnire cu ea.

– Nu pot mai devreme de mîine dimineață, îi spuse lui Pat. Am un magazin de antichități și azi am foarte mulți clienți.

Stabiliră ora și Catherine Graney îi dădură în grabă cîteva indicații pentru ca Pat să o poată găsi mai ușor.

Pat profită că avea o după-amiază liberă pentru a ieși la cumpărături. Se opri să comande o ramă pentru o gravură găsită printre obiectele din biroul tatălui său, pe care voia să i-o ofere cadou de Crăciun lui Sam.

– Peste o săptămînă e gata, domnișoară. E o gravură frumoasă și e foarte scumpă dacă doriți să o vindeți.

– Nu vreau să o vînd.

Se opri apoi la supermagazinul din apropierea casei sale pentru a comanda cîteva specialități. La florărie cumpără cîteva ghirlande pentru ușa de la intrare și pentru cămin. Găsi și un brad care îi ajungea pînă la umăr. Cei mai frumoși fuseseră

deja vînduți, dar și acesta era destul de arătos și avea acele lungi și verzi.

Spre seară, termină cu decorarea interiorului. Bradul era instalat în apropierea usii ce dădea pe terasă, deasupra căminului atîrna o ghirlandă, iar pe masă trona un aranjament floral de sezon.

Agățase pe pereți toate gravurile, astfel că salonul își schimbase complet înfățișarea. «Mai lipsește un foc în cămin», gîndi ea. Întotdeauna de Crăciun, focul ardea în cămin.

Aranjă lemnele, hîrtia și cîteva scîndurele și dădu drumul arzătorului. Apoi își pregăti o omletă cu salată pe care le aduse pe o tavă în salon. În seara aceea, voia să se uite la televizor și să se odihnească. Lucrase prea mult. Și voia să fie odihnită ca să-și poată aduce aminte. La început, credea că această cameră o va înspăimînta și totuși, chiar și după spaima serilor trecute, acum i se părea primitoare și calmă.

Deschise televizorul. Președintele și Prima Doamnă apăruseră brusc pe ecran. Urcau la bordul unui Air Force One, îndreptîndu-se spre casă, căci aveau să-și petreacă sarbătorile în sînul familiei. Încă o dată, Președintele fu întrebat pe cine va alege.

– Voi anunța numele celui sau celei alese în primele zile ale anului ce vine. Crăciun Fericit!

«Celei alese...» O spuse intenționat? Bineînțeles că nu!

Puțin mai tîrziu, sună Sam.

– Ce faci, Pat?

Ar fi vrut să nu-și simtă buzele atît de uscate

cînd îi auzi vocea.

– Bine. L-ai văzut pe Președinte la televizor, mai devreme?

– Da. Ei bine, nu mai rămîn decît cîteva persoane în cursă. A dat de înțeles că va alege o femeie. Îi dau un telefon lui Abigail. Cred că are nervii întinși la maximum.

Pat se încruntă.

– Și eu aș fi în aceeași stare, în locul ei.

Jucîndu-se cu capătul curelei, întrebă:

– Cum e vremea?

– E o căldură infernală. Sincer prefer să-mi petrec Crăciunul într-un decor hibernal.

– N-ai decît să pleci de acolo. Am fost să cumpăr un brad și te asigur că e cît se poate de frig afară.

– Ce faci de Crăciun? Mergi la petrecerea lui Abigail?

– Da. Și sînt surprinsă că nu te-a invitat și pe tine.

– Ba m-a invitat. Pat, sînt fericit să fiu cu Karen și Tom, dar... ei bine, Karen are acum familia ei. Azi la masă a trebuit să-mi muște limba pentru a nu-i spune cîteva unui cretin plin de aere care făcuse o listă cu toate greșelile comise de administrația noastră.

Pat nu reuși să se abțină.

– Mama lui Tom nu invită și prietene celibatare, verișoare sau cunoștințe?

Sam începu să rîdă.

– Nu-mi fac astfel de griji. Nu vreau să rămîn aici pînă la Revelion. Mă întorc după Crăciun. Ai

mai primit vreo amenințare?

– Nici măcar o șoaptă la telefon. Mi-e dor de tine, Sam! spuse ea.

La capătul firului se lăsă tăcere. Și-l imagina nervos căutînd cel mai potrivit cuvînt. «Mă iubește ca și acum doi ani?» șopti ea în gînd.

– Sam?

Vocea lui era nesigură.

– Și mie mi-e dor de tine, Pat. Însemni foarte mult pentru mine.

Ce declarație ciudată!

– Și tu ești unul dintre cei mai dragi prieteni pe care îi am.

Fără să-i aștepte răspunsul, închise.

Șaptesprezece

Tată, nu mi-ai văzut păpușa Raggedy Ann?

Îi surîse, sperînd ca ea să nu observe cît e de tulburat.

– Nu. Unde aș fi putut s-o văd? Nu o puseseși în dulap, în camera ta?

– Ba da. Nu pot să cred că a dispărut... Tată, ești sigur că n-ai aruncat-o?

– De ce s-o arunc?

– Nu știu.

Glory se ridică de la masă.

– Am de făcut niște cumpărături pentru Crăciun. Nu mă întorc prea tîrziu. Părea plictisită, dar totuși întrebă.

– Tată, te simți iarăși rău? Iar ai început să vorbești prin somn. Te aud din camera mea. Te preocupă ceva? Iar auzi vocile?

Chipul ei era înspăimîntat. N-ar fi trebuit să-i vorbească despre vocile lui Glory. Nu înțelesese nimic. Mai rău, acum era înspăimîntată.

– Oh, nu! Glumeam cînd îți vorbeam despre ele.

Ar fi putut să jure că o convinsese.

Glory își așează mîna pe brațul lui.

– Spuneai mereu numele doamnei Gillespie în somn. Nu e femeia care tocmai a murit la spital?

După plecarea ei, Arthur rămase gînditor, așezat la masa de la bucătărie, cu picioarele subțiri sprijinite pe stinghia scaunului. Infirmiera Sheehan și doctorii îi puseseră întrebări în legătură cu doamna Gillespie. Fusese la ea în cameră?

– Da, mărturisi el. Voiam să fiu sigur că nu are nevoie de nimic.

– De cîte ori ați fost la ea?

– O singură dată. Dormea. Părea că se simte bine.

– Și doamna Harnick și doamna Drury v-au văzut. Dar doamna Drury spune că era trei fără cinci, iar doamna Harnick - mai tîrziu.

– Doamna Harnick se înșeală. Nu am intrat decît o singură dată.

Bineînțeles că l-am crezut. Doamna Harnick era întotdeauna foarte suspicioasă. În cea mai mare parte a timpului... Dar, în rest, vedea bine ce vedea.

Luă din nou ziarul. Venise acasă cu metroul. Pe peron aștepta o bătrînă cu brațele pline de bagaje. Tocmai voia să-i propună s-o ajute cînd metroul apăru șuierînd în stație. Mulțimea se repezi înainte și un tînăr, cu cărți în brațe, era să dea peste bătrînă în graba lui de a-și găsi un loc.

Își aminti că o ajutase să urce în vagon exact înainte de închiderea ușilor.

– Vă simțiți bine? o întrebă el.

– Oh, da! Doamne, am crezut că o să cad! Tinerii nu sînt deloc atenți. S-au dus vremurile mele...

– Sînt niște brute! îi spuse în șoaptă.

Tînărul coborîse la Dupont Circle și traversase peronul. Îl urmărise, se ținuse după el prin mulțime, pe marginea peronului. Cînd vagonul se apropiase, înaintase pînă în spatele lui și îl lovise în braț, astfel că una din cărți începu să alunece. Băiatul făcu o mișcare, încercînd să o prindă. În această poziție era ușor să-l împingă în față. Cartea și proprietarul căzuse împreună pe șine.

Ziarul. Da. Era la pagina a treia. «Un student de 19 ani ucis de metrou.» Articolul vorbea despre un accident. Un trecător văzuse cartea alunecînd din brațele tînărului. Dar acesta se aplecase și, pierzîndu-și echilibrul, căzuse.

Cafeaua din fața lui se răcise. Înainte de a pleca la serviciu avea să-și facă altă cafea.

Atîția bătrîni suferinzi aveau nevoie de el! Și el era ocupat cu Patricia Traymore. De aceea nu fusese atent nici cu doamna Gillespie. Mîine îi va spune lui Glory că trebuie să lucreze pînă tîrziu și

se va întoarce la Patricia Traymore.

Trebuia să se întoarcă în acea casă.

Glory își voia păpușa înapoi.

* * *

În ziua de 24 decembrie, la ora zece Patricia plecă spre Richmond. Soarele strălucea, dar afară era încă frig. Probabil că de Crăciun va îngheța.

După ce ieși pe autostradă, greși de trei ori direcția și începu să se enerveze. Găsi, în sfîrșit, Balsam Place. Era o stradă cu case stil Tudor, nu foarte mari. Casa cu numărul 22 era mai mare decît celelalte și pe un panou de pe peluză era scris: *Antichități*.

Catherine Graney o aștepta în fața ușii. Avea cam 50 de ani, o față pătrată, ochii de un albastru închis și o siluetă subțire. Părul cărunt era tuns scurt. Îi strînse mîna cu căldură lui Pat.

– Am impresia că te știu de o viață. Prima emisiune pe care am văzut-o a fost cu ocazia unui drum la Boston. Venisem să achiziționez niște piese rare.

Parterul casei servea drept sală de expoziție. Scaune, canapele, vase, lămpi, tablouri, covoare orientale, porțelanuri, sticlărie, toate purtau cîte o etichetă. O vitrină din secolul al XVIII-lea era plină cu bibelouri. Lîngă ea, dormita un selter irlandez cu blană brun-roșcată.

– Locuiesc la etaj, explică doamna Graney. În principiu, magazinul este închis, dar o clientă mi-a

dat telefon ca să mă întrebe dacă poate trece pentru cîteva minute ca să aleagă un cadou. Bei o cafea?

Pat își scoase haina. Privi în jur și surîse:

– Aveți lucruri foarte frumoase.

– Mi-ar plăcea să o cred.

Doamna Graney se simțea fiatată.

– Îmi face o mare plăcere să găsesc mobilier vechi și să-l restaurez. Mi-am instalat atelierul în garaj.

Aduse cafeaua și îi turnă în ceașcă lui Pat.

– Și îmi place să fiu înconjurată de lucruri frumoase. Cu nuanța aceasta a părului și cu bluza galbenă pari să fii special făcută pentru canapeaua Chippendale.

– Mulțumesc.

Lui Pat îi plăcu imediat această femeie sinceră și spontană. De aceea trecu direct la subiect.

– Doamnă Graney, cred că înțelegeți că scrisoarea dumneavoastră m-a luat puțin prin surprindere. De ce nu ați scris la Potomac, ci mie personal?

Catherine Graney sorbi o gură de cafea.

– Cum ți-am spus, am văzut majoritatea reportajelor pe care le-ai făcut. Știu că ești o persoană integră și m-am gîndit că nu vei accepta ca o minciuna să fie perpetuată cu bună știință. Iată de ce ți-am scris, ca să fiu sigură că numele lui George Graney nu va fi menționat în acest reportaj și pentru ca Abigail Jennings să nu mai pună moartea lui Willard Jennings pe seama unor erori de pilotaj. Soțul meu știa să piloteze tot ce avea

aripi.

Pat se gîndi la secvențele deja montate pentru emisiune. Senatorul îl acuzase pe pilot, dar îi spusese numele? Pat nu mai știa exact. Dar își aduse aminte rezultatele anchetei.

– Dar nu s-a dovedit că soțul dumneavoastră zbura prea jos? întrebă ea.

– Avionul zbura prea jos și s-a lovit de munte. Cînd Abigail Jennings a început să se folosească de acest accident pentru a se prezenta în fața presei ca fiind campionul regulilor de securitate aeriană, ar fi trebuit să reacționeze imediat.

Pat privi cîinile care tresăriseră, simțind tensiunea din vocea stăpînei sale, apoi se ridicase și traversase camera pentru a veni să se așeze la picioarele ei. Catherine se aplecă și-l mîngîie.

– De ce nu ați vorbit atunci?

– Din mai multe motive. La cîteva săptămîni după accident, am avut un copil. Și cred că am vrut s-o cruț pe mama lui Willard.

– Mama lui Willard?

– Da. Nu era prima dată cînd George pilota pentru Willard. Erau prieteni buni. Bătrîna doamnă Jennings îl cunoștea și a venit să mă vadă imediat după accident - pe mine, nu pe nora ei. Am stat amîndouă să așteptăm rezultatul anchetei. A depus în contul meu o sumă mare de bani pentru educația fiului meu. N-am vrut să-i fac rău, deși știam că aveam arma pe care aș fi putut s-o folosesc împotriva lui Abigail Jennings. Aveam amîndouă aceleași bănuieli, dar, pentru ea, un scandal ar fi mai mult decît ar fi putut suporta.

Trei orologii cu pendulă începură să bată o dată. Era ora unu. Pat remarcă gestul lui Catherine de a-și învîrti verigheta pe deget în timp ce vorbea. Știa că nu se recăsătorise după moartea soțului.

– Ce armă aveai? întrebă Pat.

– Aș fi putut ruina cariera lui Abigail. Willard era foarte nefericit cu ea. În ziua în care a murit, voia să anunțe că nu mai candidează la viitoarele alegeri și că acceptase titlul de președinte al unei universități. Iubea universitatea. Se certase cu Abigail chiar și la aeroport. Ea îl implora să nu își anunțe demisia. Iar el i-a răspuns în fața mea și a lui George: «Abigail, asta nu ar putea schimba nimic între noi. Totul s-a terminat!»

– Abigail și Willard Jennings voiau să divorțeze?

– Comedia cu văduva înlăcrimată nu era decît o fațadă. Fiul meu, George Graney junior e pilot în Armată. Nu și-a cunoscut tatăl. Dar nu mai vreau ca minciunile lui Abigail să-l rănească. Indiferent dacă voi cîștiga sau nu procesul, toată lumea va ști că a mințit mereu.

Pat își alese cu grijă cuvintele.

– Doamnă Graney, voi face tot ce e posibil ca numele soțului dumneavoastră să nu fie pronunțat. Dar, trebuie să vă spun, am verificat dosarele personale ale senatorului și ceea ce am găsit mi-a dat de înțeles că Abigail și Willard erau foarte îndrăgostiți unul de altul.

Catherine Graney zîmbi disprețuitoare.

– Aș vrea să văd ce figură ar face doamna

Jennings dacă ar auzi așa ceva. Te-aș sfătui ceva... Pe drumul de întoarcere, fă doi kilometri în plus și treci pe la Hillcrest. E proprietatea familiei Jennings. Și imaginează-ți cît de mult o femeie și-a putut urî nora dacă nu i-a lăsat nici un centimetru din casa și pămîntul familiei.

Un sfert de oră mai tîrziu, Pat privea prin grilajul înalt, din fier forjat încîntătoarea clădire care domina peluza acum acoperită de zăpadă. Văduva lui Willard, Abigail, avusese toate motivele să creadă că va moșteni casa, așa cum moștenise și locul în Congres. Dimpotrivă, divorțată ar fi fost doar o figură de proscrită în plus. Dacă era să o creadă pe Catherine Graney, drama de care vorbea Abigail cu atît de multă emoție reprezenta, în realitate, lovitura de teatru care, cu 25 de ani în urmă, o salvase de uitare.

Optsprezece

– E magnific, Abby! exclamă Toby entuziasmat.

– Ar trebui să iasă bine în fotografie, recunoscu ea.

Admirau împreună bradul de Crăciun, instalat în salon. Mesele fuseseră deja aranjate, așteptînd numai platourile.

– Va apărea sigur în ziarele de mîine dimineață, spuse ea. Verifică ora primei slujbe la catedrală. Va trebui să merg.

Voia ca totul să meargă perfect. Din moment ce Președintele nu exclusese posibilitatea de a alege o femeie... Abigail trebuia să fie aceea.

– Sînt cea mai potrivită pentru acest post, își repetase de zeci de ori. Claire și Președintele sînt din aceeași regiune. Ceea ce o dezavantajează. Numai dacă nu aș fi acceptat blestematul ăsta de reportaj!

– Ar putea să fie și el util, spuse Toby pe un ton liniștitor, deși era și el la fel de neliniștit.

– Toby, ar putea fi util dacă aș fi în concurență cu mai mulți candidați. Dar nu mi-l imaginez pe Președinte sărind după această emisiune și strigînd: «Ea e cea care îmi trebuie!» Dimpotrivă, ar putea aștepta să vadă reacția generală înainte de a anunța ce-a hotărît.

Toby știa că Abigail are dreptate.

– Nu-ți fă probleme! În orice caz, nu mai poți pierde postul! Și nici emisiunea n-o poți amîna. A fost deja anunțată.

Își alesese cu grijă invitații pentru cina de Crăciun. Printre ei, erau doi senatori, trei deputați, un judecător de la Curtea Supremă și Luther Pelham.

– Mi-ar fi plăcut ca Sam Kingsley să nu fie în California, spuse ea.

Pe la ora șase, totul era pregătit. Abigail pusese o gîscă la rotisor, în curte, pe care voia să o servească rece, a doua zi dimineața. Mirosurile, plăcute și ispititoare, umpleau întreaga casă. Îi aminteau lui Toby de bucătăria familiei Saunders pe vremea cînd era școlar. Întotdeauna mirosea a mîncare gustoasă sau de carne la rotisor. Francey Foster era o bucătăreasă cum nu mai era alta! Toby trebuia să-o recunoască.

– Bun, Abby, cred că e cazul să plec.

– Ai o întîlnire importantă, Toby?

– Nu foarte importantă.

Servitoarea de la Steakbuger începea să îl plictisească. Adevărul e că îl plictiseau toate.

– Ne vedem mîine dimineață. Vino să mă iei la prima oră.

Toby o lăsă pe Abigail să mai aranjeze cîțiva îngerași prin brad. Se întoarse în apartamentul său, făcu un duș și îmbrăcă o pereche de pantaloni, o cămașă de bumbac și o haină sport. Tînăra de la Steakburger îi spusese clar că nu avea chef să gătească în seara aceea. Așa că, pentru a mai schimba puțin, o va scoate la un restaurant, apoi se vor întoarce la ea să mai bea un pahar.

Perspectiva de a-și cheltui banii într-un restaurant nu-l încînta deloc, mai ales în perioada curselor de cai. Își strînse nodul cravatei de un verde închis și tocmai se privea mulțumit în oglindă cînd telefonul începu să sune. Era Abby.

– Caută-mi ultimul număr din «National Mirroir!» ordonă ea.

– «Mirroir»?

– Ai auzit bine! Cumpără-l! Mi-a telefonat Philip. Miss Apple Junction și eleganta ei mamă apar pe prima pagină. Cine a dezgropat asta. Cine?!

Toby închise. Pat Traymore trecuse pe la ziarul din Apple Junction. Jeremy Saunders îi dăduse telefon.

– Dacă cineva încearcă să ne pună bețe în

roate, îl reduc la tăcere! declară el hotărît.

* * *

Pat ajunse acasă pe la ora trei jumătate, grăbită să se întindă și să doarmă măcar o oră. Ca întotdeauna, faptul că stătuse în picioare, pe vîrfuri pentru a agăța gravurile pe perete, o obosise și acum o durea piciorul. Pe tot drumul de întoarcere de la Richmond, o durere surdă și persistentă o ținuse ca un junghi din genunchi pînă în talpa piciorului. De abia intrase în casă, că se auzi telefonul. Era Lila Thatcher.

– Sînt bucuroasă că te aud, Pat. Te-am așteptat. Ești liberă în seara asta?

– Ca să fiu sinceră...

Luată pe neașteptate, Pat nu găsi nici o scuză valabilă. Nu era chiar atît de ușor să minți un medium.

Lila o întrerupse.

– Nu-mi spune că ești ocupată. Ambasadorul dă o petrecere de Crăciun și i-am promis că te voi aduce. La urma urmelor, acum sîntem vecini. Îi vei face o mare plăcere.

Fostul ambasador octogenar era - printre cei din generația sa - peronalitatea politică cea mai importantă din district. Majoritatea marilor oameni de Stat în trecere prin Washington nu pierdeau ocazia să-l viziteze.

– Voi fi încîntată să te însoțesc, spuse Pat cu căldură. Mulțumesc că te-ai gîndit la mine.

După ce închise Pat urcă în camera ei. Cei

care veneau la petrecere erau din lumea bună, deci eleganța va fi la ea acasă. Alese un costum de catifea neagră cu reverele din blană de zibelină.

Mai avea timp de o baie fierbinte și de un somn bun. Cufundîndu-se în apă, Pat remarcă un colț de tapet care începea să se desprindă de perete. Dedesubt se vedea zugrăveala pe un fond bleu deschis. Ridicase mîna, rupse o bucată mare de tapet.

Acelea erau nuanțele pe care și le amintea! Bleu și violet! «Și patul era acoperit cu o cuvertură de atlas ivoriu și aveam o mochetă albastră pe parchet...»

Fără să acorde o prea mare atenție, se înfășură într-un prosop gros și moale. Camera ei, aerisită, începuse să fie învăluită de umbrele înserării.

Puse ceasul să sune, apoi alunecă în așternutul rece și adormi.

«Strigată de mîn ie... Pernele care îi acopereau capul... un zgomot asurzitor... alt zgomot... picioarele goale pe scară...»

Soneria insistentă o trezi. Se încruntă puțin, încercînd să - clarifice amintirile confuze din vis. Tapetul rupt îi adusese aminte de ceva? Oh, Doamne, dacă nu ar fi pus ceasul să sune!

«Dar va reveni!» își spuse. De fiecare dată, era din ce în ce mai aproape de adevăr.

Se ridică încet și se îndreptă spre baie. Avea fața trasă și palidă. Un zgomot pe culoar o făcu să se întoarcă cu mîna la gît. Dar nu erau decît pocnetele obișnuite ale mobilierului din casă.

La ora șapte fix, Lila Thatcher sună la ușă. În cadrul ușii, arăta foarte bine cu obrajii roșii și părul alb. Purta o blană de vizon și pe șal era agățat un buchet minuscul de flori.

– Avem timp de un pahar de sherry? întrebă Pat.

– Sigur.

Lila aruncă o privire admirativă spre măsuța în marmură de Carrara și la oglinda de la intrare.

– Întotdeauna mi-au plăcut. Mă bucur să le revăd. Știi - și era o afirmație - am fost sigură în seara aceea.

Pat turnase sherry în pahare și adusese o farfurie cu biscuiți sărați. Lila se opri în pragul salonului.

– Da, spuse ea, te-ai descurcat foarte bine. Sigur, anii au trecut, dar amintirile nu mă înșeală. Covorul, canapeaua... Chiar și tablourile, șopti ea. Nu e de mirare că am fost tulburată. Pat, ești sigură că e înțelept ceea ce faci?

Se așezară și Pat îi întinse paharul.

– Nu știu dacă e înțelept. E necesar!

– Ce-ți mai amintești?

– Fragmente... Nimic care să se lege.

– Am telefonat de multe ori la spital pentru a afla în ce stare ești. Ai fost inconștientă luni de-a rîndul. Cînd ai fost transferată în alt spital, toți au fost siguri că vei rămîne pentru totdeauna handicapată. Numai o minune te putea salva... Și apoi a fost anunțată moartea ta...

– Veronica... sora mamei mele și soțul ei m-au adoptat. Bunica voia să evite ca toată viața să fiu

urmărită de amatorii de scandaluri...

– De aceea ți-ai schimbat prenumele?

– De fapt mă cheamă Patricia Kerry. Cred că tata alesese prenumele Kerry. Patricia o chemase pe bunica mea. De aceea s-au gîndit că, schimbîndu-mi numele de familie, e mai bine să mă strige cu primul prenume.

– Astfel, Kerry Adams a devenit Patricia Traymore. Ce speri să găsești aici?

Lila luă o gură de sherry, apoi așează paharul la loc pe masă.

Pat se ridică și se îndepărtă spre pian. Cu un gest reflex, atinse cu degetele clapele, dar își retrase mîna imediat. Lila însă o văzuse.

– Cînți la pian?

– Uneori... Îmi place.

– Mama ta cînta într-una, dar cred că știi deja acest lucru.

– Da. Veronica mi-a povestit multe despre ea. Vezi, voiam doar să înțeleg ce s-a petrecut aici, apoi mi-am dat seama că, în amintirile mele cele mai îndepărtate, mi-am urît tatăl... Pentru că mi-a făcut atît de mult rău... Pentru că m-a lipsit de mama mea... Cred că speram să găsesc ceva care să-mi confirme faptul că era bolnav, nebun... Nu știu... Dar acum, amintindu-mi puțin cîte puțin anumite amănunte, mi-am dat seama că nu e chiar atît de simplu. N-aș fi acum ceea ce sînt dacă...

Indică cu un gest al mîinii locurile unde fuseseră găsite corpurile.

– Dacă nu s-ar fi întîmplat toate acestea. Am

nevoie să găsesc legăturile între copilul care am fost și tînăra de acum... Aici am lăsat o parte din mine însămi. Am atîtea idei preconcepute - mama mea era un înger, tatăl meu - un demon! Veronica a spus tot timpul că tata i-a distrus mamei cariera muzicală, apoi i-a distrus viața... Dar el? Mama s-a căsătorit cu un om politic și mai tîrziu a refuzat să împartă această viață cu el. A fost drept? În ce măsură am fost eu un catalizator al neînțelegerii dintre ei? Veronica mi-a povestit odată că această casă era prea mică pentru toți. Cînd mama cînta la pian, mă trezeam și începeam să plîng...

– Un catalizator..., repetă Lila gînditoare. De asta mă temeam cel mai mult...

De ce nu lași lucrurile așa cum sînt? o întrebă, apoi, privind-o atent, adăugă: Te-ai refăcut foarte bine...

– Dar a durat foarte mult... Cînd am ieșit din comă, a trebuit să învăț totul. Nu mai înțelegeam nici un cuvînt. Nu mai știam să folosesc o furculiță. Am purtat aparat ortopedic la piciorul drept pînă la șapte ani.

Brusc, Lila avu impresia că în cameră se făcuse cald, deși - cîteva clipe mai devreme - îi fusese frig. Dar nu se gîndi prea mult la această schimbare. Știa doar că scenariul tragic care se jucase în această cameră nu se terminase. Se ridică.

– Să nu-l lăsăm pe ambasador să ne aștepte, spuse ea zîmbind.

Regăsea pe chipul lui Pat obrajii și gura sensi-

bilă a lui Renée, ochii pătrunzători și părul roșcat al lui Dean.

– Bun, Lila! M-ai analizat de ajuns! spuse Pat. Cu cine semăn?

– Cu amîndoi, răspunse ea sincer. Dar cred că l-ai moștenit mai bine pe tatăl tău.

– Nu chiar în toate, pentru numele lui Dumnezeu!

Încercarea ei de a surîde se soldă cu un eșec.

Nouăsprezece

Ascuns la umbra copacilor și ai arbuștilor, Arthur le urmărea pe Lila și pe Pat prin geamul salonului ce dădea spre curtea din spate. Văzînd casa luminată și mașina pe aleea din fața garajului fusese foarte dezamăgit. Era posibil să nu poată recupera păpușa în acea seară. Și ținea neapărat ca Glory să o aibă acasă de Crăciun. Încercă să audă ce discutau cele două femei, dar nu prinse decît un cuvînt, la intervale mari de timp. Erau amîndouă elegante. Se pregăteau să iasă undeva? Se hotărî să mai aștepte. Examină cu atenție chipul grav și serios al Patriciei. Părea preocupată de ceva. Începuse să-i ia în serios

avertismentele? Spera că da..., pentru bine ei.

Le urmărea de aproape o jumătate de oră, cînd le văzu pregătindu-se să plece. Fără zgomot se furișă de-a lungul casei și auzi ușa de la intrare închizîndu-se. Nu plecase cu mașina, deci nu mergeau foarte departe, probabil într-o casă vecină sau într-un restaurant din cartier. Deci nu avea prea mult timp la dispoziție.

Porni în grabă în direcția curții. Patricia lăsase luminile din salon aprinse și noile încuietori luceau sfidătoare pe tocul de lemn al ușii. Chiar spărgînd geamul nu reușea să intre. Dar se așteptase la așa ceva și se gîndise la altă soluție. În curte era un copac rămuros în care nu era prea greu să te cațeri. Una dintre crengi atîrna exact sub o fereastră de la primul etaj.

În seara în care lăsase păpușa, observase că fereastra nu era niciodată compiet închisă. Deci nu era nici o greutate să intre pe acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, sărise peste pervazul ferestrei și intrase în casă. Ascultă cu atenție. Nici un zgomot. Casa era goală. Aprinse cu grijă o lampă. Camera în care intrase era goală și ușa dădea spre culoar. De unde să înceapă să caute?

Își dăduse atît de multă osteneală cu păpușa aceea! riscase să fie prins și cînd luase epruveta cu sînge de la spital. Dar uitase ce mult iubea Glory această păpușă. Cînd era mică și el intra pe vîrfuri în camera ei să vadă ce face, o găsea dormind cu păpușa în brațe.

Nu-i venea să creadă că era în această casă, a

doua oară într-o singură săptămînă. Amintirea acelei dimineți îndepărtate era vie în mintea lui. Salvarea, girofarul, sirenele care urlau, scrîșnete de cauciucuri pe alee... trotuarul pe care se înghesuiau oamenii, vecinii... mașinile de poliție care baricadau strada N... Peste tot polițiști. O femeie care țipa... Servitoarea care găsiseră corpurile.

Împreună cu prietenul său, șofer pe salvare la spitalul din Georgetown, se îndreptase spre casă. Un polițist tînăr în fața ușii.

– Nu-i nevoie să alergați! Nu mai au nevoie de voi!

Bărbatul întins pe spate, cu un glonte în tîmplă, murise pe loc. Pistolul era între el și femeie. Ea căzu pe o parte și sîngele din rana din piept se scursese pe covor, în jurul ei. Avea ochii deschiși, privind fix în gol, ca și cum ar fi întrebat ce s-a întîmplat, cum s-a întîmplat. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Părul negru i se revărsa pe umeri. Avea o față mică, nasul fin, fruntea înaltă. Rochia de cameră din mătase galbenă îi acoperea corpul făcînd-o și mai frumoasă.

Fusese primul care se aplecase asupra micuței.

– Trăiește..., șoptise el.

Cu groază... Suspendaseră un recipient cu sînge grupa zero negativ și aplicaseră o mască de gaz pe chipul ei inert. Piciorul rupt îl prinseseră în atele. Îi bandajase capul, mîngîindu-i fruntea, simțind cum șuvițele ei ondulate se agață de degetele lui. Cineva spusese că o cheamă Kerry.

– Dacă Dumnezeu vrea, te voi salva, Kerry, șoptise el.

– N-ar nici o șansă să supraviețuiască! - îi spuse internul cu brutalitate, împingîndu-l deoparte.

Fotografii poliției făcuseră fotografii cu fetița și cadavrele. Urme de cretă marcau poziția corpurilor pe covor.

Din acel moment, simțise că acolo, în acea casă, bîntuia păcatul și răul... Acolo, niște flori inocente - o femeie tînără și fetița ei - fuseseră victimile violenței. Îi arătase într-o zi casa lui Glory și-i povestise ce se întîmplase acolo.

Micuța Kerry rămăsese în sala de reanimare a spitalului din Georgetown două luni.Nu-și revenise. Era întinsă pe un pat, palidă, ca o păpușă fără viață. Înțelesese că nu va putea trăi și căutase o modalitate de a o trimite în cer. Dar înainte de a face ceva, fusese transferată într-un spital în apropierea Boston-ului. La puțin timp, aflase că a murit.

«Sora ei avusese o păpușă. Lasă-mă să mă ocup eu de ea, implorase el. Ne facem că e bolnavă și o îngrijim. Mîna grea a tătălui său îl lovise în plină figură. Îi curse sînge din nas. Asta o să te îngrijească, pui de muiere!»

Începu să caute păpușa în camera Patriciei. Deschise dulapurile, se uită pe etajere. Nici urmă de păpușă. Cu o undă de amărăciune în suflet, analiză hainele costisitoare ale Patriciei. Cămăși de mătase, ținute de casă, rochii, sacouri... Toate desprinse parcă din paginile revistelor de modă.

Glory purta în cea mai mare parte a timpului blugi și, pulovere cumpărate de la Prisunic. Bătrînele de la ospiciu purtau cămăși de noapte din bumbac și rochii prea largi care le ascundeau corpurile și așa lipsite de forme. O rochie de-a Patriciei îl surprinse cu adevărat. Era din material moale, maro, cu bride împletite pe spate. O scoase din șifonier ca s-o privească mai bine. Apoi deschise sertarele comodelor... În zadar... Dacă păpușa era în casă, nu era - în nici un caz - în această cameră. Nu mai puțea pierde timpul. Privi din prag camerele goale și coborî la parter.

Patricia nu stinsese lumina nici pe culoar, nici în salon, nici în bibliotecă. Chiar și ghirlandele din brad erau aprinse. «E o puștoaică risipitoare!» se enervă el. Cum de îndrăznea să risipească atîta energie cînd alți oameni nu aveau nici măcar la ce să se încălzească? Și bradul aproape se uscase. «O singură scînteie ar fi de ajuns... Ar lua foc, crengile ar cădea pe covor, decorațiile s-ar topi...»

O ghirlandă căzuse deja din brad. O ridică și o așeză la loc. În salon încă nu se putea ascunde nimic.

Biblioteca fu ultima cameră pe care o inspectă. Fișierele erau încuiate... Probabil acolo o ascunsese. Apoi văzu cutia ascunsă sub birou. Și, fără să știe exact de ce, știu că e acolo. Trase cutia de sub masă și, cînd o deschise, inima îi tresări de bucurie. Păpușa atît de dragă lui Glory era înăuntru.

Șorțulețul dispăruse. Cu atît mai rău pentru că

nu avea timp de pierdut căutîndu-l. Inspectă toate camerele, pentru a fi sigur că nu lăsase nici o urmă. Nu aprinsese și nu stinsese nici o lumină. Nu atinsese nici o ușă. Căpătase o oarecare experiență lucrînd la ospiciu. Bineînțeles, dacă Patricia ar căuta păpușa, și-ar da seama că a intrat cineva, dar în rest... Se gîndi că poate - o veme - nu va avea timp să se gîndească la păpușă.

Ieși așa cum intrase - pe fereastra camerei de la primul etaj. Patricia nu folosea această cameră. Deci nu va intra în următoarele zile.

Intrase în casă la șapte și un sfert. Ceasul din turnul universității suna ora opt cînd el cobora din copac. Apoi traversă fugind curtea și dispăru în noapte.

* * *

Casa ambasadorului era imensă. Pereții în întregime albi puneau în valoare o superbă colecție de tablouri. Canapelde capitonate și mesele stil englezesc îi atraseră atenția lui Pat. Un enorm brad de Crăciun cu decorații strălucitoare se înălța în fața ușilor ce dădeau spre terasă.

Masa din sufragerie era plină cu fel de fel de feluri de mîncare: caviar și pește, jambon de Virginia, rață rece, salate, pîinițe fierbinți. Doi servitori umpleau cupele de șampanie pentru invitați.

Ambasadorul Gardell, înalt, elegant, cu părul

alb o întîmpinase pe Pat cu o politețe exagerată și o, prezentă surorii lui Rowena Van Cleef, care locuia în prezent cu el.

– Sînt pe post de baby-sitter, spuse doamna Van Cleef cu o privire malițioasă. Nu am decît 64 de ani, iar Edward are 82.

Erau aproape 40 de invitați. Lila îi șopti numele celor mai importante persoane.

– Ambasadorul Marii Britanii și soția lui, sir John și lady Clemens... Ambasadorul Franței... Donald Arlen - el va trece la conducerea Băncii mondiale... Bărbatul acela înalt, din apropierea căminului, e generalul Wilkins. Tocmai a fost numit la conducerea OTAN-ului. Senatorul Whitlock... Femeia care îl însoțește nu e soția lui.

Îi prezentă și pei cei care locuiau în apropiere. Surprinsă, Pat își dădu seama că era în centrul atenției. Toți voiau să știe cîte ceva. Îl găsiseră pe autorul infracțiunii? Președintele voia să o numească pe Abigail Jennings în postul de vicepreședinte? Era ușor de lucrat cu Abigail? Înregistrau emisiunea înainte?

Gina Butterfield, de la Washington Tribune se apropiase și asculta curioasă ceea ce spunea Pat.

– Că cineva a intrat ca să lase o scrisoare de amenințare pare absolut uluitor, remarcă ea. Dar se pare că nu ai dat prea mare atenție faptului...

Pat încercă să pară foarte degajată.

– Cred că e vorba de un bolnav psihic. Și îmi pare rău că a stîrnit atîta vîlvă. Acum și numele lui Abigail e legat de el, prin intermediul meu.

Reportera zîmbi.

– Draga mea, aici e Washington! Doar nu crezi că asemenea evenimente pasionante pot fi trecute sub tăcere! Pari foarte liniștită, dar eu - în locul tău - aș fi înspăimîntată și de cea mai mică amenințare... Ca să nu mă mai gîndesc că a intrat și în casă!

– Mai ales în casa aceea! întări altcineva. Cred că știți povestea familiei Adams, nu?

Pat privi spre băutura acidulată din pahar.

– Da, știu povestea... Dar s-a petrecut cu mulți ani în urmă...

– Chiar trebuie să discutăm despre așa ceva? o întrerupse Lila. E ajunul Crăciunului!

– Doar un minut, spuse rapid Gina Butterfield. Adams... Deputatul Adams...

Vreți să spuneți că Pat locuiește în casa în care s-a sinucis el? Cum au putut ziarele să uite așa ceva?

– Ce legătură să fi avut cu amenințarea? replică sec Lila.

Pat simți că Lila îi strînge brațul, avertizînd-o. Expresia chipului ei o trădase?

Ambasadorul se apropie de grupul lor.

– Vă rog, veniți să gustați ceva, îi invită el.

Pat se întoarse pentru a-l urma, dar - în spate - o auzi pe ziaristă punînd o întrebare cuiva:

– Locuiați la Washington cînd au murit?

– Da, bineînțeles, răspunde un glas de femeie. La două case de a lor. Îi cunoșteam foarte bine.

– Eu nu eram în Washington pe atunci, explică Gina Butterfield. Dar am auzit zvonuri care au

circulat. E adevărat că povestea rămîne, totuşi un mister?

– Adevărat.

Buzele femeii se întredeschiseră într-un surîs plin de subînţelesuri.

– Mama lui Renée, doamna Schuyler, a spus presei că fiica ei realizase că această căsătorie e sortită eşecului şi că voia să divorţeze de Dean Adams.

– Pat, vino să mănînci ceva!

Şi Lila îi cuprinse braţul, obligînd-o să se îndepărteze.

– Deci voiau să divorţeze? întrebă Gina.

– Mă îndoiesc, răspunse altcineva. Era nebună după Dean, bolnavă de gelozie, reproşîndu-i fiecare clipă în care nu era cu ea. La recepţii nu ştia cum să se poarte, ce să spună. Şi avea obiceiul să cînte la pian opt ore pe zi. În zilele de vară, înnebuneam ascultînd-o. Şi, crede-mă, nu era Myra Hess. Cînta cît se poate de banal.

«Nu cred nimic!» îşi spuse Pat în gînd. «Nu pot să cred! Ce vrea Gina Butterfield acum? Să afle dacă Adams era un afemeiat?»

– Era atît de cuceritor, că femeile roiau în jurul lui.

Femeia ridică din umeri.

– Aveam 28 de ani pe atunci şi eram îndrăgostită de el. Seara ieşea la plimbare cu Kerry şi, de fiecare dată, mă aranjam şi ieşeam pe afară. Degeaba... Dar cred că ar trebui să mergem la bufet. Mor de foame!

– Deputatul a dat vreodată vreun semn de

dezechilibru? întrebă Gina.

– Bineînțeles că nu. Mama lui Renée a inventat povestea asta. Știa ea ce făcea. Amintiți-vă, erau amprentele amîndurora pe revolver. Eu și mama mea am crezut întotdeauna că Renée și-a pierdut capul și a tras. Cît despre Kerry... Ca pianistă, Renée avea destulă putere! N-aș fi mirat să aflu că ea a lovit-o pe micuță în seara aceea.

Douăzeci

Sam bău berea cu înghiţituri mici, privind plictisit mulţimea care se grăbea spre Clubul de Tenis din Palm Springs. Întorcînd capul, întîlni privirea fiicei lui şi zîmbi. Karen moştenise tenul mamei sale; cu piele bronzată, cu părul strîns părea însă plină de viaţă şi foarte fericită. Mîna ei se odihnea pe braţul soţului său. Thomas Walton Snow, junior. «Un tip simpatic!» gîndi Sam. Un soţ bun şi un om de afaceri strălucit. Familia lui era prea modernă pentru gusturile lui Sam, dar - totuşi - Karen făcuse o căsătorie bună.

De cînd sosise, îi fuseseră prezentate mai multe femei, foarte seducătoare - în jur de 40 de ani

- văduve, divorțate, femei care se consacraseră muncii lor, dar gata să-și găsească un bărbat cu care să-și petreacă restul vieții. Ceea ce era de ajuns pentru a-l nemulțumi pe Sam, care căpăta din ce în ce mai mult convingerea că nu avea ce căuta într-un asemenea loc.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde era locul lui?

La Washington. Acolo era locul lui. Era mulțumit că e împreună cu Karen, dar nu se simțea bine cu acești oameni care o adorau pe fiica lui.

«Copilul meu are 24 de ani», gîndi el. «Are o căsătorie fericită. Așteaptă un copil. N-am nici un chef să fac cunoștință cu toate femeile singure din Palm Springs!»

– Tată, n-ai putea să nu mai stai atît de încruntat?

Karen se aplecase peste masă, îl sărutase pe obraz și se așeză la loc pe scaunul ei, ghemuindu-se în brațele lui Tom. Sam observă chipurile atente ale familiei ginerelui său. Într-o zi sau alta, se vor plictise de el. Va deveni un invitat incomod.

– Iubito, îi spuse lui Karen în șoaptă, m-ai întrebat care e părerea mea. Președintele o va numi sau nu pe Abigail ca vice-președinte? Ți-am spus că nu știu nimic. Dar voi fi sincer cu tine. Cred că o va numi.

Toate privirile se întoarse brusc spre el.

– Mîine, în seara de Crăciun, senatorul dă o petrecere, care va fi parțial transmisă la televizor. Abigail ar vrea să fiu și eu acolo. Dacă nu te

superi, cred că ar fi timpul să mă întorc...

Nimeni nu se opuse. Socrul lui Karen se va informa în legătură cu orele de zbor. Dacă va pleca din Los Angeles a doua zi dimineață, la ora opt, va ajunge la National Airport pe la patru jumătate, ora locală. Să asiste la o recepție televizată va fi foarte pasionant. Toată lumea aștepta emisiunea cu nerăbdare.

Doar Karen nu spuse nimic.

– Tată, nu spune povești! Toată lumea zice că Abigail e îndrăgostită de tine!

Douăzeci și unu

La ora nouă și un sfert, Pat și Lila se întorceau în tăcere de la petrecerea ambasadorului. Cînd ajunseră în dreptul casei sale, Lila spuse în șoaptă:

– Pat, nu știi ce rău îmi pare!

– Ce era adevărat și ce era minciună în povestea femeii? Trebuie să știu!

Toate cuvintele se învîrteu în mintea ei, amenințînd-o: nervoasă... degetele puternice... afemeiat... credem că ea a rănit-o pe sărmana micuță...

– Trebuie să știu ce e adevărat din toate astea! repetă ea.

– Pat, e un coşmar! Ştia exact ce face vorbindu-i ziaristei despre trecutul casei.

– Dar s-a înşelat, bineînţeles..., spus Pat cu voce albă.

– Înşelat?

Erau în faţa peluzei. Pat îşi privi casa de pe celălalt trotuar. Părea îndepărtată şi obscură, în ciuda luminiţilor de la parter.

– Vezi, de un singur lucru sînt sigură că-mi amintesc. Cînd am intrat alergînd în cameră în seara aceea, am dat peste corpul mamei mele.

Se întoarse spre Lila.

– Gîndeşte-te cu ce m-am ales! O mamă bolnavă de nervi pentru care eram incomodă şi un tată nebun şi ucigaş! Frumoasă moştenire, nu?

Lila nu-i răspunse. Presimţirea unei nenorociri iminente se intensificase.

– Kerry, aş vrea să te ajut!

Pat îi strînse mîna.

– Mă ajuţi, Lila, spuse ea. Noapte bună!

• • •

În bibliotecă, becul roşu al robotului de la telefon era aprins. Pat dădu drumul înregistrării. Era un singur apel.

– Luther Pelham. E şapte şi douăzeci. Avem o problemă. Indiferent la ce oră te întorci sună-mă la Abigail: 703/555-0143. Trebuie neapărat să vorbim în seara asta.

Cu buzele uscate, Pat formă numărul. Suna ocupat. Mai încercă de trei ori pînă să reuşească.

Îi răspunse Toby.

– Patricia Traymore. Toby, ce s-a întîmplat?

– Unde ești?

– Acasă.

– Bun. O mașină a domnului Pelham așteaptă să vină să te ia. Ajunge la tine în zece minute.

– Toby, ce se întîmplă?

– Domnișoară Traymore, ăsta este un lucru pe care dumneata îl vei explica senatorului.

Închise.

Jumătate de oră mai tîrziu, mașina de serviciu de la Potomac se opri în fața casei senatorului Jennings, la McLean.

În timpul drumului, Pat făcuse neîncetat supoziții, care conduceau toate către aceeași concluzie: se întîmplase ceva care atrăsese atenția asupra lui Abigail, ceea ce o deranja. Și ea era cea vinovată!

Toby - cu o față impenetrabilă - îi deschise ușa și o conduse în bibliotecă. O adevărată campanie de atac părea să se pregătească și era adunat consiliul de război, într-o atmosferă ce contrastă cu decorațiunile sărbătorilor și mirosurilor îmbietoare de mîncare.

Abigail Jennings, de un calm glacial, o față de sfinx dăltuită în marmură, o fixă pa Pat cu privirea. Philip era în dreapta ei, cu șuvițele sale cărunte ciufulite pe craniu oval.

Luther Pelham era roșu de mînie și părea că e primul gata să treacă la atac.

«Nu e un proces», gîndi Pat. «Deja toți au hotărît că sînt vinovată?»

Fără să-i spună să ia loc, Toby se prăbuși în ultimul fotoliu gol din jurul mesei.

– Doamnă senator, spuse Pat, s-a întîmplat ceva și, fără nici o îndoială, mă privește. Ar putea avea cineva amabilitatea de a mă pune la curent?

Pe mijlocul mesei, trona un ziar. Philip îl deschise, întorcîndu-l spre Pat

– Unde au găsit această fotografie? întrebă el cu o voce de gheață?

Pat privi prima pagină din «National Mirroir». Un titlui mare anunța: «Miss Apple Junction va fi prima femeie vice-președinte?» Fotografia, mare cît toată pagina, o înfățișa pe Abigail pe cap cu coroana de Miss Apple Junction, în picioare, alături de mama ei.

Mărită, fotografia scotea și mai mult în evidență corpolența lui Francey Foster. Carnea îi ieșea pe sub rochia pătată și prost cusută. Brațul care o ținea pe Abigail era ca un butuc de grăsime. Surîsul mîndru acentua gușa lăsată și ridurile feței urîte.

– Știai deja fotografia asta! declară Philip pe un ton mușcător.

– Da.

«E cumplit pentru Abigail!» gîndi ea. Își aminti că Abby îi spusese că 30 de ani la rînd încercase să uite că e din Apple Junction. Fără să țină cont de ceilalți, Pat se adresă direct lui Abigail.

– Doar nu credeți că am vreo legătură cu faptul că «Mirroir» a obținut această fotografie.

– Ascultă domnișoară Traymore, răspunse

Toby, nu-ți mai da osteneala să spui minciuni. Am descoperit că ți-ai băgat nasul peste tot în Apple Junction, inclusiv în vechile ziare. Ieri mă aflam la dumneata cînd te-a sunat Saunders.

Toby încetase să mai fie respectuos cu ea.

– I-am spus senatorului că ai fost la Apple Junction, deși eu m-am opus, mormăi Luther.

Pat înțelese mesajul. Abigail nu trebuia să afle că Luther fusese de acord cu această călătorie. Dar, pentru moment, era un amănunt lipsit de importanță. Situația în care era Abigail acum era cea mai importantă.

– Doamnă senator..., începea ea, înțeleg ce trebuie să simțiți...

Abia spuse aceste cuvinte, că Abigail explodă. Într-o clipă se ridicase în picioare.

– Într-adevăr? Credeam că am fost destul de clară, dar îți mai repet o dată. Urăsc fiecare minut petrecut în acel oraș! Luther și Toby s-au hotărît, în sfîrșit, să mă pună la curent cu modul în care ți-ai permis să scormonești în trecutul meu. Știu că te-ai întîlnit cu Jeremy Saunders. Ce ți-a spus gunoiul ăsta? Că trebuia să intru pe ușa de serviciu și că mama era bucătăreasă? Pariez că ți-a spus toate acestea! Cred că din cauza ta a fost publicată fotografia asta, Pat Traymore. Și să-ți spun și de ce! Ți-a intrat în cap să-mi faci portretul așa cum vrei tu! Îți plac poveștile cu Cenușărese! Mi-ai spus-o deseori în scrisorile pe care mi le-ai trimis. Și cînd am fost destul de proastă ca să accept emisiunea, ai hotărît să o realizezi așă cum vrei tu! Nimeni n-ar putea vorbi despre

talent atît de emoțional ca Patricia Traymore! Dar te-ai gîndit că pui în pericol munca mea de o viață?

– Credeți că aș fi publicat această fotografie pentru a mă ajuta pe mine, în cariera mea?

Pat îi privi țintă pe rînd.

– Luther, senatorul a văzut decupajul?

– Da.

– Și cealaltă versiune?

– Inutil să mai vorbim despre ea.

– Care «cealaltă versiune?» întrebă Philip.

– Cea pe care îl rugasem pe Luther să o folosească și vă asigur că nu conține nici o aluzie nici la premiul de frumusețe, nici la fotografiile făcute cu acest prilej. Doamnă senator, aveți dreptate într-un fel. Voiam emisiunea așa cum am conceput-o eu. Dar din cu totul alte motive. Vă admir foarte mult. Scriindu-vă, nu știam că există șansa de a fi numită vice-președinte. Mă gîndeam la viitor și că ați fi un candidat perfect pentru alegerile prezidențiale de anul viitor.

Pat se opri pentru a-și trage sufletul, apoi continuă grăbită:

– Aș vrea să recitiți prima scrisoare pe care v-am scris-o. Cred că am exprimat destul de clar ceea ce gîndeam. Singura problemă în ce mă privește este că lumea vă crede rece și distantă. Fotografia asta e un exemplu bun. Vă este rușine de ea. Dar privește figura mamei dumneavoastră. E atît de mîndră! E grasă... vă deranjează? Milioane de oameni sînt grași și acum ca și pe vremea ei. În locul dumneavoastră așa aș răs-

punde întrebărilor care mi s-ar pune: a fost un concurs de frumusețe și ați participat pentru că mama dumneavoastră și-a dorit atît de mult să-l cîștigați. Nici o mamă din lume nu v-ar condamna pentru asta! Luther ar putea să vă arate și celelalte propuneri pentru emisiune. Dar vreau să vă mai spun ceva. Dacă nu veți fi numită vice-președinte, va fi nu din cauza acestei fotografii, ci din cauza felului în care reacționați văzînd-o, de parcă v-ar fi rușine de propriul trecut. Aș vrea ca șoferul să mă ducă înapoi acasă, termină ea.

Apoi, cu ochi strălucitori, se întoarse spre Luther.

– Poți să mă suni dimineață să-mi spui dacă mai ai nevoie de mine. Noapte bună, doamnă senator!

Se întoarse să plece, dar vocea lui Luther o opri.

– Toby, ridică-ți oasele de acolo și du-te să faci o cafea! Pat, așează-te și să încercăm să dregem prostia asta!

* * *

Era ora unu jumătate noaptea cînd Pat ajunse acasă. Se schimbă în cămașa de noapte, își făcu un ceai și aduse cana în salon, apoi se prăbuși pe canapea.

Cu privirea fixată pe bradul de Crăciun se gîndi la ziua care trecuse. Dacă admitea ceea ce-i spuse Catherine Graney, tot ce auzise despre iubirea dintre Willard și Abigail era minciună.

Dacă lua drept adevăr tot ce auzise la serată, mama ei era bolnavă de nervi. Dacă o credea pe Abigail, tot ce îi povestise Jeremy erau calomnii lipsite de fundament. Probabil că el trimise fotografia la Mirroir. Avea toate motivele s-o facă de rîsul tuturor.

Înghiți ultima gură de ceai și se ridică. Nu o ajutau cu nimic îndoielile astea. Se îndreptă spre brad, întinse mîna pentru a stinge instalația, apoi se opri. În timp ce stătea cu Lila, avusese impresia că o ghirlandă alunease și căzuse pe jos. «Probabil m-am înșelat», își spuse ea.

Ridică din umeri și plecă să se culce.

Douăzeci și doi

La ora nouă fără un sfert, în dimineața de Crăciun, Toby aștepta în bucătărie la Abigail să fiarbă cafeaua. Spera să aibă timp să bea o ceașcă, înainte ca Abby să apară. O cunoștea de cînd erau copii, dar - sincer - nu știa în ce toane va fi în dimineața aceea. În timpul serii fusese agitată și n-o văzuse așa decît de două ori pînă acum. Și prefera să nu și le mai aducă aminte.

După plecarea Patriciei, Abby, Pelham și Phil rămăseseră încă o oră în jurul mesei încercînd să găsească cea mai bună soluție. Mai exact, Abby se înfuriase pe Pelham, repetîndu-i de douăzeci de ori că, după părerea ei, Pat lucra pentru Claire

Lawrence, și poate și Luther la fel.

Și Abigail își dăduse seama că exagerase, dar Toby remarcă surprins că Luther o ascultă fără să protesteze. Mai tîrziu, Philip îi luase apărarea:

– Pelham e cel mai cunoscut reporter de televiziune din țara asta. A făcut avere. Și, la 60 de ani, nu-l mai interesează banii. Acum vrea să ajungă ca Edward R. Murrow care și-a încheiat cariera tot în fruntea reporterilor din Statele Unite. Un prestigiu enorm și fără motive de bîrfă și scandaluri. Senatorul îl poate ajuta, doar dacă și el este ajutat. Și el știe că ea are dreptate să se înfurie împotriva modului în care decurge pregătirea acestei emisiuni.

Toby fu și el de acord cu această părere. Că le plăcea sau nu, asta era realitatea. Deci ca emisiunea să nu pară o farsă, trebuie să includă și perioada din Apple Junction.

– Nu poți să te faci că nu știi de fotogarfia asta! îi repetă mereu Pelham. Ziarul ăsta e cumpărat de patru milioane de cititori sau chiar mai mulți! Dumnezeu știe cîți. Fotografia va apărea în toate ziarele de scandal din țară. Trebuie să le explici ce e cu ea!

– Să le explic?! exclamase Abby. Le voi spune adevărul: tata a fost un bețiv și singurul lucru bun care l-a făcut a fost acela că a murit cînd aveam șase ani. Apoi voi adăuga: mama mea cea grasă avea mentalitatea unei servitoare și cea mai mare ambiție a ei a fost să mă vadă miss Apple Junction și o bună bucătăresă. E exact trecutul potrivit unui vice-președinte, nu?

Plînse de mînie și nu era o fire plîngăreață. Doar Toby o mai văzuse așa, dar foarte rar...

Își spuse și el părerea.

– Abby ascultă-mă! Ești tulburată din cauza fotografiei lui Francey. Trebuie să-ți revii și să-i ajuți pe Pat și pe Luther.

Apoi, ea se calmase. Avea încredere în el.

Brusc, Toby auzi pasul lui Abigail pe culoar. Era nerăbdătoare să vadă cum e îmbrăcată. Și Pelham fusese deacord că era bine să se ducă la slujbă, la Catedrală, dar să aibă grijă să fie într-o ținută elegantă, fotogenică.

– Lasă-ți blana acasă, îi sugeră el.

– Bună ziua, Toby! Crăciun fericit!

Vocea îi era mușcătoare, dar se vedea că face eforturi să se stăpînească. Înainte de a se întoarce cu fața la ea, Toby știu că Abigail își regăsise sîngele rece.

– Crăciu fericit!

Apoi privind-o din față:

– Hei! Arăți magnific!

Purta o haină trei sferturi roșie și o fustă plisată.

Vocea ei avea inflexiuni batjocoritoare. Luă ceașca de cafea și o ridică, vrînd parcă să țină un toast.

– Vom reuși și de data asta, nu-i așa, Toby?

– Și încă cum!

* * *

Așteptau în catedrală. În clipa în care Abigail ieși din mașină, un reporter întinse un microfon

spre ea.

– Crăciun fericit, doamnă senator!

– Crăciun fericit, Bob!

«Abby e inteligentă!» își spuse Toby încurajîndu-se. Îi cunoștea pe toți reporterii și pe toți ziariștii, indiferent cît erau de importanți sau nu.

– Doamnă senator, vă pregătiți să participați la slujba de Crăciun de la catedrală. Aveți vreo rugăminte specială să-i adresați lui Dumnezeu?

Abigail ezită exact cît trebuie. Apoi spuse:

– Bob, cred că toți ne rugăm pentru pace și liniște în lume, nu? Mă voi ruga și pentru cei cărora le e foame. N-ar fi minunat să știi că fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare copil din lume va mînca bine în seara asta?

Surîse și înaintă prin mulțimea care aștepta la porțile catedralei.

Toby urcă în mașină. «Formidabil!» își spuse. De sub scaunul său scoase lista cu numerele curselor. Nu prea avusese noroc cu caii aleși în ultima vreme. Era cazul ca să-i surîdă și lui norocul.

* * *

Slujba dură o oră și un sfert. La ieșire, alt ziarist o aștepta pe Abigail cu cîteva întrebări dificile.

– Doamnă senator, ați văzut coperta de la «National Mirroir»?

Toby tocmai se pregătea să-i deschidă portiera. Își ținu respirația, nerăbdător să vadă cum se va descurca Abigail.

Ea surîse - un surîs larg, fericit.

– Da, bineînțeles.

– Și ce părere aveți?

Ea rîse.

– Am fost surprinsă. Eram obișnuită să apar în «Congressional Record» decît în «National Mirroir».

– V-a deranjat apariția acestei fotografii?

– Bineînțeles că nu! De ce să mă deranjeze? Ca cea mai mare parte dintre noi, în aceste zile de sărbătoare, mă gîndesc la cei pe care îi iubesc, dar nu mai sînt lîngă mine. Fotografia mi-a amintit ce mult și-a dorit mama mea să cîștig acest concurs. Am participat doar să-i fac ei plăcere. Era văduvă, după cum știți și m-a crescut singură. Am fost foarte apropiate una de cealaltă.

Brusc, ochii i se umeziseră, buzele îi tremurară, coborî privire și intră în mașină.

Cu un zgomot sec, Toby puse siguranțele pe portiere.

* * *

Becul robotului de la telefon era aprins cînd Pat se întorse de la slujbă. Apăsă pe butonul de derulare pînă ce banda ajunse la capăt, apoi îi dădu drumul.

Primii trei nu lăsaseră mesaj. Apoi se auzi vocea încordată a lui Sam.

– Pat, am încercat să te găsesec. Iau avionul spre Washington. Ne vedem deseară la Abigail.

Nu se putea o surpriză mai mare! Sam, care

voia să petreacă o săptămînă cu Karen şi cu soţul ei, se întorcea în grabă la Washington. Probabil că Abigail insistase să vină. Trebuia să fie ceva între ei! Abigail avea cu opt ani mai mult ca el, dar nu-şi arăta vîrsta. Şi erau atîţia bărbaţi care se căsătoreau cu femei mai în vîrstă decît ei.

Luther sunase şi el.

– Continuă să lucrezi la a doua versiune a decupajului. Vino la Abigail la ora patru după-amiază. Dacă ziariştii te întreabă despre fotografia din Mirroir spui că nu ai văzut-o.

Mesajul următor începea astfel, pe un ton jos, emoţionat:

– Domnişoară Traymore... of, Pat. Poate că m-ai uitat. (O clipă de linişte.) Ba nu, cred că îţi aminteşti de mine. Dar la cîţi oameni cunoşti dumneata... (Din nou linişte.) Trebuie să mă grăbesc. Sînt Margaret Langley. Directoarea... pensionată, bineînţeles... a şcolii din Apple Junction.

Timpul mesajului se epuizase. Enervată, Pat îşi muşcă buzele.

Domnişoara Langley mai sunase o dată. De data aceasta, era grăbită.

– Dacă vrei să afli mai multe, sună-mă la 518/555-2460.

Se auzi zgomotul unei respiraţii ezitante, apoi domnişoara Langley adăugă brusc:

– Am aflat noutăţi despre Eleanor astăzi.

Domnişoara Langley răspunse la primul apel. Pat de abia avu timp să se prezinte.

– Domnişoară Traymore, după atîţia ani, am primit veşti de la Eleanor. Cînd veneam de la bi-

serică telefonul sună, am ridicat și ea a spus "*alo*" cu vocea ei plăcută și timidă... Am început amîndouă să plîngem.

– Unde e Eleanor? Ce face?

Tăcere. Apoi Margaret Langley vorbi încet, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

– Nu mi-a spus unde e. Mi-a spus că e bine acum, dar că nu vrea să se ascundă tot restul vieții. Vrea să se predea poliției. Știe că se va întoarce în închisoare... A încălcat obligațiile pe care le avea. Dar acum ar vrea să vin să o văd.

– Să se predea poliției!

Pat își aminti chipul disperat, stupefiat al Eleanorei după ce fusese condamnată.

– Ce i-ați răspuns?

– Am implorat-o să-ți dea telefon. Credeam că ai posibilitatea să o ajuți să-și recapete libertatea condiționată...

Brusc, vocea directoarei se frînse.

– Domnișoară Traymore, te rog, nu-l lăsa pe copilul ăsta să intre în închisoare!

– Voi încerca, promise Pat. Am un prieten, un deputat care ne va ajuta. Domnișoară Langley, vă rog, de dragul Eleanorei, știți unde aș putea să o găsesc?

– Nu, sincer, nu știu.

– Dacă vă mai sună, rugați-o să ia legătura cu mine înainte de a se preda.

– Știam că vei accepta să ne ajuți. Știam că ești o persoană cumsecade.

Vocea Margaretei Langley se schimbară.

– Vreau să îți spun ce impresionată am fost că

domnul Pelham mi-a telefonat pentru a mă invita la emisiune. Mîine vin să facă înregistrarea.

Deci Luther îi ascultase indicațiile.

– Sînt încîntată!

Pat încercă să pară entuziasmată și adăugă:

– Nu uitați să-i spuneți Eleanorei să mă sune.

Închise și așeză cu grijă receptorul la locul lui. Dacă Eleanor era atît de timidă cum spunea directoarea, predîndu-se poliției, făcea dovada unui curaj nemăsurat. Dar ar fi delicat pentru Abigail Jennings în următoarele zile ca această tînără vulnerabilă să reintre în închisoare. Mai ales dacă susține încă faptul că e nevinovată și că nu era autoarea furtului de la biroul electoral.

Douăzeci și trei

Intrînd pe culoarul ospiciului, Arthur simți o atmosferă tensionată și deveni mai atent. Clădirea părea liniștită. Fuseseră aduși brazi de Crăciun și lumînările de Hanukkah, iar mesele erau acoperite cu zăpadă artificială. La fiecare ușă a unui salon, era o carte de rugăciuni. Aparatele de radio difuzau colinde de Crăciun. Dar era ceva care nu mergea.

– Bună ziua, doamnă Harnick! Cum vă mai simțiți.

Bătrîna înaintă încet în fotoliul cu rotile, cu trupul aplecat înainte, cu părul răvășit și chipul pămîntiu.

– Nu te apropia de mine, Arthur spuse cu voce tremurătoare. Le-am spus că ieșeai din camera Anitei și sînt sigură că nu m-am înșelat.

Atinse brațul doamnei Harnick, dar ea se feri.

– Bineînțeles că am fost la doamna Gillespie. Doar eram foarte bun prieten cu ea!

– Nu erați prieteni! Îi era frică de dumneata!

Arthur încercă să-și ascundă mînia.

– Ascultă, doamnă Harnick.

– Știu eu ce spun. Anita voia să trăiască! Fiica ei Anna Maria trebuia să vină s-o vadă. Nu mai fusese în Est de trei ani. Anita spunea că nu-i pasă dacă moare după ce o vede pe Anna Maria. Nu putea să moară așa... Și le-am spus asta!

Infirmiera-șefă, Elizabeth Sheehan era așezată la un birou la mijlocul culoarului. Avea chipul sever și ochii bleu-gri erau ca de oțel cînd era mînioasă.

– Arthur, înainte de a-ți începe lucrul, vino pe la biroul meu, dacă vrei.

O urmă în biroul administrativ al ospiciului, unde familiile veneau să lase ultimele dispoziții înainte de a se debarasa de bătrînii lor părinți.

Dar astăzi, în birou nu era nimeni, doar un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil și cu o pereche de pantofi ce aveau nevoie de o perie bună pentru a-și recăpăta luciul. Avea un surîs amabil și o atitudine foarte prietenoasă, dar Arthur nu-l lăsă să abuzeze.

– Sînt comisarul Barrot, spuse el.

Apăruse și directorul ospiciului, domnul doctor Cole.

– Așează-te, Arthur, spuse el cu o voce forțat amabilă. Mulțumesc, domnișoară Sheeham, nu mai e nevoie să rămîneți.

Arthur se așeză pe un scaun cu spătarul drept, fără să uite să își așeze mîinile pe genunchi, într-o atitudine foarte surprinsă, ca și cum nu înțelegea ce se întîmplă. Exersase de multe ori mimica și poziția în fața oglinzii.

– Arthur, doamna Gillespie a murit marțea trecută, spuse comisarul Barrot.

Arthur înclină capul și luă un aer dezolat. Mulțumi brusc cerului că se întîlnise cu doamna Harnick pe culoar.

– Știu. Aș fi vrut să mai reziste puțin. Fiica ei voia să vină să o vadă. Nu o mai văzuse de doi ani.

– Știai? întrebă doctorul Cole.

– Bineînțeles. Doamna Gillespie îmi spusese.

– Înțeleg. Nu știam că ți-a vorbit de vizita fiicei sale.

– Domnule doctor, știți cît dura să o hrănesc pe doamna Gillespie. Uneori voia să se odihnească și stăteam de vorbă.

– Arthur, te-ai simțit ușurat de moartea ei? întrebă comisarul Barrot.

– Am fost ușurat că a murit înainte ca acel cancer pe care-l avea să o otrăvească. A suferit ca o martiră, nu-i așa, domnule doctor?

Îl privi pe director cu ochii mari.

– Posibil că da, spuse directorul fără chef. Deși nu se știe niciodată...

– Dar aș fi dorit ca să trăiască măcar pînă ar fi

văzut-o pe Anna Maria. Deseori ne rugam împreună pentru asta. Îmi spunea să-i citesc rugăciuni...

Comisarul Barrot îl privi absent.

– Arthur, ai fost în camera ei luni?

– Da, am intrat chiar înainte de turul de inspecție al infirmierei Krause. Dar nu avea nevoie de nimic.

– Doamna Harnick spune că te-a văzut ieșind la ora patru fără cinci. Exact?

Arthur își pregăti răspunsul.

– Nu. Nu intrasem în cameră, mă uitam numai din prag. Avusese o noapte agitată și eram îngrijorat pentru ea. Doamna Harnick m-a văzut cînd am băgat capul pe ușă.

Doctorul Cole se instală mai comod pe fotoliu. Părea ușurat.

Vocea comisarului se îmblînzi:

– Dar ieri ai spus că doamna Harnick s-a înșelat.

– Nu. Am fost întrebat dacă am intrat de două ori în camera doamnei Gillespie. Am spus că nu. Dar, gîndindu-mă mai tîrziu, mi-am amintit că băgasem capul pe ușă. Deci avem amîndoi dreptate, și eu, și doamna Harnick.

Doctorul Cole surîdea.

– Arthur este un ajutor foarte devotat, spuse el. Doar ți-am spus, domnule Barrot.

Dar comisarul nu surîdea.

– Arthur, mai sînt ajutoare care se roagă cu pacienții lor?

– Oh, cred că sînt singurul. Vedeți, eu am fost

cîndva la Seminar. Voiam să devin popă, dar m-am îmbolnăvit și am renunțat. Dar, într-un fel, simt că sînt om al Bisericii.

Cu o privire clară, comisarul îi încurajă să continue.

– Ce vîrstă aveai cînd ai intrat la Seminar, Arthur? întrebă el politicos.

– 20 de ani. Și-am rămas acolo pînă la 21.

– Înțeleg... Spune-mi, Arthur, la ce Seminar ai fost?

– La «Collegeville», Minnesota, la benedictini.

Comisarul scoase un carnet și notă amănuntele. Arthur își dădu seama pre tîrziu că spuse prea mult. Dacă Barrot lua legătura cu cei de acolo? Ar afla că Arthur a fost rugat să plece după moartea fratelui Damian.

Acest gînd îl deranjă toată ziua. Doctorul Cole îi spusese să se întoarcă la lucru dar simțea cum îl urmăresc privirile bănuitoare ale infirmierei Sheeham. Toți pacienții îl priveau cu un aer ciudat.

Cînd merse să-l vadă pe domnul Thomas o găsi lîngă el și pe fiica lui.

– Arthur, nu te vei mai ocupa de tatăl meu. Am rugat-o pe infirmiera Sheehan să desemneze pe cineva care să aibă grijă de el.

Avu impresiacă îl pălmuiește cineva. Chiar săptămîna trecută, domnul Thomas se plînsese:

– Nu voi mai putea suporta mult timp să fiu atît de bolnav.

Arthur îl liniștise:

– Poate că Dumnezeu nu vă va prelungi chi-

nurile, domnule Thomas.

Arthur se strădui să păstreze un surîs calm pe buze în timp ce traversa salonul, îndreptîndu-se spre domnul Whelan care se chinuia să se ridice. Ducîndu-l și aducîndu-l de la toaletă, simți că iar îl iau durerilede cap..., acele dureri surde, înnebunitoare care făceau să i se aprindă mii de flăcări în fața ochilor. Știa ce voia să însemne asta.

Ajutîndu-l pe domnul Whelan să se așeze în fotoliu, privi spre televizor. Ecranul cenușiu prindea viață puțin cîte puțin... Chipul lui Gabriel... Așa cum apărea în ziua judecății de apoi... Gabriel i se adresa doar lui:

– Arthur, nu mai ești în siguranță aici.

– Înțeleg!

Își dădu seama că vorbise cu voce tare și îl auzi pe domnul Whelan spunînd:

– Fir-ar să fie!

Coborî la vestiare, își strînse lucrurile, lăsînd doar uniforma și o pereche de șosete vechi. Avea liber de luni pînă miercuri și nimeni nu putea să bănuiască faptul că joi, el nu se va mai întoarce. Doar dacă - din întîmplare - ar umbla cineva în dulapul lui și ar vedea că e gol.

Își luă haina sport, în nuanțe de maro și galben pe care și-o cumpărase anul trecut de la J.C. Renney. De obicei o lăsa la ospiciu, pentru a fi prezentabil în caz că se întîlnea cu Glory la cinema sau în oraș.

În buzunarul impermeabilului, puse perechea de șosete în care ascundea trei sute de dolari.

Păstra întotdeauna o rezervă de bani aici și acasă, în vederea unei plecări în grabă.

Sala vestiarelor era răcoroasă și destul de murdară. Nu mai era nimeni. Cea mai mare parte a angajaților erau liberi. Doar el se oferise voluntar să lucreze.

Avea mîinile uscate și-i tremurau. Nervozitatea le accentua tremurul de obicei imperceptibil. Nu avea dreptul să-l trateze astfel! Cu ochi neliniștiți făcu înconjurul sălii goale. Într-un dulap fuseseră îngrămădite mai multe furnituri, și, în apropierea scării, era o cutie cu sticle și cutii de conserve aparținînd lucrătorilor însărcinați cu curățenia. Se gîndi la cei de la etaj -doamna Harnick, care îl acuza, fiica domnului Thomas - care îi interzicea să se apropie de tatăl ei, infirmiera Sheehan. Cum îndrăzneau să-l bîrfească, să-l interogheze, să-l dea afară?!

Găsi un bidon pe jumătate plin cu terebentină, îi scoase dopul și îl goli peste un dulap. Picăturile de terebentină se scurseră încet. Lăsă ușa dulapului deschisă. Vreo 10 saci cu gunoaie erau îngrămădiți alături, așteptînd să fie cărați de acolo.

Arthur nu fuma, dar - cînd vizitatorii își uitau pachetele de țigări la ospiciu, le strîngea pentru Glory. Luă un Salem din buzunar, îl aprinse, trase mai multe fumuri pentru a se asigura, că țigara nu se va stinge, desfăcu un sac de gunoaie și aruncă țigara înăuntru.

Nu va dura prea mult. Țigara se va consuma repede. Apoi sacul va lua foc, și celelalte la fel, iar terebentina va da amploare incidentului.

Tifoanele și cîrpele vor face un fum gros și, în timpul în care personalul se va grăbi să-i scoată pe bătrîni afară, imobilul va fi complet distrus. Se va vorbi de un accident datorită neglijenței: o țigară aprinsă în gunoaie, un bidon deschis de terebentină...În cazul în care anchetatorii vor mai găsi atîtea urme.

Privi sacul cu nările fremătînd de ușoara și plăcuta mireasmă de ars. Apoi ieși și traversă strada, îndreptîndu-se spre stația de metrou.

* * *

Instalată în canapea, Glory citea cînd Arthur se întoarse acasă. Glory purta o rochie de lînă albastră cu broderie în față și mîneci lungi. Romanul pe care îl citea era un best-seller care o costase 15 dolari și 95 de cenți. Arthur nu cheltuise niciodată în viața lui mai mult de un dolar pe o carte. Cumpăra, de obicei de la anticariat, unde răsfoia o mulțime de cărți și alegea șase sau șapte volume. Apoi se instala fericit să le citească. Dar cărțile cu copertă pătată și ruptă care îi făceau atîta plăcere cînd le cumpăra păreau sărăcăcioase alături de cartea aceasta cu coperta lucioasă, cu pagini curate și albe. I-o dăduseră fetele de la birou.

Glory îi pregăti pui prăjit, sos cu usturoi și pîine caldă. Dar nu-i făcea nici o plăcere să mănînce singur de Crăciun. Ea spusese că nu îi e foame. Părea gînditoare. O surprinsese de mai multe ori fixîndu-l cu o privire neliniștitoare și întrebătoare.

îi amintea de privirea doamnei Harnick. Nu voia ca lui Glory să îi fie teamă de el!

– Am un cadou pentru tine, îi spuse. Sînt sigur că-ți va face plăcere.

Ieri, la un magazin în centrul comercial, găsise un șorțuleț și păpușa Raggedy Ann era exact ca înainte. O ambalase în hîrtie specială pentru cadouri pentru a-i da impresia unei surprize adevărate.

– Și eu am ceva pentru tine, tată.

Schimbară cu gravitate cadourile.

– Deschide tu prima! spuse el.

Voia să vadă cum reacționează. Va fi foarte fericită!

– Bine.

Ea surîse. Arthur remarcă faptul că părul ei era mai deschis. Și-l decolorase?

Desfăcu panglica, îndepărtă hîrtia și șorțulețul se ivi primul.

– Ce...? Oh, tată?

Era uimită.

– Ai găsit-o! Ce șorț drăguț are!

Părea mulțumită, dar nu înnebunită de fericire așa cum și-o imaginase el. Apoi chipul ei deveni gînditor.

– Privește figura asta tristă... Așa credeam eu că sînt. Îmi amintesc de ziua în care am pictat-o. Eram foarte bolnavă, nu-i așa?

– Vei dormi din nou cu ea? întrebă el. De asta o căutai, nu?

– Oh, nu... Voiam doar s-o văd. Acum deschide cadoul. Cred că îți va plăcea.

Era un pulover de lînă bleu cu alb, cu anchior și mînecі lungi.

– Eu l-am împletit pentru tine, spuse Glory bucuroasă. Îți dai seama? În sfîrșit am fost în stare să duc ceva pînă la capăt! Credeam că nu voi reuși niciodată... Dar încep să mă descurc. Era și timpul, nu?

– Eu te iubesc așa cum ești, spuse el. Îmi place să am grijă de tine..

– Dar, în curînd, s-ar putea să nu mai fie posibil.

Știau amîndoi ce voia ea să spună.

Era cazul să-i vorbească.

– Glory, începu el prudent. Azi mi s-a cerut să mă ocup de ceva deosebit. Mai multe ospicii din Tennessee nu au personal și au nevoie de ajutor pentru bolnavi. Vor să plec să lucrez acolo cît mai curînd.

– Să pleci? Iar?

Părea uimită.

– Da, Glory. Eu îndeplinesc misiunile Domnului și e rîndul meu acum să-ți cer ajutorul. Însemni mult pentru mine. Vom pleca joi dimineață.

Nu se temea de nimic pînă atunci. Focul încă nu ajunsese pînă sus. Cel mult, dosarele pacienților începuseră să ardă. Chiar și dacă incendiul era stins înainte de a distruge clădirea, poliția va avea nevoie de ceva timp pentru a-l verifica și a găsi datele despre serviciile lui, perioadele lungi în care nu lucrase și mai ales motivele pentru care era dat afară. Cînd comisarul îl va căuta, el și Glory vor fi plecați.

Câteva clipe, Glory rămase tăcută. Apoi spuse:

– Tată, dacă fotografia mea apare în emisiunea de vineri seara, mă predau la poliție. Toată lumea o va vedea și nu mai pot continua să trăiesc întrebîndu-mă dacă m-a recunoscut cineva sau nu. Dacă fotografia nu apare, mergem la Tennessee.

Buzele începuseră să-i tremure și el bănui că se stăpînește să nu plîngă.

Se apropie de ea și-i mîngîie obrazul. Nu-i putea spune lui Glory că alesese ziua de joi pentru plecare tocmai din cauza emisiunii.

– Tată, izbucni brusc Glory, începusem să fiu fericită aici. E nedrept să te oblig să faci mereu valizele și să plecăm!

Douăzeci și patru

La ora unu și jumătate, Lila suna la ușa lui Pat. Avea în mînă un pachet.

– Crăciun fericit!

– Crăciun fericit! Intră!

Pat era fericită de această vizită. De dimineață, începuse să se întrebe dacă era bine sau nu să-l anunțe pe Luther că Eleanor voia să se predea. Și cum ar putea deschide cu el discuția despre Catherine Graney? Ideea unei urmăriri judiciare nu-i surîdea deloc.

– Nu am timp să stau, spuse Lila. Voiam doar să-ți aduc prăjitura asta cu fructe. E una din specialitățile mele.

Pat o strînse în brațe.

– Sînt atît de bucuroasă că te văd! Ar fi fost trist să fiu singură în după-amiaza de Crăciun. Bei un pahar de sherry?

Lila se uită la ceas.

– La ora două fără un sfert trebuie să plec.

Pat o invită în salon, luă o farfurie, un cuțit și pahare, turnă sherry și tăie cîteva bucăți de prăjitură.

– Grozav! aprecie ea după ce gustă o bucățică.

– E bună, nu-i așa? admise Lila.

Făcu rapid cu privirea turul salonului.

– Ai schimbat ceva aici?

– Două tablouri. Mi-am dat seama că nu erau la locul lor.

– Ce-ți amintești, de fapt?

– Anumite detalii. Lucram în bibliotecă, apoi ceva m-a îndemnat să vin aici. Am știut imediat că trebuie să schimb natura moartă cu peisajul.

– Ce altceva, Pat? Mai e ceva, nu?

– Sînt foarte nervoasă, spuse ea simplu. Și nu știu de ce.

– Pat, te rog, pleacă de aici! Du-te la un hotel, ia-ți un apartament.

Lila își împreună mîinile într-un gest de implorare.

– E imposibil! Dar am nevoie de ajutorul tău! Îți petreceai Crăciunul aici? Povestește-mi cum era!

– Ultima dată cînd am fost, aveai trei ani jumătate și știai ce înseamnă Crăciunul. Erau foarte fericiți că te au. A fost - cu adevărat - o zi fericită.

Uneori mi se pare că îmi amintesc cîte ceva

despre ziua accea. Aveam o păpușa care mergea și încercam să mă plimb cu ea. Așa a fost?

– Da, în anul acela ai primit o păpușă care mergea.

– Mama a cîntat la pian în cursul după-amiezii, nu?

– Da.

Pat se îndreptă spre pian și îl deschise.

Îți amintești ce a cîntat?

– Sînt sigură că a fost aria ei preferată: «Clopotele de Crăciun»!

– O știu. Veronica m-a învățat. Spunea că bunica adora această arie.

Degetele ei atinseseră ușor clapele.

Lila o ascultă fără să-și îndepărteze privirea de la ea. Cînd ecoul ultimelor acorduri se stinse, declară:

– E foarte apropiat de ceea ce cînta mama ta. Ți-am spus că semeni cu tatăl tău, dar - pînă acum - niciodată n-am realizat cît de frapantă e această asemănare. Cine l-a cunoscut bine nu poate să nu-și dea seama...

* * *

La ora trei, echipa de televiziune de la Antena Potomac ajunse la senatorul Jennings pentru a filma petrecerea de Crăciun.

Toby îi urmări pe toți cu atenție în timp ce își instalau aparatura în salon și în sufragerie, supraveghind ca nimic să nu fie spart sau mutat de la locul lui. Știa ce mult ține Abby la tot ce se afla

în acea casă.

Pat și Luther ajunseră la interval de un minut sau două. Pat purta o rochie albă care îi punea în valoare silueta. Părul era strîns cu o clamă din pietre prețioase. Toby nu o văzuse niciodată pieptănată astfel. Avea un aer straniu și i se părea că-i amintește de cineva... Dar de cine?

Părea calmă, în vreme ce Pelham nu se chinuise deloc să-și ascundă agitația. De abia sosit, se luă la ceartă cu unul dintre operatori. Abigail era crispată, ceea ce înrăutățea și mai mult situația. Încă de la început, avu o mică dispută cu Pat. Pat voia să fie luate cîteva platouri de pe bufet, pentru ca Abigail să fie filmată în timp ce făcea ultimele pregătiri. Abigail refuză.

– Doamnă senator, durează pînă obținem exact ambianța dorită. E mai bine să încercăm cîte ceva înainte să vină toată lumea.

– Nu vreau ca invitații mei să fie transformați în figuranți, într-un film de mîna a doua! spuse sec Abigail.

– De aceea și vreau ca o parte din filmări să le facem acum.

Toby remarcase faptul că Pat nu știa să cedeze atunci cînd voia neapărat ceva. Luther spuse că Abigail gătise totul, ceea ce dădu naștere unei alte dispute. Pat voia ca Abigail să fie filmată în bucătărie.

– Doamnă senator, toată lumea se gîndește că aceste feluri de mîncare au fost comandate. Dacă se află că le-ați pregătit singură, veți cîștiga inima tuturor femeilor condamnate să pregăteas-

că trei mese pe zi, fără să mai vorbim de bărbații cărora le place să gătească.

Abigail refuză categoric, dar Pat insistă:

– Sîntem aici pentru a-i convinge pe ceilalți că sînteți un om obișnuit, ca și ei.

Pînă la urmă, Toby o convinse să accepte.

– Hai, arată-le că ai trecut cursurile mătușii Julia, o încurajă el.

Abby refuză șorțul peste cămașa și pantalonii eleganți pe care-i purta, dar văzînd-o astfel nimeni nu ar fi crezut-o cu adevărat în stare să gătească ceva.

Toby o privi întinzînd crema pe o prăjitură, tăind jambonul, sărînd crabul, făcînd adevărate minuni cu degetele ei subțiri și lungi. În bucătăria ei, domnea ordinea și curățenia. Era meritul lui Francey Foster.

Cînd operatorii începuseră să filmeze, Abigail se destinse. La a doua filmare, Pat declară:

– Mulțumesc. Sînt sigură că avem acum ce am dorit. Totul e perfect! Acum, dacă vreți să vă schimbați, puteți profita de timpul în care filmăm masa.

* * *

Toby era nerăbdător să vadă ce ținută alesese Abby: întreaga zi ezitase între două posibilități. Fu de-a dreptul fericit să o vadă în corsajul galben și fusta în nuanțe pastelate. Părul i se revărsa în jurul chipului, atingîndu-i aproape umerii. Machiajul era puțin mai pronunțat ca de obicei.

Era de o frumusețe surprinzătoare. Și strălucirea aceasta pe care o degaja mai avea un motiv și Toby știa care e. Sam Kingsley va fi prezent în seara aceea, acolo.

Abby își aruncase plasa asupra lui Sam, nu mai era nici o îndoială. Nu-i trebuise mult timp lui Toby pentru a remarca discreția cu care Abby le sugera tuturor cunoscuților să-l așeze lîngă ea la dineuri. Ceva din el îi aducea aminte de Billy și - probabil - de aceea se simțea atît de atrasă de el. Se comportase bine în public întotdeauna, dar Toby știa cît o afectase moartea lui Billy.

Și mai știa și că Sam nu era îndrăgostit de ea. Dar asta conta prea puțin. Sam nu va rezista mai mult decît ceilalți. Abby era prea dominatoare pentru toți bărbații. Fie îi suportau programul și toanele, ceea ce o făcea pe Abigail să se plictisească de ei, fie refuzau ei o asemenea viață hărțuită. Dar, el, Toby, făcea parte din viața ei pentru totdeauna. Nu putea să-l părăsească și știa și ea acest lucru.

Tot privind-o agitîndu-se de la masă la bufet și înapoi, se simți cuprins de regret și i se puse un nod în gît. Se surprindea uneori imaginîndu-și că altele ar fi fost relațiile lor acum dacă el și-ar fi pus capul la treabă în timpul liceului. Ar fi ajuns inginer în loc de om bun la toate și la nimic. Dacă ar fi fost atrăgător ca Jeremy Saunders și nu doar un munte de om... Cine știe? Poate Abigail s-ar fi îndrăgostit și de el...

Alungă acest gînd, întorcîndu-se în prezent.

La ora cinci fix, sosi prima mașină. Fostul jude-

cător de la Curtea Supremă și soția sa intrară la braț.

– Crăciun fericit, doamnă vice-președinte! spuse judecătorul.

Abigail îl strînse în brațe cu căldură.

– Domnul să vă audă! spuse ea rîzînd.

Începură să sosească și ceilalți invitați. Li se servi șampanie și punch.

– Păstrați băuturile tari pentru mai tîrziu, recomandase Luther. Statele din Sud nu vor să vadă că reprezentanții lor beau prea mult alcool.

Sam ajunse ultimul. Abigail merse să-i deschidă ușa. Sărutul care îl depuse pe obrazul lui fu plin de tandrețe. Luther îndreptă camera spre ei. Pat simți că inima i se strînge de durere. Sam și Abigail formau un cuplu excepțional - înalți, unul brunet, altul blond, echilibru între șuvițele cărunte ale lui Sam și ridurile fine din jurul ochilor lui Abigail.

Invitații se strînseră în jurul lui Abigail. «Nu mă pot gîndi la el ca deputat! își spuse ea. Nu l-am văzut niciodată în mediul lui profesional.» Tot așa se întîmpiase și cum părinții ei? Se întîlniseră într-o vacanță la Martha's Vineyard și se căsătorise luna următoare, fără a se cunoaște cu adevărat și fără a-și înțelege unul altuia pasiunile. Dezacordurile erau inevitabile.

«Dar eu nu mă voi certa cu tine, Sam. Mie îmi place această lume!»

Probabil că Abigail spusese o glumă pentru că toată lumea izbucni în rîs. Sam îi zîmbi.

– E un plan bun, Pat, spuse operatorul. Un pic

de sentiment - înțelegi ce vreau să spun? E prima dată cînd Abigail apare cu un tip. Oamenii iubesc poveștile astea...

– Îndrăgostiții plac tuturor, replică Pat.

– De ajuns! anunță Luther. Să-i lăsăm puțin să se simtă bine. Pat, mai filmăm și mîine dimineață în biroul lui Abigail. Te ocupi tu, pentru că eu voi fi la Apple Junction. Știi de ce avem nevoie.

Îi întoarse spatele cu un gest brusc, de parcă i-ar fi dat de înțeles că pentru ea seara se terminase. De ce? Din cauza fotografiei din «Mirroir» sau pentru că refuzase să se culce cu el? Voi afla și acest răspuns în timp...

Se strecură printre invitați, o luă pe culoar și intră în biroul în care își lăsase haina

– Pat!

Se întoarse.

– Sam!

O privea din pragul ușii.

– Adică... domnule deputat... Cele mai bune urări!

Apoi își luă haina.

– Pat, pleci?

– Nimeni nu mi-a spus să rămîn.

Se apropie și-i luă haina din mîini.

– Ce e cu poveste asta cu «Mirroir»?

Îi spuse în cîteva cuvinte.

– Și doamna senator de Virginia mă bănuiește că am trimis fotografia la ziar doar pentru a realiza emisiunea așa cum voiam eu.

Sam îi așeză o mînă pe umăr

– Și n-ai trimis-o tu, nu-i așa?

– Și tu mă întrebi?!

Cum putea să creadă așa ceva?! Dacă se gîndise o clipă la asta, înseamnă că nu o cunoștea deloc. Era poate timpul ca ea să realizeze că Sam din visurile și amintirile ei nu exista... Nu mai exista...

– Pat, nu pot să plec chiar acum. Dar sper să scap într-o oră. Te întorci acasă?

– Da. De ce?

– Vin cît pot de repede. Vom merge să cinăm undeva.

– Toate restaurantele bune sînt închise. Rămîi aici, distrează-te.

Făcu un pas să se îndepărteze de el.

– Domnișoară Traymore, dacă îmi dați cheile, vă aduc mașina în față.

Brusc, se îndepărtară unul de celălalt jenați.

– Toby, ce dracu' faci aici? exclamă Sam.

Toby îl privi impasibil.

– Doamna senator i-a rugat pe invitați să se așeze la masă, domnule deputat, și eu transmit rugămintea ei celor ce nu au fost de față. M-a trimis special să vă caut.

Sam ținea încă haina lui Pat, care i-o lua din mînă.

– Pot să-mi caut mașina și singură, Toby, spuse ea, privindu-l în față.

Rămăsese în pragul ușii, cu silueta lui masivă și sumbră. Pat voi să treacă pe lîngă el, dar Toby nu se mișcă.

– Se poate?

Toby o privea dus pe gînduri.

– Oh, da... Bineînțeles... Pardon...

Făcu un pas și se lipi de perete, evitînd ca ea să-l atingă trecînd.

* * *

Pat conducea cu geamul deschis încercînd să își alunge din minte bucuria cu care se regăsiseră Abigail și Sam și atitudinea celorlalți invitați care îi priveau aproape ca pe un cuplu. Ajunse acasă la ora opt fără un sfert. Felicitîndu-se în gînd că pregătise rața la cuptor, își pregăti o gustare și-și turnă un pahar de vin. Casa îi părea mare și goală. Aprinse luminile la intrare, în bibliotecă, în sufragerie și în salon, apoi conectă la priză instalațiile luminoase din brad.

În ajun, salonul i se păruse plăcut, primitor. În seara aceea, fără să știe exact de ce, regăsea o atmosferă neliniștitoare, bîntuită de umbre din trecut. De ce? Privirea îi fu atrasă de o șuviță de păr de înger, cu greu vizibilă pe covorul colorat. Ieri, cînd era cu Lila, i se păruse că văzuse o ghirlandă exact în același loc de pe covor. Dar pentru că nu era decît o șuviță de păr...

Televizorul era instalat în bibliotecă. Își luă gustarea și paharul și se așeză să urmărească ultimele știri transmise de Potomac. Vor prezenta și reportajul de la biserică din acea dimineață?

Într-adevăr. Pat o văzu pe Abigail coborînd din mașină, îmbrăcată într-o haină roșie care accentua culoarea tenului și a părului, ochii plini de căldură, mai ales în timp ce vorbea despre cei

cărora le este foame. Ea era femeia pe care o admirase atît. Prezentatorul anunță:

– În continuare, senator Jennings a fost întrebată despre fotografia ca tînără regină a frumuseții, apărută în «National Mirroir».

O reproducere a copertei revistei apăru pe ecran.

– Cu lacrimi în ochi, senator Jennings a evocat dorința mamei sale de a participa la concurs. Antena Potomac îi urează doamnei senator Crăciun fericit. Dacă mama ei ar fi trăit să o vadă astăzi, sîntem siguri că ar fi fost foarte mîndră de ea.

– Dumnezeule mare! exclamă Pat.

Se ridică brusc și închise televizorul.

«Și Luther are tupeul să numească parodia asta program de știri! Nu e de mirare că televiziunea e acuzată că nu-și respectă neutralitatea politică!»

Începu să noteze în grabă declarațiile contradictorii pe care le auzise de-a lungul săptămînii:

«După părerea Catherinei Graney, Abigail și Willard erau pe punctul de a divorța.

Abigail afirma că își iubea cu pasiune soțul.

Eleanor a furat 65.000 de dolari din fondurile senatorului Jennings.

Eleanor Brown jură că nu ea a furat banii.

* * *

George Graney era un pilot foarte bun. Avionul lui trecuse controlul de revizie exact înainte de a

decola.

După părerea lui Abigail, George Graney era un pilot imprudent și pilota un avion de mîna a doua.»

«Toate astea nu însemnau nimic», gîndi Pat. «Absolut nimic.»

Era aproape ora unsprezece cînd soneria de la intrare anunță sosirea lui Sam.

La ora zece, convinsă că Sam nu reuși să plece, Pat urcase în camera ei: Apoi își spuse că Sam ar fi sunat-o că nu mai poate veni. Se îmbrăcase într-o pijama de mătase, destul de comodă, dar și elegantă în cazul în care, totuși, Sam și-ar face apariția. Se spălase pe față și își lăsase o umbră vagă de culoare pe pleoape și pe buze. Voia să arate cît mai bine, mai ales că Sam venea de la o regină a frumuseții.

Își strînse și hainele aruncate prin cameră. Sam era ordonat? «Nici măcar atît nu știu», gîndi Pat. În singura noapte pe care o petrecuseră împreună nu prea avuseseră timp să vorbească despre obiceiurile fiecăruia. În camera aceea de motel se spălase pe dinți cu o periuță pliantă pe care o lua tot timpul în călătorii.

– Iată exact ceea ce mi-ar trebui și mie, spusese el.

Ea îi zîmbi în oglindă.

– Unul dintre pasajele mele preferate din *Prizonierul trecutului* este cel în care Smithy și Paula își dau seama că se iubesc atît de mult, că sînt în stare să folosească aceeași periuță de dinți.

Înțelesese aluzia și îi întinse periuța spălată:

– Îți aparține.

Această periuță de dinți era acum într-un sertar al mesei de toaletă. Unele femei păstrează trandafiri uscați sau își leagă scrisorile cu o panglică. Ea păstrase periuța de dinți.

Tocmai coborîse cînd auzi soneria de la intrare.

– Intră, oricine ai fi! strigă ea.

Sam avea un aer dezolat.

– Pat regret din suflet. N-am putut pleca atît de repede cum credeam. Apoi m-am întors acasă cu un taxi, am desfăcut valizele și mi-am luat mașină. Te pregăteai să te culci?

– Nu, deloc. Dacă te referi la ținuta mea, te anunț că - în termeni tehnici - se cheamă pijama de interior și - după Saks - e ținuta ideală pentru o seară petrecută acasă cu prietenii.

– Cu o singură precizare: depinde de prieteni, insinuă Sam. Cred că e o ținută destul de sexy...

Pat îi luă haina. Stofa fină mai păstra încă răceala vîntului de afară.

Sam se aplecă să o sărute.

– Vrei ceva de băut?

Și, fără să aștepte răspunsul, îl conduse în bibliotecă și îi arătă cu un gest barul.

Sam umplu două pahare de coniac și îi întinse și ei unul.

– Dacă nu mă înșel asta e băutura ta preferată după cină...

Pat aprobă din cap și se așeză pe fotoliul din fața canapelei.

Trecînd pe acasă, Sam se schimbase. Purta un pulover în nuanțe de bleu și gri, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor și strălucirea argintie a părului. Se așează pe canapea cu un gest obosit și plictisit. Ridurile din jurul ochilor i se accentuară.

– Ce s-a mai întîmplat după plecarea mea?

– Nimic special... De fapt a fost un moment demn de menționat: Președintele a dat telefon pentru a-i ura lui Abigail Crăciun fericit.

– A dat telefon Președintele?! Asta înseamnă că...

– După părerea mea, jocurile n-au fost făcute încă. I-a telefonat probabil și Clarei Lawrence.

– Crezi că nu s-a hotărît?

– Cred că, mai caută încă cea mai bună soluție. Ai remarcat cum la dineul de la Casa Albă a făcut din Abigail vedeta serii. Totuși, ieri seară a participat împreună cu soția lui la un supeu în cinstea Clarei Lawrence.

– Sam, în ce măsură îl poate influența coperta de la «National Mirroir»?

El ridică din umeri.

– Greu de spus. Pentru unii, Abigail prea joacă rolul aristocratei din Sud. Pentru alții, atitudinea asta o face de admirat. Dar aici apare problema: publicitatea făcută în jurul amenințărilor pe care le-ai primit a dat tonul la o mulțime de glume pe sălile Capitoliului... Toate despre Abigail.

Pat privi spre paharul ei de coniac rămas neatins. Își simți buzele uscate. Săptămîna trecută, Sam fusese îngrijorat pentru ea din cauza aces-

tor amenințări. Acum reacționa la fel în ceea ce o privește pe Abigail. Poate că astfel se vor lămuri lucrurile.

– Și, dacă emisiunea aduce cu sine o scădere mai mare a publicității de care se bucură Abigail, asta ar putea s-o coste scaunul de vice-președinte.?

– Poate. Nici un președinte, în special cel care ține la reputația administrației sale, nu va risca să se complice.

– Asta era răspunsul de care mă temeam.

Îi vorbi apoi despre Eleanor Brown și Catherine Graney.

– Nu mai știu ce să cred, încheie ea. Să vorbesc cu Luther și să eliminăm cele două subiecte. Dacă o fac, Luther va trebui să-i explice de ce lui Abigail.

– Nici nu se pune problema să-i mai dai și altă bătaie de cap lui Abby! declară Sam. După plecarea celorlalți, se vedea că a ajuns la capătul puterilor.

– După plecarea celorlalți?

Pat ridică o sprînceană.

– Vrei să spui că tu ai mai rămas?

– Ea m-a rugat.

– Înțeleg.

Pat simți că i se strînge inima. Deci bănuielile ei se adeveriseră.

– Deci, nu trebuie să-i spun nimic lui Luther.

– Pe cît posibil. Dacă fata asta...

– Eleanor Brown.

– Dacă dă telefon, convinge-o să aștepte nego-

cierile eliberării sale condiționale. Astfel, evităm orice fel de publicitate, cel puțin pînă Președintele va anunța pe cine a ales.

– Și Catherine Graney?

– Lasă-mă să caut dosarele acestui accident. Nu are nici un argument valabil.

Crezi că vreuna dintre femeile astea ar fi în stare să-ți trimită amenințările pe care le-ai primit?

- N-am cunoscut-o pe Eleanor. De Catherine Graney sînt sigură. Și nu uita că era vocea unui bărbat.

-- Într-adevăr. Te-a mai sunat?

Privirea lui Pat se opri asupra cutiei ascunse sub birou. Ezită, apoi renunță să-i arate păpușa lui Sam. Nu voia să-l neliniștească degeaba.

Nu, n-a mai sunat.

-- Mă bucur.

Își termină coniacul și așeză paharul pe masă.

- Trebuie să plec. A fost o zi lungă și cred că ești moartă de oboseală.

Aceasta era ocazia pe care o aștepta.

– Sam, în seara asta, venind acasă, m-am gîndit mult .. Vrei să-ți spun la ce m-am gîndit?

– Sigur.

– Am venit la Washington cu trei scopuri precise, prea puțin realizabile încă de la început. Voiam să fac un reportaj demn de Emmy despre o femeie minunată, admirabilă. Voiam să găsesc o explicație pentru crima tatălui meu. În sfîrșit, voiam să te revăd și să fie marea regăsire a secolului. Nici unul din aceste țeluri nu s-au împli-

nit. Abigail e un personaj politic de prim plan și un conducător bun, dar nu e nimănui simpatică. M-a adus aici doar pentru că ideile mele preconcepute despre Abigail îi conveneau și ei, și lui Luther Pelham. Iar reputația mea în domeniu ar fi făcut credibilă această emisiune pentru cît mai multe voturi... Prea multe lucruri contrastează în viața acestei femei... Ideea asta mă înspăimîntă. Pe de altă parte, am stat aici destul de mult pentru a înțelege vă mama nu a fost o sfîntă, cum credeam eu și că l-a hărțuit pe tatăl meu pînă la gestul nebunesc din seara aceea. Nu e chiar toată povestea - știu - dar nu sînt departe de adevăr. Cît despre noi, Sam, cred că îți sînt datoare cu niște scuze. Am fost naivă să cred că însemni mai mult decît o aventură de o seară. Faptul că nu mi-ai telefonat după moartea Janicei ar trebui să mă facă să înțeleg, dar bănuiesc că eu reacționez mai încet. Nu mai are rost să-ți faci gînduri. Nu te voi mai deranja cu alte declarații de dragoste. Am înțeles ce e între tine și Abigail.

– Nu e nimic între mine și Abigail!

– Ba da. Poate tu nu-ți dai seama, dar e clar pentru toată lumea. Abigail te vrea, Sam! Și - un copil și-ar da seama. Și să nu-mi spui că ți-ai scurtat vacanța și că ai traversat toată țara fără nici un motiv. Nu e nevoie să umbli cu mănuși cu mine! Sincer, Sam, toate discursurile acelea cînd încercai să-mi explici oboseala și incapacitatea de a hotărî au fost de prost gust. Nu are rost să te mai obosești de acum înainte.

– E adevărul, Pat!

– Atunci, nu-l mai spune! Nu e demn de tine! Ești frumos, viril și mai ai vreo 25-30 de ani frumoși înainte.

Pat surîse.

– Te deranjează puțin ideea că vei deveni bunic?

– Ai terminat?

– Exact.

– Atunci, dacă nu te deranjează, nu îmi voi prelungi vizita.

Se ridică cu ochii plini de furie. Pat îi întinse mîna.

– Nu e nici un motiv pentru care să nu rămînem priteni. Washington e un oraș mic. De aceea m-ai sunat în prima seară, nu?

Sam nu-i răspunse. Cu o anume satisfacție, Pat auzi ușa de la intare închizîndu-se în urma lui.

Douăzeci și cinci

– Probabil că îți vor cere să prezinți emisiunea «Azi», o anunță Toby pe Abigail cu un ton fericit.

Urmări reacția ei în oglindă. Mergeau spre birouri. La ora șase și jumătate dimineața, 26 decembrie, era încă întuneric și un frig grozav.

– N-am nici un chef să fac pe prezentatoarea la «Azi», și nici la oricare altă emisiune, declară Abby pe un ton mușcător. Toby, cum arăt? N-am reușit să dorm toată noaptea. Toby, Președintele mi-a telefonat... el personal... Mi-a spus să mă odihnesc în timpul vacanțelor parlamentare, pentru că mă așteaptă un an greu. Ce pot eu să înțeleg din toate astea? Toby... Simt... Vice-preșe-

dinte... Toby, de ce nu mi-am ascultat instinctul? De ce am acceptat emisiunea lui Pelham. Unde mi-era capul?

– Abigail, ascultă! Fotografia acea e poate o întîmplare fericită. Claire Lawrence n-a cîștigat niciodată un concurs de frumusețe. Poți să fii sigură. Pat are dreptate. E genul de truc care te poate face mai... accesibilă. Am folosit corect termenul?

Traversau podul Roosvelt și circulația devenise mai densă. Toby se concentra asupra traseului. Cînd privi din nou în oglindă, Abigail stătea cu mîinile pe genunchi.

– Toby, am făcut totul ca să ajung aici.

– Știu, Abby.

– Nu e drept să pierd doar pentru că m-am ridicat prin forța pumnului.

– Nu vei pierde!

– Nu știu. Ceva mă neliniștește, în legătură cu Pat Traymore. Mi-a făcut o publicitate nedorită de două ori în aceeași săptămînă. E mai implicată în povestea asta decît credeam noi.

– Phil are cîteva informații despre ea. Cariera ta a interesat-o încă din timpul universității. A scris și un eseu pe tema asta în ultimul an la Wellesley. Putem avea încredere în ea. N-a avut noroc, dar ne putem baza pe ea.

– Ne-a adus numai necazuri. Îți spun eu, mai e ceva care ne scapă.

Mașina trecu pe lîngă Capitoliu și se opri în fața sediului Senatului.

– Vin exact la ora stabilită și, fără grijă, nu o

scap din ochi pe Patricia. Nu îți va sta în cale.

Apoi ieși din mașină pentru a-i deschide portiera lui Abigail.

Abigail se sprijini de mîna lui întinsă, ieși, apoi degetele ei se crispară pe brațul lui.

– Toby, uită-te în ochii ei! Au ceva... ceva secret... de parcă...

Nu-și termină fraza. Dar nici nu era necesar pentru că Toby înțelesese.

* * *

La ora șase, Philip așteptă în birou momentul în care să o introducă pe Pat și echipa de televiziune.

Paznicii pe jumătate somnoroși și femeile de serviciu cu chipul plictisit, dar resemnat, erau singurele persoane din clădire. În biroul lui Abigail, Pat și operatorul se ocupau de decupajul emisiunii.

– Secvența asta trebuie să fie doar de trei minute, spuse Pat. Vreau să se simtă că Abigail ajunge în clădirea asta goală și-și începe lucrul înaintea tuturor. Apoi, intrarea lui Philip care îi prezentă programul... un plan pe agendă, fără a prinde în cadru data. Apoi momentul cînd sosește personalul. Apelurile telefonice care încep. Curierul zilei. Primirea celor care vin să o vadă - discuția cu un alegător. Phil intră și iese cu diferite mesaje. Înțelegi ce vreau - o zi plină de lucru...

La sosirea lui Abigail, totul era pregătit. Pat îi

explică ce trebuia să facă, Abigail aprobă din cap și ieși pe culoar. Camerele începură filmarea: Abigail descuia ușa... cu un aer serios și preocupat. Își scoase haina și rămase într-un costum gri foarte sobru, dar foarte elegant. Chiar și gestul cu care își trecu mîna prin păr fu natural, gestul unei femei preocupate nu de înfățișarea ei, ci de probleme mult mai importante.

– Tăiați! spuse Pat. E perfect! Exact ceea ce voiam!

Complimentul ei spontan dădu naștere unui surîs ambiguu pe chipul lui Abigail.

– Mulțumesc. Și acum?

Pat explică scena cu planul zilei și curierul, Phil și alegătoarea Maggie Sayles.

Filmarea se făcu fără întreruperi. Lui Pat nu-i trebui mult să remarce că Abigail apărea întotdeauna în cel mai potrivit unghi al camerei. Știa instinctiv ce să facă și cum. Costumul în care era îmbrăcată îi dădu un aer sobru, complet schimbat față de petrecerea de Crăciun. Avea cercei simpli, de argint și un ac discret de cravată - tot din argint - pe țesătura fină a cămășii de mătase de un gri palid. La sfîrșit, Abigail dădu ideea unui plan de ansamblu care să cuprindă drapelele Statelor Unite și Virginiei din biroul ei.

Pat privi prin obiectivul camerei exact în momentul în care Abigail alegea cu grijă o scrisoare din bogata corespondență lăsată pe un colț al biroului. Scrisoarea avea pe plic un scris de copil. «Încă o dovadă a calităților ei de actriță», gîndi Pat. «Cîtă abilitate!» Apoi intră Maggie - a

cărei mamă fusese internată în ospiciu datorită lui Abigail. Se ridică în grabă să o întîmpine, o îmbrățișă cu căldură și o conduse la un fotoliu, cu mult avînt și solicitudine.

«Nu se trădează, își spuse Pat. Eram aici cînd i-a găsit un loc la ospiciu, dar acum totul e regizat. Toți oamenii politici sînt astfel? Sînt atît de naivă?»

La ora zece, reușiră să termine. După ce o asigură pe Abigail că avea tot ce-i putea fi necesar, Pat se pregăti să plece împreună cu echipa de filmare.

– Facem primul montaj după-amiază, îi spuse Pat operatorului-șef. Deseară discutăm și cu Luther.

– Cred că va fi grozav! se entuziasmă el.

– E de ajuns să fie bun. Nu vreau nimic mai mult, spuse Pat.

Douăzeci și șase

Privirea înghețată a doamnei Gillespie nu încetase să-i bîntuie visele lui Arthur. Dimineața, se trezi obosit, cu capul greu. Se ridica din pat, pregătea cafeaua și ieșea să cumpere pîinițe, chiar dacă Glory nu mai voia.

– Nu vreau, îi spusese ea, și - cît sînt plecată la serviciu - odihnește-te puțin. Nu ai dormit prea bine, nu-i așa?

– De unde știi?

Se așeză la masă, în fața ei și o privea lung, în timp ce ea lăsa ceașca de cafea în farfurie.

– Ai strigat într-una prin somn. Moartea doamnei Gillespie te chinuie atît de mult, tată? Vorbeai

numai despre ea.

Îl cuprinse un fior de gheață. Dacă o întrebau pe Glory despre el? Ce-ar spune ea? Bineînțeles, nimic care să îl distrugă, dar de unde să știe ea ce îl poate distruge și ce nu? Își alese cu grijă cuvintele.

– Sînt foarte trist că nu și-a revăzut fiica înainte de a muri. Își dorea foarte mult.

Glory își termină cafeaua și se ridică de la masă.

– Tată, aș vrea să-ți iei un concediu și să te odihnești puțin. Muncești prea mult.

– Mă simt bine, Glory. Ce-am spus prin somn?

– Îi spuneai doamnei Gillespie să închidă ochii. Ce visai?

Glory îl privi de parcă i-ar fi fost frică de el. Ce știa? Bănuia ceva? După plecarea ei, rămase cu privirea fixată asupra ceștii, preocupat și foarte obosit. Se hotărî să iasă la o scurtă plimbare. Dar aerul rece nu îl liniști. După cîteva sute de metri, se întoarse spre casă.

La colțul străzii, remarcă agitație. O mașină de poliție era oprită în fața casei. Instinctiv se ascunse după un zid, continuînd să supravegheze intrarea. Pe cine căutau? Pe el? Pe Glory?

Ar trebui să o prevină pe Glory. I-ar da întîlnire undeva și ar încerca să fugă. Avea la el cei 300 de dolari și un cont de 680 de dolari de la o bancă în Baltimore deschis pe un alt nume. Ar trebui să-i ajungă pentru un nou serviciu. O slujbă la un ospiciu nu se obținea prea greu. Întotdeauna aveau nevoie de ajutoare.

Se strecură pe lîngă casă, alergă pînă la colțul străzii și telefonă la Glory la birou. Vorbea la alt telefon.

– Căutați-o! ordonă el nervos. E important! Spuneți-i că tatăl ei insistă.

Glasul lui Glory părea agasat.

– Tată, ce s-a întîmplat?

Îi spusese. Își imaginase că ea avea să izbucnească în plîns, să fie tulburată, dar la celălalt capăt al firului se lăsase tăcerea.

Glory?

– Da, tată.

Avea vocea calmă, aproape indiferentă.

– Pleacă imediat, fără să spui nimic, ca și cum te-ai duce la toaletă. Mă găsești la metrou, strada 12 ieșirea G. Vom fi departe, înainte ca ei să dea alarma. Mergem la Baltimore să ridicăm banii și pornim spre Sud.

– Nu, tată.

Glasul ei era energic.

– Nu vreau să mai fug. Mulțumesc, dar nici tu nu trebuie să fugi din cauza mea. Mă predau la poliție.

Glory, nu! Așteaptă! Totul se poate aranja! Promite-mi că aștepți!

Mașina poliției porni încet de-a lungul străzii. Nu mai putea să aștepte nici un minut. În timp ce ea șoptea: «Promit!», el închise telefonul și se ascunse într-un bloc. După ce mașina trecu, își înfundă mîinile în buzunare și se îndreptă grăbit spre stația de metrou.

* * *

La ora zece și jumătate, cînd Toby veni cu mașina să o ia, Abigail părea bine dispusă. Toby începu să vorbească, dar își dădu seama că e mai bine să tacă pentru a o lăsa pe Abby să spună ce avea pe suflet.

– Toby, nu am chef să merg direct acasă. Condu-mă la Watergate. Iau acolo micul dejun.

– Bine.

Toby răspunse fără să se mire, de parcă așa ar fi fost normal să fie. Știa de ce alesese acest loc. Sam locuia în clădirea restaurantului. Ajunsă acolo, va suna - probabil - să vadă dacă e acasă și-l va invita să coboare la o cafea.

Bun. Dar Pat și Sam nu vorbeau despre ploaie sau despre vreme ieri seară în birou. Era ceva între ei doi și Toby nu voia ca Abigail să sufere din nou. De aceea se întrebă dacă nu era mai bine să-i spună.

Aruncă o privire pe deasupra umărului: Abigail se privea în oglinda pe care o avea în poșetă.

– Ești foarte frumoasă! spuse el.

În fața restaurantului, portarul îi deschise portiera și Toby observă salutul călduros dar plin de respect al omului. Doar erau aproape o sută de senatori la Washington, dar un singur vice-președinte. «Știu că tu vei fi, Abigail!» gîndi el. «Dacă depinde de mine, nimeni nu te va opri!»

Duse mașina în parcare și coborî să vorbească cu ceilalți șoferi. Toți discutau despre Abigail. Toby îl auzi pe șoferul unui membru al guvernului

spunînd:

– Numirea e în buzunarul senatorului Abigail Jennings.

«Abigail, frumoasa mea, aproape că ai ajuns!» exclamă el în forul lui interior.

Ea lipsi puțin mai mult de o oră, așa că Toby avu timp să citească și ziarul. Încheie cu cronica mondenă. Deseori găsea aici întîmplări picante pe care i le povestea lui Abigail, căci ea era prea preocupată pentru a avea timp să le citească.

Gina Butterfield era vestită în Washington. Astăzi, titlul articolului apărea pe ambele pagini centrale. Toby îl citi, îl reciti, refuzînd să creadă că ceea ce vede era adevărat: «Casa dramei ADAMS - teatru unui lung șir de amenințări. Senator Abigail Jennings implicat.» Primele două paragrafe erau scrise cu caractere groase:

«Scrisori, telefoane, o intrare prin efracțiune nu au încetat să o hărțuiască pe Pat Traymore, tînăra și deja celebra reporteră de televiziune, angajată de Antena Potomac pentru realizarea unei emisiuni despre senatorul Jennings. Deși amenințată cu moartea, ea se încăpățînează să realizeze emisiunea.

Invitată la petrecerea ambasadorului Cardell cu ocazia Crăciunului, seducătoarea Pat a dezvăluit că în casa în care locuiește s-a desfășurat drama sinuciderii deputatului Adams, acum 24 de ani. Pat nu pare tulburată de trecutul lugubru al acestei case, dar ceilalți invitați care locuiesc în același cartier nu păreau atît de indiferenți.»

Urmau cîteva detalii despre drama acestei

familii. Fotografii de arhivă ale lui Dean și Renée, mărite, sacii cu cadavrele celor doi, o imagine cu fetița bandajată stăteau sub semnul: «Șase luni mai tîrziu, Kerry Adams își pierde curajul în lupta împotriva morții.»

Articolul lăsă să se înțeleagă că verdictul fusese lăsat în umbră:

«Aristocratica Patricia Renington Schuyler, mama tinerei femei decedate a insistat asupra faptului că deputatul Adams avea un caracter instabil și că soția lui voia să ceară divorțul. Dar pentru cei ce l-au cunoscut pe Dean Adams se pare că soția lui l-a determinat să pună mîna pe revolver. "Era nebună dupa el!" mi-a spus o prietenă. Gelozia lui Renée a explodat în aceea noapte? Ce a putut declanșa acest acces de furie? 24 de ani mai tîrziu, Washingtonul își mai pune această întrebare.»

Fotografia lui Abigail cu coroana de Miss Apple Junction era însoțită de următoarele cuvinte:

«Multe interviuri ale celebrităților au rămas la nivelul stilului bătrînului Ed. Murrow. Dar viitoarea emisiune despre Abigail Jennings riscă să bată recordurile de audiență din această săptămînă. La urma urmei, senatorul e pe cale de a deveni prima femeie vice-președinte. Toată lumea e convinsă de acest lucru. Sperăm că vom vedea mai multe decît eleganța doamnei senator și decît coroana de regină a frumuseții. În rest, nimeni nu bănuiește cine ar putea să o urască atît de mult pe Abigail Jennings încît să o amenințe pe Pat Traymore care a avut ideea realizării acestei emi-

siuni.»

Jumătate paginii drepte stătea sub semnul unui alt titlu: «Anii dinainte de Camelot.» Era plină cu fotografii, mai ales instantanee. Textul care le însoțea era:

«Printr-o stranie coincidență, senatorul Abigail Jennings frecventa înainte cu asiduitate casa familiei Adams. Împreună cu soțul ei, Willard Jennings erau prieteni intimi cu Dean și cu Renée Adams și familia Kennedy. Aceste trei cupluri ieșite din comun nu puteau bănui pe atunci că umbra neagră a destinului se va abate asupra vieții lor.»

Erau toți șase împreună sau însoțiți de alte persoane în grădina casei din Georgetown pe proprietatea familiei Jennings și pe domeniul din Hyannes Port. Apoi alte fotografii o surprinseseră pe Abigail singură cu ei după moartea lui Willard.

Toby simțea că explodează. Mototoli ziarul în mîini, cuprins de dorința de a distruge aceste pagini doar prin forța lui fizică. Dar la ce bun? Ziarul nu dispărea...

Îi va arăta articolul lui Abigail cînd o va conduce acasă. Dumnezeu știe cum va reacționa. Nu trebuia să-și piardă sîngele rece. Totul depindea de asta.

Cînd Toby trase mașina lîngă trotuar, Abby îl aștepta, cu Sam Kingsley alături. Dădu să iasă, dar Sam deschise imediat portiera și o ajută pe Abigail să urce în mașină.

– Mulțumesc că mi-ai ridicat moralul, Sam, spuse ea. Mă simt mult mai bine. Îmi pare rău că

nu ești liber pentru cină.

– Mi-ai promis că îmi vei mai oferi ocazia.

Toby conduse repede, grăbit să ajungă acasă, de parcă ar fi vrut s-o protejeze pe Abigail de privirile celorlalți, înainte ca ea să fie avertizată.

– Sam e altfel, spuse brusc Abby rupînd tăcerea. Știi cum am trăit toți anii ăștia - dar, Toby, îmi aduce aminte de Billy. Am impresia că ar putea fi ceva între noi doi. De parcă mi s-ar oferi a doua șansă.

Era prima dată cînd vorbea astfel. Toby o privi în oglindă. Abigail se sprijinea de banchetă cu corpul destins, cu chipul luminat de un surîs cald.

Și el era ticălosul care avea să spulbere speranța și încrederea.

– Toby, ai cumpărat ziarul?

Nu avea rost să mintă.

– Da.

– Arată-mi-l, te rog.

Îi întinse prima parte a ziarului.

– Nu, nu am chef de politică. Unde sînt paginile cu rubricile mondene?

– Nu chiar acum, Abigail.

– De ce nu chiar acum?

Toby nu răspunse. Se lăsă tăcerea. Apoi vocea lui Abigail se auzi rece și mușcătoare.

– E ceva... ceva care ar putea să mă distrugă?

– Ceva care nu îți va plăcea.

Pînă acasă, merseră în tăcere.

Douăzeci și șapte

Washington, capitala administrativă, devenea un oraș fantomă în zilele vacanței de Crăciun. Președintele era plecat la proprietatea lui, ședințele Congresului nu mai aveau loc, universitățile erau închise. Washingtonul era cuprins de o stare de somnolență așteptînd explozia de activitate care însoțea întoarcerea Președintelui, a parlamentarilor și a studenților.

Pat se întoarse imediat acasă. Nu-i era foarte foame, așa că o gustare rece și o cană de ceai erau numai bune. Se întrebă cum se descurca Luther la Apple Junction. Profita și acolo de farmecul lui așa cum făcuse și cu ea cînd încercase

să o seducă? Totul i se părea atît de departe!

Gîndindu-se le Apple Junction, își aminti de Eleanor Brown. Oare o sunase pe domnișoara Langley? Eleanor Brown... Acesta era personajul cheie care o făcea să se îndoiască de aspectul moral al emisiunii. De ce? Era cuvîntul lui Toby împotriva cuvîntului Eleanorei. Chiar sunase el și-o trimisese să caute inelul la biroul comitetului electoral? Abigail îl susținuse pe Toby cînd acesta declarase că era la volan cînd avusese loc apelul telefonic. Și o parte din bani fuseseră găsiți în pivnița Eleanorei. Cum spera ea să reușească să convingă pe cineva cu un alibi atît de puțin convingător?

«Mi-ar plăcea să am o copie a procesului», gîndi Pat.

Deschise carnetul și analiză însemnările făcute cu o seară înainte. Nu aveau nici cap, nici coadă. Pe pagina următoare, scrisese Eleanor Brown. Ce spusese Margaret Langley despre această fată? Cu sprîncenele încruntate, notă pe hîrtie impresiile conversației cu fosta directoare.

«Eleanor era timidă... nu mînca niciodată gumă la ore, nu vorbea pe la spatele profesorului... îi plăcea munca pe care o făcea pentru senator... obținuse avansul... urma cursurile de artă... mergea în acea zi la Baltimore ca să deseneze.»

Pat citi și reciti aceste însemnări. O fată care își iubea munca, ce fusese avansată într-un post de responsabilitate, nu era chiar atît de fraieră să ascundă banii furați la ea acasă.

O parte a banilor furați, de fapt. Suma princi-

pală. 70.000 de dolari nu fusese niciodată găsită. O persoană atît de timidă nu putea să se apere mai bine decît o făcuse ea... Și fusese o apărare proastă.

Făcuse o criză de nervi în pușcărie. Ar fi trebuit să fie o actriță desăvîrșită ca să reușească. Dar își încălcase obligațiunile.

Și Toby? Citat ca martor, distrusese alibiul Eleanorei. Jurase că nu i-a dat telefon în după-amiaza aceea. Abigail confirmase că era la volanul mașinei ei cînd Eleanor primise telefonul.

Abigail ar fi mințit intenționat în favoarea lui Toby? Ar fi trimis cu bună știință o nevinovată în pușcărie?

Dar dacă un necunoscut cu vocea asemănătoare a lui Toby dăduse acel telefon? În acest caz - toți trei: Abigail, Eleanor, Toby - spuseseră adevărul. Cine altcineva ar fi cunoscut pivnița casei Eleanorei? Și cel care pătrunsese în casă și lăsase păpușa putea fi acel *X* care jucase rolul esențial în dispariția fondurilor electorale?

Păpușa... Pat împinse scaunul și trase cu mîna cutia de carton de sub birou, apoi se răzgîndi. Nu-i folosea la nimic s-o mai privească o dată. Chipul acela plîngăreț o tulbura prea mult. După ce va termina emisiunea, dacă amenințările vor înceta, va arunca păpușa. Dacă vor mai fi alte scrisori, alte telefoane, sau dacă cineva va mai intra în casa ei, o va arăta la poliție.

Pe pagina următoare a carnetului scrise *Toby*, apoi deschise sertarul biroului pentru a regăsi casetele cu interviurile lui. Îl înregistrase pe Toby,

în mașină, în după-amiaza în care se cunoscuseră. Vocea nu i se auzea foarte clar. De aceea întoarse volumul la maximum și începu să noteze.

«Abby a riscat uneori pentru mine... Lucram pentru un bookmaker la New York și am avut cîteva necazurii... Îi conduceam pe Abigail și Willard la recepții în această casă... micuța Kerry...»

Trecu cu bucurie la interviul lui Elhel Stubbins și al soțului ei, Ernie. Și ei spuseseră ceva despre Toby. Căută mai departe pe bandă. Ernie spunea:

– Salutați-l din partea mea. Întrebați-l dacă mai pierde bani la curse.

Și Jeremy îi vorbise despre Toby. Ascultă remarcile ironice despre «plimbarea» cu mașina și despre modul în care bătrînul domn Saunders o cumpărase pe Abigail.

– Mă întreb și acum dacă nu cumva Toby a ajutat-o.

După ce ascultă și ultima casetă, Pat își reciti însemnările. Știa ce are de făcut. Dacă Eleanor se predă la poliție și era trimisă în închisoare, își jură să se ocupe de această afacere pînă cînd va fi convinsă de vinovăția sau nevinovăția Eleanorei. «Și dacă ajung să cred că ea spune adevărul - își promise ea - voi face tot ce e posibil pentru a o ajuta. Oricare ar fi consecințele - și chiar dacă o vor privi și pe Abigail Jennings.» Pat se plimbă fără rost prin bibliotecă apoi se îndreptă spre scară. Ridică privirea, ezită... «Treapta în-

gustă a scării circulare... Aici mă așezam...»

Cuprinsă de un impuls subit, urcă primele trepte și se așeză pe treaptă, își sprijini capul de balustradă și închise ochii.

«Tatăl ei era la intrare. Ea se ascunsese în umbră, știind că - de data asta - era furios și că nu va mai rîde găsind-o acolo. Alergase să se culce.»

Urcă în grabă și restul scărilor. Fosta ei cameră era lîngă cea de oaspeți, care avea vederea spre grădină. Acum era goală.

Intrase acolo în prima dimineață, în timp ce i se aducea mobila, dar camera nu îi trezise nici o amintire. Acum, i se părea că revede patul cu baldachin alb cu volane, fotoliul de lîngă fereastră, etajerele pline de jucării.

«În seara acea, am plecat să mă culc. Eram înspăimîntată pentru că tata era furios. Salonul se află exact sub camera asta. Puteam să aud vocile. Se certau. Apoi un zgomot puternic și strigătul mamei: Nu... nu!»

Strigătul mamei. După împușcătură. Avea cum să tipe după ce fusese împușcată sau țipase realizînd că a tras în soțul ei?

Pat începu să tremure. Se sprijini de ușă ca să nu cadă. Avea palmele și fruntea ude de transpirație. Respirația i se accelerase. Gîfîia. «Mi-e leamă», gîndi ea. «Dar s-a terminat. S-a întîmplat cu atît de mult timp în urmă!»

Se întoarse și începu să alerge pe culoar, apoi coborî scările cîte patru o dată.

«Iată-mă! gîndi ea. Îmi voi aminti!»

– Tată, tată! șopti ea.

La piciorul scării, se îndreptă spre intrare cu brațele desfăcute.

– Tată... Tată!

Ajungînd la ușa salonului, căzu în genunchi. Se simțea înconjurată de umbre vagi, dar lipsite de forme. Își ascunse chipul în mîini și începu să plîngă...

– Mamă, tată,... întorceți-vă!

«Se trezise lîngă o femeie necunoscută. Mama. Tata. Vreau cu mama. Vreau cu tata. Și veniseră amîndoi. Mama care o legăna. Kerry, Kerry, totul va fi bine. Tatăl care o mîngîia... Amîndoi o țineau în brațe. SȘtt..., Kerry, sîntem aici.»

După o clipă, Pat se întinse pe covor și privi fix camera. Își mai amintise ceva și nu se înșela. «Oricare ar fi fost vinovat în seara aceea, amîndoi mă iubeau...»

Douăzeci și opt

Cinematograful de la Wisconsin Avenue se deschidea la ora zece. Arthur intră în cafeneaua învecinată și luă o cafea, apoi se plimbă prin cartier pînă la deschiderea ghișeului.

Îi plăcea să meargă la cinema cînd era tulburat. Își alese un loc în spate, lîngă perete. Își cumpărase pop-corn, se așeză, mîncă și privi formele ce se mișcau pe ecran, fără să înțeleagă nimic.

Îi plăcea să se simtă înconjurat de oameni, indiferenți față de el, îi plăceau vocile și muzica de pe banda sonoră, anonimatul din sala întunecată. Era un loc în care se putea gîndi în liniș-

te. Îi făcea bine să fixeze ecranul cu o privire goală.

Greșise cînd pusese focul. Ziarul nu povestise nimic despre incendiu. Ieșind din metrou, telefonase la ospiciu și telefonista îi răspunse imediat. Spusese cu o voce surdă:

– Sînt fiul doamnei Harnick. Focul a făcut multe pagube?

– Oh, domnule, a fost stins imediat. O țigară ardea într-un sac cu gunoaie. Nu cred că pacienții și-au dat seama.

Găsiseră cu siguranță bidonul vărsat de terebentină. Nimeni nu crezuse că era un accident.

Dacă n-ar fi vorbit de mănăstire! Bineînțeles că cei de acolo ar fi putut să spună poliției doar:

– Da, din dosarele noastre rezultă că Arthur Stevens a fost aici o perioadă foarte scurtă.

Dar dacă li s-ar cere detalii?

– A plecat la îndemnul directorului nostru spiritual.

– Am putea vorbi cu el?

– A murit acum cîțiva ani.

Vor spune de ce a fost rugat să plece? Vor examina registrele ospiciului, vor număra cîți pacienți au murit în ultimii ani? Vor afla cine i-a îngrijit? Nimeni n-ar înțelege cît de milos a fost el ușurînd suferințele bolnavilor...

De două ori înainte fusese interogat după ce trimisese Domnului pacienții pe care îi îngrijea.

– Te-ai simțit ușurat văzîndu-i morți, Arthur?

– Am fost fericit să-i știu în pace. Am făcut tot posibilul să-i ajut să se însănătoșească sau ca să

sufere mai puțin.

Cînd nu mai era nici o speranță, nici o ușurare a durerii, cînd bătrînii deveneau prea slăbiți pentru a șopti sau a geme, cînd medicii și familia admiteau că totul stătea doar în puterea și mila Domnului, atunci - și numai atunci - Arthur îi ajutase să plece spre El.

Dacă ar fi știut că Anita Gillespie aștepta vizita fiicei sale, ar fi așteptat. Ar fi fost atît de mulțumit ca doamna Gillespie să moară fericită.

Aici era problema. Ea luptase împotriva morții în loc să se resemneze. Teroarea o împiedicase să înțeleagă că el voia doar să o ajute.

Și el fusese neglijent pentru că era neliniștit pentru Glory. Își aminti seara cînd începuseră grijile. Cinau amîndoi acasă, cufundați în citirea ziarului. Și Glory exclamase:

– Oh, Doamne!

Citea pagina de televiziune din «Tribuna» și văzuse anunțul emisiunii despre senatorul Jennings. Urmau să fie amintite cele mai importante momente ale carierei senatorului. O implorase pe Glory să nu se neliniștească, era sigur că totul va merge bine. Dar ea nu ascultase. Începuse să plîngă.

– E mai bine să iau lucrurile așa cum sînt, spusese ea. Nu vreau să mai trăiesc așa!

Începînd cu acel moment, atitudinea ei începuseră să se schimbe. Arthur continua să privească drept în față, mîncînd pop-corn. Nu putea să se roage.

Trebuia să rămînă singur. Sărăcie, curățenie și

supunere. Nu se abătuse de la acest deziderat, dar rămăsese foarte singur.

Acum zece ani a întîlnit-o pe Glory. Era în sala de așteptare a clinicii, strîngînd păpușa Raggedy Ann în brațe, așteptîndu-și rîndul la cabinetul psihiatric. Păpușa îi atrase atenția lui Arthur. Nu știa de ce o așteptase la ieșire. Merseră împreună spre autobuz. Îi spusese că e preot, dar că renunțase la această meserie pentru a se ocupa direct de bolnavi. Ea îi povestise totul despre ea, că făcuse închisoare pentru un delict pe care nu-l comisese, că era în libertate condiționată și că locuia într-o cameră mică.

– Nu am dreptul să fumez în cameră, să-mi fac o cafea sau ceva de mîncare cînd n-am chef să ies din cameră ca să mănînc.

Mîncaseră împreună, iar seara se lăsaseră peste oraș. Ea spusese că este tîrziu, că femeia la care locuia avea să se supere. Apoi începuse să plîngă, spunînd că prefera să moară decît să se întoarcă acolo. El o condusese la el.

– Vei fi ca un copil care mi-a fost încredințat mie, spusese el.

Era un copil disperat. Îi dăduse camera lui și el dormise pe canapea. La început, ea plînse. Cîteva săptămîni la rînd, polițiștii se învîrteau în jurul clinicii așteptînd ca ea să se prezinte la examenul medical, apoi încetaseră să se mai intereseze de ea.

Plecaseră la Baltimore și el îi spusese că avea intenția să spună tuturor că e fiica lui.

– Oricum îmi spui «tată»...

El îi spune Gloria.

Ea începuse să se simtă din ce în ce mai bine. Dar, șapte ani la rînd, nu părăsise apartamentul decît în timpul nopții. Îi era teamă să nu fie recunoscută.

El lucrase în diferite ospicii de lîngă Baltimore. Cu doi ani în urmă, au trebuit să plece. Se stabiliseră în Alexandria. Glory iubea Washingtonul, dar îi era teamă să nu întîlnească oameni pe care îi cunoscuse cîndva. El o convinsese că greșea.

– Nici o persoană din biroul senatorului nu va trece pe aici.

Totuși, Glory ieșea întotdeuna cu ochelari negri la ochi. Încetul cu încetul, crizele sale de disperare dispăruseră. Avea tot mai puțină nevoie de medicamente și își găsise un serviciu pe post de dactilografă.

Arthur termină pop-corn-ul. Nu vor pleca din Washington mai devreme de mîine seară, după ce vor vedea emisiunea. Nu-i ajuta niciodată pe oameni să moară înainte de a fi sigur că medicii nu mai pot face nimic pentru ei, înainte ca vocile să-i spună că venise timpul. Nu o condamnase pe Pat Traymore înainte de a avea proba vinovăției sale. Dacă nu va vorbi despre Glory, dacă nu îi va arăta fotografia, Glory va fi în siguranță. Își vor da întîlnire și vor pleca împreună.

Dar dacă Glory avea să fie prezentată iar ca o hoață, ea se va preda la poliție. Știa că o va face. Văzuse destui oameni care își pierd pofta de a trăi. În acest caz, Patricia Traymore va fi vinovată

de acest păcat! Va merge la ea acasă și va face dreptate.

Numărul 300, strada N. Casa în care locuia Pat era simbolul suferinței și al morții.

Filmul se termină. Unde să meargă acum?

«Trebuie să te ascunzi, Arthur!»

– Dar unde? Își dădu seama că a vorbit cu voce tare. Femeia așezată în fața lui se întoarse să-l privească.

«300, strada N», șoptiră vocile. «Du-te, Arthur. Intră pe fereastră. Amintește-ți de camera copilului.»

Amintirea acestei camere neocupate îl bucură. Va fi la căldură, în siguranță, ascuns după etajere. Luminile se aprinseră în sală și el se ridică în grabă. Nu trebuia să atragă atenția. Va merge la un alt film, apoi la altul. Apoi se va lăsa întunericul. Există un loc mai potrivit pentru a aștepta emisiunea decît casa Patriciei Traymore? Nimeni nu se va gîndi să-l caute acolo.

«Trebuie să-i dau o șansă, Arthur! Nu te grăbi să acționezi!» Cuvintele vibrară în aerul de deasupra lui.

– Înțeleg, spuse el.

Dacă numele lui Glory nu va fi amintit, Patricia nu va afla niciodată că el a fost în casa ei. Dar, dacă Glory apărea dacă era recunoscută, îngerii o vor pedepsi pe Patricia.

A lui va fi mîna care o va răzbuna pe Glory.

Douăzeci și nouă

Servitoarea Lilei Thatcher se întoarse de la Băcănie la ora unu a după-amiezii. Lila era în birou, pregătind o conferință pe care o va ține săptămîna următoare la Maryland pe tema: «Învățați să vă controlați harurile de medium.» Lila se aplecă cu degetele crispate asupra mașinii de scris.

Servitoarea bătu la ușă.

– Domnișoara Lila, nu păreți în apele dumneavoastră.

Îi vorbea cu familiaritatea unei servitoare care a devenit o prietenă de încredere.

– Adevărat, Ouida. Pentru cineva care vrea

să afle cum să-și utilizeze harul de medium e mai simplu decît pentru mine.

– Am cumpărat «Tribune». Vreți să-l vedeți acum?

– Da.

Cinci minute mai tîrziu, nevenindu-i să creadă, Lila citea cu indignare rîndurile scrise de Gina Butterfield. Un sfert de oră mai tîrziu sună la ușa lui Pat. Își dădu seama că Pat plînsese.

– Trebuie să-ți arăt ceva, îi explică ea.

Merseră împreună în bibliotecă. Lila așeză ziarul pe masă și îl deschise. O privi pe Pat în timp ce citea titlul cu litere groase. Pat se îmbujoră brusc. Copleșită, citi în grabă articolul, privi fotografiile.

– Dumnezeule, toată lumea va crede că am vorbit despre efracțiune, despre senator, despre această casă, despre tot! Lila, nu-ți poți imagina cum vor reacționa! Luther Pelham suprimase din montaj fotografiile cum părinții mei. Nu voia ca nimeni să facă cea mai mică apropiere între Abigail și Adams. E ca și cum o forță acționează mai presus de mine și nu o pot opri! Nu știu dacă voi avea posibilitatea să le explic, sau îmi vor cere demisia, sau cine știe ce va mai fi...

Pe obraji îi curgeau lacrimi de mînie.

Lila strînse încet ziarul.

– În ceea ce privește serviciul, nu-ți pot da nici un sfat. Pot să-ți spun numai să nu mai răsfoiești acest ziar, Kerry. Trebuia să ți-l arăt, dar îl iau înapoi. Faptul că te vezi, așa cum erai atunci, ca o păpușă stricată, nu-ți va folosi la nimic.

Pat îi stînse mîna.

– De ce spui asta?

– Ce să spun? Vrei să zici de ce-ți spun Kerry? Mi-a scăpat...

– Nu. Vreau să spun, de ce m-ai comparat cu o păpușă stricată?

Lila o privi cu un aer surprins, apoi își coborî privirea spre ziar.

– Așa e scris aici. Citește!

Pe prima coloană, Gina Butterfield reproduse-se o parte a articolului original din «Tribune» despre tragedia familiei Adams.

«Comisarul de poliție Collins comentînd înspăimîntătoarea întîmplare a declarat: N-am văzut niciodată ceva mai cumplit. În fața sărmanei micuțe - ghemuită ca o păpușă stricată - m-am întrebat de ce nu au ucis-o și pe ea. Ar fi fost mai bine.»

– «O păpușă stricată...», murmură Pat. Cel care mi-a lăsat-o aici, mă cunoștea cînd eram copil.

– Ce a lăsat? Pat, așează-te. Pari pe punctul de a te prăbuși. Îți aduc un pahar cu apă.

Lila ieși în fugă din cameră.

Pat își sprijini capul de spătarul canapelei și închise ochii. Cînd citise rîndurile din ziar, cînd văzuse fotografia părinților ei și a ei plină de bandaje și sînge, acestea se suprapuseră perfect peste cele din amintirile ei. Dar mai cumplit era să fi citit comentariul comisarului. Probabil că ziarul acela îi lipsea. Dar toată întîmplarea venea să confirme faptul că necunoscutul care o amenința îl citise pe vremea aceea.

Lila se întoarse. Ținea în mînă un pahar cu apă.

– Mi-e mai bine, spuse Pat. Lila, în seara în care a intrat cineva aici, nu a lăsat numai biletul.

Trase cutia de sub birou. Dar era bine fixată și nu se mișcă nici un centimetru măcar. «Nu puteam s-o împing chiar așa», gîndi Pat. Trăgînd de cutie, îi povesti Lilei despre păpușă.

Tulburată, Lila o asculta cu un interes crescînd. Intrusul lăsase o păpușă pătată de sînge lîngă cămin? Pat nu era în siguranță în această casă! Lila simțise acest lucru de la început.

Pat reuși să scoată cutia. O deschise și Lila văzu pe chipul lui Pat cum mirarea se transformă în spaimă.

– Pat, ce s-a întîmplat?

– Păpușa... A dispărut...

– Ești sigură...

– Am pus-o aici. Am privit-o din nou alaltăieri. Lila, i-am scos șorțulețul. Vederea lui îmi făcea rău. L-am îngrămădit la fundul cutiei. Poate mai e încă acolo.

Pat răscoli lucrurile din cutie.

– Uite! Iată-l!

Lila privi fix bucata de material alb boțită, pătată cu pete roșii-cenușii, cu șuvițele de cordon atîrnîndu-i pe părți.

– Cînd ai văzut păpușa ultima dată?

– Sîmbătă după-amiază. O pusesem pe masă. Șoferul lui Abigail a venit să-mi aducă albumul cu fotografii. I-am dat drumul în cutie. Nu voiam să o vadă.

Pat se opri brusc.

– Stai puțin. Toby mi s-a părut ciudat cînd a intrat aici. Era prost dispus și s-a uitat cu atenție în jur. Nu i-am deschis imediat și cred că s-a întrebat ce făceam. Apoi mi-a spus că pleacă și să nu îl însoțesc. După ce am auzit ușa închizîndu-se am vrut să încui și ușa s-a deschis din nou. Toby ținea în mînă ceva ca o carte de credit. A încercat să dea înapoi spunînd că verifică yala și că ar trebui să încui. Mă cunoștea cînd eram mică. Dacă el e cel care m-a amenințat? Dar de ce?

Începuse să se întunece în ciuda faptului că era destul de devreme. Pat părea palidă și vulnerabilă în lumina cenușie a după-amiezii.

– Trebuie anunțată poliția, spuse Lila. Îl vor interoga pe șofer.

– Imposibil! Imaginează-ți ce va crede Abigail! E doar o bănuială. Dar am un prieten care poate afla adevărul de la Toby.

Chipul Lilei era înspăimîntat.

– Nu te îngrijora, o liniști Pat. Încui ușa... Și, Lila, dacă toată povestea asta a fost ca să nu fac emisiunea, e prea tîrziu. Înregistrăm diseară momentul în care Abigail vine acasă. Mîine mai rămîn cîteva detalii de pus la punct. După aceea, nu mai are nici un rost să mă intimidez. Și încep să cred că cineva a încercat doar să mă intimideze.

Cîteva minute mai tîrziu Lila plecă. Pat trebuia să ajungă la studio la ora patru. Promisese să-i telefoneze prietenului ei deputat - Sam - pentru a-i cere să-i pună cîteva întrebări lui Toby. Spre

uimirea prietenei ei, voise să păstreze ziarul.

– Trebuie să-l citesc cu atenție, să știu exact ce scrie. Dacă nu mi-l lași pe ăsta, cumpără altul.

Servitoarea îi deschise ușa cînd urca treptele.

– Vă urmăream, domnișoară Lila, explică ea. Nu v-ați terminat masa și păreați tulburată cînd ați plecat.

– Mă urmăreai, Ouida?

Lila intră în sufragerie și se îndreptă spre fereastra ce dădea spre stradă. De acolo, se vedea perfect fațada casei lui Pat.

– Nu merge, șopti ea. A intrat pe ușa de la terasă și nu pot să văd nimic de aici.

– Ce spuneți, domnișoară Lila?

– Nimic. Am mult de lucru și mă gîndeam să-mi instalez mașina de scris în fața ferestrei.

– Mult de lucru?

– Da. Vreau să supraveghez ceva.

– Vreți să supravegheați ceva la domnișoara Traymore. Credeți că spărgătorul poate veni?

Lila privi întunericul anormal care înconjura casa lui Pat. Cu o presimțire de prost augur, răspunse sumbru:

– Exact la asta mă gîndeam.

Treizeci

Din momentul în care Arthur îi telefonase, Glory se aşteptase să vadă poliţia sosind. La ora 10, uşa agenţiei imobiliare se deschise şi un bărbat între două vîrste intră. Glory ridică privirea şi văzu maşina poliţiei parcată în faţă. Degetele i se crispară pe clapele maşinii de scris.

– Comisarul Barrot, spuse vizitatorul şi arătă o insignă. Vreau să vorbesc cu Gloria Stevens. E aici?

Glory se ridică. Aştepta deja întrebările:

– Adevăratul nume e Eleanor Brown? Aţi încălcat obligaţiunile? Cît timp credeţi că vă puteţi ascunde?

Comisarul se apropie de ea. Avea un chip plăcut, obrajii roșii și părul blond ondulat. Privirea lui era întrebătoare, dar nu ostilă. Își dădu seama că, de fapt, e cam de aceeași vîrstă cu ea și i se păru mai puțin înspăimîntător decît polițistul plin de dispreț care o interogase după ce fuseseră găsiți banii la ea acasă.

– Domnișoară Stevens? Nu vă neliniștiți! Pot să vă vorbesc între patru ochi?

– Putem intra aici.

Îi arată cu un gest biroul personal al domnului Schuller. În fața mesei, erau două fotolii din piele. Se așezară și comisarul făcu la fel.

– Păreți înspăimîntată, îi spuse el cu căldură. Nu trebuie să vă fie teamă de nimic. Voiam doar să vorbim despre tatăl dumitale... Știi unde l-am putea găsi?

Să vorbească despre tatăl ei! Înghiți cu greu.

– Cînd am plecat la serviciu azi dimineață, era acasă. Trebuia să coboare la brutărie.

– Nu s-a mai întors. Cred că a preferat să nu se mai întoarcă văzînd mașina poliției în fața casei. Crezi că ar putea fi la niște rude, la niște prieteni?

– Nu... nu știu. De ce-l căutați?

– Ca să-i punem cîteva întrebări. A dat vreun telefon aici în dimineața asta?

Acest bărbat credea că Arthur e tatăl ei. Nu avea nici o treabă cu ea.

– A... a telefonat. Dar vorbeam la un alt telefon cu patronul meu.

– Ce voia?

– Voia să ne întîlnim și eu i-am spus că nu pot pleca.

– Unde voia să vă întîlniți?

Cuvintele lui Arthur răsunau în urechile ei: «Metro Central... Strada 12, ieșirea G...» Unde era el acum? Avea necazuri? Avusese grijă de ea în tot acest timp. N-avea dreptul să-i facă rău.

Își caută cu grijă cuvintele.

– Nu mai puteam întîrzia la telefon... I-am spus, pur și simplu, că nu pot pleca și - i-am închis telefonul. Ce se întîmplă? De ce vreți să-i vorbiți?

– Oh, poate nu e nimic.

Polițistul avea un ton amabil.

– Tatăl tău îți vorbea de pacienții pe care îi avea?

– Da. Era foarte preocupat de starea lor.

Nu era greu de răspuns la asemenea întrebări.

– Ți-a vorbit și despre doamna Gillespie?

– Da. A murit săptămîna trecută, nu? Era foarte bolnavă.

Glory își aminti cum Arthur îi strigase numele prin somn: «Închide ochii, doamnă Gillespie, Închide ochii!» Poate că greșise cu ceva îngrijind-o pe doamna Gillespie și acum îl socotesc vinovat de moartea ei.

– Părea schimbat în ultimul timp? Nervos sau ceva în genul ăsta?

– E cel mai bun om pe care îl cunosc. Și-a consacrat întreaga viață pentru a-i ajuta pe oameni. De fapt, direcția ospiciului chiar i-a cerut să plece să aibă grijă de un ospiciu din Tennesse.

Comisarul surîse.

– Cîți ani ai, domnișoară?

– 34 de ani.

El păru uimit.

– Nu pari. Din dosar rezultă că Arthur Stevens are 49 de ani. Nu e tatăl tău natural nu? întrebă el după un moment de tăcere, dar la fel de amabil?

Începu imediat să o copleșească cu întrebări.

– A fost preot, dar a preferat să se dedice bolnavilor. Și eu eram bolnavă, nu aveam pe nimeni și m-a luat la el.

Acum o va întreba care e numele ei. Dar el nu o făcu.

– Înțeleg. Domnișoară... domnișoară Stevens, trebuie să luăm legătura cu... cu tatăl dumitale. Dacă îți dă telefon, poți lua legătura cu noi? Îi întinse cartea de vizită: William Barrot.

Simțea că o observă. De ce nu o întreba nimic despre ea, despre trecutul ei?

Dar comisarul plecă. Rămase singură în birou pînă la venirea lui Opal.

– Gloria, ce se întîmplă?

Opal era o prietenă foarte bună, cea mai bună pe care o avusese vreodată. Ea o ajutase să redevină femeie. Ea o scoase în oraș, prezentîndu-i un băiat care să o însoțească. Dar Gloria o refuzase.

– Gloria, ce se întîmplă? repetă Opal. Ești tulburată.

– N-am nimic. Mă doare capul. Crezi că aș putea pleca acasă?

– Sigur. Termin eu curierul tău. Gloria, dacă pot face ceva...

Glory privi chipul neliniștit al prietenei sale.

– Nu poți face nimic, dar îți mulțumesc pentru tot.

Porni pe jos pînă acasă. Temperatura afară urcase peste zero grade, dar era destul de frig și gerul îi pătrundea prin palton și mănuși. Apartamentul i se păru brusc gol, ca și cum ar fi simțit că stăpînii nu se vor mai întoarce acolo. Se îndreptă spre dulapul de pe hol și găsi valiza neagră, deformată, pe care Arthur o cumpărase de ocazie. Își împachetă lucrurile, trusa de machiaj și, cartea pe care i-o dăduse Opal de Crăciun. Valiza nu era prea mare și o închise cu greu.

Dar mai era ceva! Păpușa Raggedy Ann. Psihiatrul clinicii îi ceruse să se descrie așa cum se vedea ea pe sine, dar nu reușise s-o facă. Atunci el luase păpușa de pe etajeră unde mai erau și altele și i-o dăduse:

– Crezi că ai putea să-mi arăți cum ar fi păpușa asta dacă ar semăna cu tine?

Glory pictă cu ușurință lacrimile, expresia înspăimîntătoare a ochilor, schimbase curba obișnuită a gurii, astfel că, în loc să surîdă, păpușa părea a izbucni în plîns.

– Atît de nefericită? întrebă doctorul cînd ea termină.

– Mai rău.

«Oh, Tată - gîndi ea - aș fi vrut să rămîn și să aștept să-mi dai telefon, dar mă vor găsi oricum. Comisarul acela sigur verifică acum cine sînt. Nu

pot să fug mereu. Trebuie să mă predau la poliție atît timp cît am curajul să o fac. Voi obține poate o pedeapsă mai ușoară...»

Mai promisese un singur lucru și trebuia să se țină de cuvînt. Domnișoara Langley o implorase să dea telefon celebrei Pat Traymore, înainte de a face ceva. Formă numărul, povesti ce avea de gînd să facă și ascultă impasibilă argumentele emoționante ale lui Pat.

La ora trei plecă. La capătul străzii, era parcată o mașină cu doi bărbați înăuntru.

– Ea e, spuse unul. Minția cînd spunea că nu se întîlnește cu Stevens.

Din vocea lui, era clar că regreta să facă această constatare.

Celălalt apăsă pe accelerator.

– Ți-am spus că ne-a amețit cu povești. Zece dolari că ne duce la Stevens.

Treizeci și unu

Pat ajunse la Lotus Inn pe Wisconsin Avenue. Încerca cu disperare să o convingă pe Eleanor Brown să nu se predea la poliție. Trebuia să o convingă că ea, Pat, are dreptate.

Încercase să se întîlnească cu Sam, dar - după ce lăsase telefonul să sune de cinci ori - închise nervoasă și plecase în grabă. Intră în fugă în restaurant încercînd să o recunoască pe tînăra din fotografia pe care o avea la ea. Era sigură că nu își folosește numele real.

Propritara îi făcu semn să se apropie.

– Sînteți domnișoară Traymore?

– Da.

– Domnișoara Brown vă așteaptă.

Era așezată la o masă în fundul sălii și avea în față un pahar de vin alb. Pat se așeză pe scaunul din fața ei gîndindu-se la ce avea să-i spună. Eleanor Brown nu se schimbase prea mult față de fotografia din liceu. Cu siguranță, mai îmbătrînise, nu mai era chiar atît de slabă și devenise mai drăguță decît s-ar fi așteptat Pat. Dar era imposibil să nu o recunoști.

Vorbi cu o voce plăcută:

– Domnișoară Traymore? Mulțumesc că ai venit.

– Eleanor, te implor, ascultă-mă! Ai dreptul la un avocat. Poți să rămîi în libertate provizorie în timp ce noi căutăm o soluție. Erai într-o perioadă de depresie nervoasă cînd ai încălcat obligațiile. Sînt atît de multe argumente pe care le poate invoca un avocat!

Chelnerița le aduse o farfurie cu creveți.

– Îmi doream de atîta timp! Vrei să comanzi ceva? întrebă Eleanor.

– Nu, mulțumesc. Eleanor, ai înțeles ce ți-am spus?

– Da, foarte bine.

Eleanor muie un crevete în sos.

– Domnișoară Traymore, sper să-mi obțin eliberarea condiționată, dar dacă nu se va putea, mă simt destul de puternică acum pentru a-mi împlini pedeapsa. Acum aș dormi într-o celulă, într-o uniformă de prizonieră, să mănînc porcăria aceea pe care ei o numesc mîncare, să accept umilința și plictiseala. La ieșire, nu va mai trebui

să mă ascund și vreau să-mi petrec restul vieții dovedindu-mi nevinovăția.

– Eleanor, banii au fost găsiți la tine?

– Domnișoară Traymore, jumătate din cei de la birou știau unde e pivnița. Cînd m-am mutat, vreo șase sau opt dintre ei au venit să mă ajute. Părea un fel de petrecere - surpriză. Mobilele pe care nu le puteam folosi au fost coborîte în pivniță. S-au găsit niște bani acolo, dar 70.000 de dolari au rămas în buzunarul altcuiva.

– Eleanor, spui că Toby ți-a dat telefonat și el neagă. Nu ți s-a părut anormal că te trimite într-o duminică la birou?

Eleanor lăsă restul creveților pe marginea farfuriei.

– Nu. Știi că senatorul se prezenta pentru a fi din nou aleasă. Biroul comitetului electoral trimitea peste tot prospecte și ea avea obiceiul să vină pe acolo din cînd în cînd numai pentru a lăsa impresia celor care o ajutau benevol că sînt - într-adevăr - importanți. În aceste ocazii, își scotea diamantele. Inelul îi era puțin larg și era foarte neglijentă cu el. O dată sau de două ori, chiar l-a uitat.

– Și Toby, sau cel a cărui voce semăna cu a lui Toby, a spus că îl rătăcise din nou?

– Da. Știam că trecuse pe la birou sîmbătă pentru a verifica poșta, deci mi s-a părut firesc să-l fi uitat din nou și unul dintre asistenți să fi avut ideea să-l pună în seif. Apoi tăcu. După cîteva clipe, reluă:

– Cred că Toby conducea mașina la ora cînd a

fost dat telefonul. Era o voce înfundată și nu mi-a spus prea multe. Ceva de genul: «Verifică dăcă inelul doamnei senator e în seiful biroului electoral și ia-l de acolo.» Eram grăbită pentru că voiam să plec la Richmond să fac niște schițe și cred că i-am răspuns: «Îl va regăsi ca ochelarii pe nas.» Persoana care era la telefon a început să rîdă și a închis. Dacă Abigail nu ar fi vorbit atît despre faptul că îmi oferise o a doua șansă, dacă nu m-ar fi tratat ca pe o hoață înrăită, poate ceilalți s-ar fi îndoit. Am pierdut 11 ani din viață pentru un delict pe care nu l-am comis și nu vreau să mai pierd nici măcar o zi.

Se ridică și lăsă banii pe masă.

– Pentru consumație.

Se aplecă, își luă valiza, apoi rămase nemișcată.

– Știi ce mi se pare cel mai greu acum? Am călcat promisiunea făcută omului cu care locuiam, care a fost atît de bun cu mine. M-a implorat să nu mă preadau încă. Voiam să-i pot explica, dar nu știu unde e acum.

– Aș putea să-i telefonez eu din partea ta, mai tîrziu? Care e numele lui? Unde locuiește?

– Îl cheamă Arthur Stevens. Cred că are necazuri acolo unde lucrează. Nu poți să faci nimic. Sper că va fi o emisiune reușită. Am avut un șoc cînd am văzut anunțul. Știam că o singură fotografie de-a mea e de ajuns pentru a mă întoarce în închisoare în 24 de ore. Dar, vezi, am înțeles și că am obosit să mă ascund. Curios, dar ideea aceasta mi-a dat puterea de a mă întoarce în

închisoare ca să fiu din nou liberă într-o zi. Tatăl, vreau să spun Arthur, nu se putea obișnui cu ideea. Și acum ar fi mai bine să plec înainte de a-mi pierde curajul.

Neputincioasă, Pat o privi plecînd.

În clipa în care Eleanor părăsea restaurantul, doi bărbați de la masa din colț se ridică și porniră în urma ei.

Treizeci și doi

– Abby, nu e chiar atît de cumplit!

În patruzeci de ani, era doar a treia oară cînd o lua în brațe. Plîngea în hohote.

– De ce nu mi-ai spus că locuiește în casa aceea?

– Ce rost avea să-ți spun?

Erau în salonul lui Abigail. Imediat după ce ajunseseră, îi arătase articolul lui Abigail, încercînd să atenueze și inevitabila explozie de disperare.

– Abby, mîine, acest ziar va putrezi pe fundul coșurilor de gunoi!

– Nu vreau să-mi văd chipul în coșurile de gu-

noi! strigase ea.

El îi aduse un whisky și o obligă să îl bea.

– Hai, calmează-te! Dacă e un fotograf ascuns în arbuști?

– Taci, catîrule!

Dar această presupunere o pusese pe gînduri. Își bău paharul, apoi începuse iar să plîngă.

– Toby, nu e un ziar de scandal, dar se vinde bine. Și fotografia asta..., fotografia asta...

Nu se referea la fotografia cu Francey Foster.

O cuprinse în brațe și, cu degetele, o bătea încet pe spate, cu gîndul - pentru a cîta oară - că el nu însemna pentru ea decît mîna de care să se agațe cînd pierdea și nu avea cine să o scoată la suprafață.

– Dacă cineva se uită atent la fotografie... Toby, privește fotografia asta...

– Nimeni n-o să le acorde prea multă atenție.

– Toby, fata asta - Pat Traymore... Cum a ajuns să locuiască în casa aceea? Nu poate fi doar o coincidență.

– Casa a fost închiriată de 12 locatari diferiți în 24 de ani. Pat e și ea un locatar ca oricare altul.

Toby făcea eforturi ca vocea să-i pară sinceră și indiferentă. Dar nici el nu credea ceea ce spusese. De altfel, Philip nu clarificase încă această problemă.

– Nu te mai gîndi, Abigail. Cel care a amenințat-o pe Pat Traymore...

– Toby, de unde știm că a fost într-adevăr amenințată? Dacă nu e decît un calcul diabolic pentru a mă distruge?

Toby fu atît de surprins că se dădu înapoi un pas. Şi ea se îndepărtă de el şi se priviră cîteva clipe lung în faţă.

– Dumnezeule, Abigail, crezi că totul a fost o înscenare?

Soneria telefonului îi făcu pe amîndoi să tresară. Toby o privi:

– Vrei să...

– Da.

Abigail îşi acoperi chipul cu mîinile.

– Nu-mi pasă cine e. Nu sînt aici.

– Casa senatorului Jennings.

Toby vorbea cu vocea sigură şi politicoasă a unui majordom.

– Aveţi un mesaj pentru doamna senator? Nu e liberă în momentul de faţă.

Îi făcu cu ochiul lui Abigail şi ea îi surîse.

– Preşedintele... Oh, aşteptaţi o clipă, domnule Preşedinte...

Acoperi cu palma receptorul.

– Abby e Preşedintele...

– Toby, cum îndrăzneşti?!

– Abby, pentru numele lui Dumnezeu, e Preşedintele!

Mîinile i se crispară şi se apropie mai mult de telefon.

– Dacă e una din glumele tale...

Apoi luă telefonul în mînă.

– Abigail Jennings.

Toby văzu cum expresia chipului ei se schimbă.

– Domnule Preşedinte, îmi pare rău... Cu ade-

vărat, îmi pare rău... Dosarele... Vi le-am lăsat... Îmi pare rău... Oh, Domnule Președinte, bineînțeles. Da, pot să fiu la Casa Albă mîine seară... Ora 8 jumătate, am înțeles... Da, am fost foarte ocupată cu emisiunea. Sincer, nu sînt încîntată să fiu în centrul unor astfel de... Dumnezeule, e foarte amabil din partea dumneavoastră. Domnule Președinte, vreți să spuneți... Nu știu ce să zic... Bineînțeles, înțeleg... Mulțumesc, domnule Președinte.

Închise. Cu un aer uimit, îl privi pe Toby.

– Nu trebuie să vorbesc cu nimeni. Va anunța că eu sînt candidata lui după emisiunea de mîine seară. Părerea lui e că a fost o idee bună ca țara să mă cunoască mai bine. Coperta de la «Mirroir» l-a făcut să rîdă. A spus că și mama lui era grasă, dar că arăt foarte bine și acum ca și la 17 ani. Toby, voi deveni vice-președintele Statelor Unite!

Izbucni într-un rîs isteric și se aruncă în brațele lui.

– Abby, ai reușit!

O ridică în brațe.

O clipă mai tîrziu, trăsăturile ei împietriră.

– Toby, nu se poate întîmpla nimic... Nimic nu trebuie să...

El îi cuprinse mîinile în palmele lui mari.

– Abby, îți jur că nimic nu îți va sta în cale.

Ea începu să rîdă, apoi să plîngă.

– Toby, simt că plutesc. Tu și blestematul tău whisky! Știi că nu trebuie să beau! Toby... vicepreședinte!

Trebui să o calmeze. Îi spuse cu o voce apăsată.

– Abby, mergem la o plimbare cu mașina și trecem să vedem viitoarea ta reședință. Vei locui într-un adevărat palat. Următoarea oprire, Massachusetts Avenue.

– Toby, taci! Fă-mi o cană de ceai. Fac un duș și după aceea voi încerca să mă limpezesc puțin. Vice-președinte! Dumnezeule, dumnezeule!

El puse ceainicul cu apă la fiert, și, fără să-și ia haina, merse pînă la cutia de scrisori și o deschise. Plicurile obișnuite - oferte la preț redus, concursuri gen «Puteți cîștiga două milioane de dolari... » 99% din curierul personal al lui Abigail sosea la birou.

Apoi o văzu. Plicul bleu avea înscrisă adresă cu litere de mînă. O scrisoare personală pentru Abigail. Privi în colțul din stînga sus și simți cum sîngele în îngheață în trup.

Scrisoarea venea de la Catherine Graney.

Treizeci și trei

Sam o luă pe strada 7 care ducea la celălalt capăt al orașului. Era deja în întîrziere pentru întîlnirea cu Larry Laggiotes la Oficiul Național de Securitate a Transporturilor.

După plecarea de la Pat, mersese direct acasă și rămăsese treaz cea mai mare parte a nopții, pradă emoției și mîniei datorită acuzațiilor lui Pat.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

– Poftim? Oh, nu.

Zăpăcit, Sam își dădu seama că era atît de cufundat în gînduri că intrase în holul imobilului și lăsase în urma lui ușa larg deschisă. Unul dintre paznici îl privea cu un aer întrebător.

Urcă la etajul opt şi-şi lăsă numele la biroul de recepţie.

– Nu va dura prea mult, îi spuse o secretară.

Sam se aşează într-un fotoliu. «Abigail şi Willard Jennings se certaseră atît de tare în ultima zi?» se întrebă el. Dar asta nu dovedea nimic. Îmi amintesc de perioada în care ameninţase că va părăsi Congresul, pentru a-i putea oferi Janicei liniştea pe care o merită. Ea se certase cu el, se enervase şi oricine i-ar fi auzit s-ar fi gîndit că se urăsc. Era posibil ca şi soţia pilotului să fi asistat la o asemenea ceartă. Willard era poate demoralizat, gata să abandoneze politica şi Abigail nu voia să-l lase să-i spulbere planurile.

Sam îi telefonase lui Jack Carlson, prietenul de la FBI, cerîndu-i să găsească raportul despre accident.

– Acum 27 de ani? Va fi greu, spuse Jack. Acum Oficiul Naţional de Securitate a Transporturilor se ocupă de anchete, dar pe vremea aceea Aviaţia Civilă a cercetat cazul. Te sun eu.

Jack reveni la nouă şi jumătate.

– Ai ceva noroc, îi spuse Jack laconic. Majoritatea dosarelor sînt distruse după 10 ani, dar cînd victimile accidentelor sînt peronalităţi se păstrează dosarele în arhivele Oficiului Securităţii. Au informaţii de la Amelia Eahart şi Carole Lombard pînă la Dag Hammarskjöld şi Hale Boggs. Omul meu de la Securitatea Transporturilor e Larry Laggiotes. A cerut ca dosarul să-i fie trimis la birou, aşa că ia legătura cu el. El propune să vă întîlniţi spre amiază. Veţi studia

dosarele împreună.

– Scuzați-mă, domnule. Domnul Laggiotes vă primește imediat.

Sam ridică privirea. Avea impresia că secretara încercase de mai multe ori să-i atragă atenția. «Ar fi mai bine să revin pe pământ», gîndi el și o urmă pe secretară pe culoar.

Larry Laggiotes era un bărbat solid cu trăsături ce aminteau tuturor descendența sa greacă. Se salutară. Sam îi explică în amănunte de ce voia să obțină dosarul accidentului.

Larry îl ascultă sprijinit de spătarul fotoliului cu sprîncenele încruntate.

– O zi frumoasă, nu? remarcă el. E ceață la New York, gheață la Minneapolis și plouă torențial la Dallas. Totuși, în următoarele 24 de ore, vor avea loc 120.000 de decolări și aterizări ale avioanelor militare, private și de companii. Riscurile unor accidente sînt minime. De aceea nu sîntem foarte încîntați cînd un avion revizuit de un mecanic expert în materie, pilotat de un pilot de primă mînă, într-o zi cu vizibilitate perfectă se izbește de un munte și mai sînt găsite cîteva rămășițe din el la o distanță de 4 kilometri de la locul accidentului.

– Avionul lui Jennings!

– Avionul lui Jennings, confirmă Larry. am recitit raportul. Ce s-a întîmplat? Nu se știe. Ultimul control cu George Graney a fost în momentul în care a părăsit turnul de control din Richmond. Nici urmă de vreo problemă tehnică. Era un zbor de rutină de două ore. Apoi timpul de zbor a fost

depășit.

– Concluzia a fost: eroare de pilotaj? întrebă Sam.

– Cauza probabilă - eroare de pilotaj. E concluzia obișnuită cînd nu avem nici un alt indiciu. Era un bimotor Cessna aproape nou și inginerii constataseră că e într-o stare perfectă. Văduva lui Willard Jennings a început să se lamenteze că avea oroare de avionul ăsta, că soțul ei se plînsese de multe aterizări dificile cu Graney.

– Nu s-a gîndit nimeni la posibilitatea unei crime?

– Domnule deputat, întodeauna ne gîndim la posibilitatea unei crime într-un astfel de caz. În primul rînd, căutăm mijloacele prin care ar fi putut fi înfăptuită. De fapt sînt multe mijloace aproape imposibil de depistat. De exemplu, un aparat minuscul ar putea deregla toate benzile magnetice de la bordul unui avion. Dar, acum 27 de ani, așa ceva nu era posibil! Dacă cineva ar fi vrut să saboteze aparatul lui Graney, tăind un fir, Graney ar fi anunțat o pierdere de înălțime în timp ce traversa munții. Șansele de a găsi o probă au fost aproape nule. S-ar putea să fi fost ceva și la rezervoare, căci avionul avea două! Pilotul făcea trecerea pe al doilea cînd acul primului indica faptul că era gol. Cineva care n-ar fi vrut ca aparatul să ajungă la destinație ar fi putut pune un bidon cu acid coroziv, în locul bagajelor, sub un scaun, nu contează unde. Ar fi distrus cablurile și într-o jumătate de oră avionul nu ar mai fi putut fi controlat. Dar l-am fi descoperit dacă ar fi fost

așa.

– N-ați găsit nimic, deci? întrebă Sam.

– N-au fost găsite suficiente fragmente de avion pentru a face toate cercetările.

– În acest caz s-a renunțat. Compania la care lucra Graney mergea bine. Dar, de curînd, nu mai aveau asigurare. Nici deputatul personal nu era asigurat, dar probabil că provenea dintr-o familie prea bogată pentru a avea nevoie de așa ceva. Dar e a doua oară cînd cineva îmi cere o copie a raportului: Doamna George Graney m-a rugat să-i dau una săptămîna trecută.

– Larry, în măsura în care e posibil, încerc să o scutesc pe Abigail de neplăcerea de a revedea pusă pe tapet această problemă. Voi studia și eu raportul, dar vreau să-ți mai pun o întrebare: există vreo îndoială asupra calităților profesionale ale lui George Graney?

– Nici cea mai mică. Era un pilot remarcabil. A fost în aviația de vînătoare în timpul războiului din Coreea, apoi a lucrat la «United». Să piloteze un asemenea aparat era un joc de copil pentru el.

– Și aparatul?

– În cea mai bună stare. Mecanicii au fost foarte buni.

– Văduva Graney are deci motive întemeiate să nu creadă că soțul ei e vinovat de accident.

Larry scoase un rotocol de fum și spuse cu un aer bănuitor.

– Bineînțeles că are motive - și încă *foarte* bine întemeiate!

Treizeci și patru

La ora patru și zece, Pat reuși - în sfîrșit - să-l găsească pe Sam și să vorbească cu el dintr-o cabină telefonică situată in holul clădirii Antenei Potomac. Fără să facă nici o aluzie la cearta lor, îi povesti întîlnirea cu Eleanor.

– N-am reușit să o împiedic. E hotărîtă să se predea la poliție.

– Nu te neliniști, Pat. Trimit un avocat să o caute. Cîtă treabă ai la studio?

– Nu știu. Ai văzut «Tribune» azi?

– Doar titlurile.

– Citește paginile rubricii mondene. O ziaristă pe care am întîlnit-o în ajunul Crăciunului a făcut

o poveste întreagă din faptul că am fost amenințată, că locuiesc în casa familiei Adams...

– Pat, eu nu mai plec nicăieri de acasă. Cînd ieși de la studio, vino pe la mine.

* * *

Luther o aștepta în biroul lui. Pat se aștepta la ce putea fi mai rău. Dar el stătea în expectativă.

– La Apple Junction totul a mers perfect, spuse el. Ieri ningea și gaura aceea de oraș părea un vis american al anilor 50. Am filmat școala, casa Saunders, bulevardul și bradul de Crăciun. În fața Primăriei, o pancartă: «Apple Junction - orașul natal al senatorului Abigail Foster Jennings.»

Luther trase un fum din țigară.

– Bătrîna doamnă, Margaret Langley ne-a dat un interviu bun. Să o vezi vorbind despre eleva conștiincioasă care a fost Abigail, arătîndu-i fotografia din albumul anual.

Pat își dădu seama că Luther îi preluase ideea ei de a filma Apple Junction în introducere ca și cum ar fi fost dintotdeauna a lui.

– Ai văzut ce am filmat ieri dimineață? întrebă ea.

– Da. Merge. Ai fi putut filma mai mult cînd Abigail lucra. Secvențele din seara de Crăciun sînt perfecte.

– Ai citit «Tribune» de azi?

– Da.

Luther strivi țigara în scrumieră și mai luă una. Vocea i se schimbă și obrajii i se îmbujorară.

– Pat, vei avea bunăvoința să-mi dezvălui și mie secretele jocului tău și să-mi spui de ce ai împrăștiat povestea asta?

– Ce să împrăștii?

Luther renunță la calmul lui obișnuit.

– O mulțime de oameni vor vedea - probabil - o simplă coincidență în faptul că toate aceste lucruri s-au întîmplat în ultima săptămînă, făcînd din viața lui Abigail un subiect de senzație. Dar eu nu cred în coincidențe! Împărtășesc aceeași părere cu Abigail din ziua cînd a apărut fotografia în «Mirroir». De la început ai făcut tot posibilul ca emisiunea să fie realizată așa cum vrei tu. Și cred că ai tras toate sforile ca publicitatea să te ajute puțin. Există cineva în Washington care să nu vorbească azi despre Patricia Traymore?

– Dacă ești convins de așa ceva, de ce nu mă dai afară?

– Ca să te bucuri de și mai multă publicitate? Nici nu se pune problema. Dar, doar așa, pentru a-mi satisface curiozitatea, ai putea să-mi răspunzi la niște întrebări?

– Spune.

– Chiar în prima zi, ți-am cerut să suprimi tot ce putea să facă aluzie la deputatul Adams și la soția lui. Știai că locuiești în casa lor?

– Da, știam.

– Nu crezi că ar fi fost normal să-mi spui acest lucru?

– Nu, nu cred. Și am suprimat imaginile cu ei pe care mi le-a trimis Abigail ceea ce - pentru că a venit vorba - mi-a dat multă bătaie de cap. Ai

văzut filmele?

– Da. Ai făcut o treabă bună. Acum spune-mi care e părerea ta despre amenințările primite. Oricare imbecil din domeniu și-ar fi putut da seama că emisiunea va fi făcută cu sau fără tine.

Pat își alese cu grijă cuvintele.

– Pentru mine, aceste amenințări nu reprezintă nimic mai mult decît ceea ce au fost - niște amenințări. Cred că nimeni nu a voit să-mi facă rău, doar cineva a încercat să mă înspăimînte. Cred că îi este teamă cuiva de emisiune și are impresia că nu se va realiza fără participarea mea.

Se opri, apoi adăugă intenționat:

– Dar persoana respectivă nu și-a dat seama că eu sînt aici doar de decor, într-o campanie menită să o conducă pe Abigail Jennings spre vice-președenție.

– Vrei să insinuezi că...

– Nu, nu insinuez nimic. Constat. Am fost numai bună pentru afiș. M-am păcălit acceptînd imediat propunerea ta, grăbindu-mă să fac munca de trei luni de zile într-o săptămînă, și obținînd documente furnizate exclusiv prin grija doamnei senator. Dacă reportajul acesta nu avea cît de cît ceva deosebit, nou în el și cinstit, asta se va datora secvențelor pe care ți le-am impus eu. Și mă străduiesc să fac emisiunea în favoarea lui Abigail pentru că - fără să vreau - eu i-am atras o publicitate deloc plăcută în ultimul timp. Dar te previn, vreau să-mi continui cercetările în anumite probleme.

– De exemplu?

– Cazul Eleanorei Brown, fata care a fost acuzată că a furat din fondurile electorale. Am văzut-o astăzi. Voia să se predea la poliție. Dar jură că nu s-a atins de banii aceia.

– Eleanor se predă? o întrerupse Luther. Am putea profita de acest lucru. Cum nu și-a respectat obligațiile, eliberarea ei condiționată va fi anulată.

– Deputatul Kingsley va încerca să obțină din nou amînarea.

– E o greșeală. Voi avea eu grijă să nu facă nimic pînă după anunțul Președintelui. Apoi pe cine va mai interesa această problemă? Dar ne poate ajuta în emisiune. Vorbim despre proces așa cum am planificat, adăugînd doar că s-a predat la poliție din cauza acestei emisiuni. Nu va putea să ne facă necazuri.

Pat avu impresia că trădase încrederea pe care Eleanor o avusese în ea.

– Cred că fata asta e nevinovată și, dacă este, voi face tot posibilul să redeschid procesul.

– Nu e nevinovată, spuse sec Luther. Altfel, de ce și-ar fi încălcat obligațiile? Acum probabil că a cheltuit cei 70.000 de dolari și nu mai vrea să se ascundă. Nu uita: juriul a condamnat-o în unanimitate. Ai încredere în deciziile unui juriu, nu? Și acum, mai e altceva? Mai rămîne, după părerea ta, vreun singur detaliu care ar putea să-i fie nefast lui Abigail?

Îi povesti despre Catherine Graney.

– Vrea să dea televiziunea în judecată.

Luther părea încîntat.

– Și asta te neliniștește?

– Dacă începe să vorbească despre căsătoria celor doi Jennings... dacă povestește că mama soacră nu i-a lăsat lui Abigail nici un cent...

– Abigail va avea de partea ei pe toate femeile din America ce au de suportat o soartă imposibilă... Cît despre cum s-au înțeles cei doi, e cuvîntul doamnei Graney împotriva cuvîntului lui Abigail și Toby. Nu uita că el a fost martorul ultimilor ani pe care i-au petrecut cei doi împreună. Și scrisoarea pe care Abigail i-o trimisese soțului ei? E datată cîteva zile înaintea morții lui.

– Presupunem doar... Oricine poate remarca faptul că *anul* lipsește.

– Îl va adăuga acum dacă trebuie. Altceva?

– După părerea mea, doar aceste două probleme riscă să creeze probleme. Cred că aș putea să garantez pentru rest.

– Foarte bine.

Luther părea ușurat.

– Voi trimite pe cineva s-o filmeze pe Abigail întorcîndu-se seara acasă... după o zi lungă de muncă.

– Nu vrei s-o fac chiar eu?

– Prefer să stai cît mai departe de Abigail pînă se va calma. Pat, ai citit cu atenție contractul cu Antena?

– Așa mi se pare.

– Atunci știi - fără îndoială - că avem dreptul să te concediem și să-ți plătim o sumă prevăzută în contract. Sincer, nu înghit povestea cu amenințările cuiva care te-ar împiedica să faci emisi-

unea. Dar te admir pentru modul în care ai reușit să faci tot Washingtonul să vorbească despre tine. Dar ai făcut lucrul ăsta folosindu-te de o femeie care și-a închinat întreaga viață muncii.

– Ai citit contractul meu? întrebă Pat.

– Eu l-am redactat.

– Atunci, știi și că am controlul absolut asupra emisiunilor pe care le fac. Crezi că ai respectat contractul meu săptămîna asta?

Deschise ușa biroului lui Luther, sigură că toată lumea îi ascultă.

Ultimele cuvinte ale lui Luther răsunară în liniștea încăperii.

– Începînd de săptămîna viitoare vom reanaliza contractul tău.

Fu una din puținele ocazii din viața ei cînd Pat trînti ușa.

* * *

Un sfert de oră mai tîrziu, se prezenta la recepția imobilului în care locuia Sam. O aștepta în fața ușii.

– Pat, pari obosită.

– Sînt.

Îl privi cu un aer plictisit. Purta același pulover ca și cu o seară înainte. Și cu o strîngere de inimă, remarcă din nou ce mult punea în valoare culoarea ochilor. O luă de braț și o conduse de-a lungul culoarului.

Intrînd în apartament, Pat fu surprinsă de decor. Mobilele de culoarea antracitului erau așe-

zate în mijlocul camerei. Pe pereți erau atîrnate cîteva gravuri și picturi de maeștri. Mocheta era tot în nuanțe de gri, negru și alb.

Se așteptase la un decor mai tradițional - o canapea cu mînere sculptate, fotolii confortabile, mobile de familie. Un covor oriental ar fi adus o notă mai veselă încăperii. Sam o întrebă ce părere are și ea nu ezită să-i răspundă. Sam o ascultă cu ochii pe jumătate închiși.

– Ei bine, acum, te-ai convins! Ai dreptate. Ar trebui să aranjez altfel totul. De acord... Locul ăsta seamănă cu intrarea unui motel.

– Atunci de ce nu te muți? Cred că îți poți permite.

– Oh, apartamentul îmi convine, spuse el calm. Doar mobilele îmi dau bătaie de cap. Am renunțat la cele vechi, dar se pare că nu am ales prea bine nici noul mobilier.

Era o constatare făcută pe un tot ironic, dar Sam nu o făcuse la întîmplare.

– Ai cumva un scotch pentru o femeie obosită? întrebă ea.

– Bineînțeles, răspunse Sam îndreptîndu-se spre bar.

– Mult sifon, gheață, o felie de lămîie, dar nu e foarte grav dacă îți lipsește ceva.

Sam îi surîse.

– Nu cred că îmi ceri un lucru prea greu de realizat.

– Nu foarte greu, dar e important să fie bine făcut.

Sam aduse paharele și le așeză pe o măsuță

joasă.

– Așează-te și liniștește-te puțin. Cum a fost azi la studio?

– De azi într-o săptămînă, nu voi mai avea serviciu, fără nici o îndoială. Luther e convins că am vrut să-mi fac publicitate și îmi admiră doar osteneala în acest sens.

– Cred că Abigail împărtășește același punct de vedere.

Pat ridică o sprînceană.

– Ești, fără îndoială, primul care a aflat-o. Sam, nu voiam să-ți telefonez atît de curînd după ceea ce ți-am spus aseară. De fapt, aș fi preferat să las lucrurile să se așeze și peste cîteva luni am fi fost doi prieteni foarte buni. Dar am nevoie de ajutor și nu pot conta pe Luther. Cred că ești singurul candidat.

– Nu e exact ceea ce aș fi vrut să aud de la tine, dar - totuși - sînt fericit că-ți pot fi de folos.

Era diferit astăzi. Pat simțea acest lucru. ca și cum oboseala și incertitudinea l-ar fi părăsit.

– Sam, mai este ceva care nu ți-am spus în legătură cu efracțiunea.

Cît mai calmă posibil îi povesti despre păpușa Raggedy Ann.

– Acum păpușa a dispărut.

– Pat, vrei să spui că s-a întors la tine în casă?

– Da.

– În acest caz, te muți de acolo imediat.

Neliniștită, Pat se ridică și se îndreptă spre fereastră.

– Nu e o soluție. Dar, Sam, poate să ți se pară

curios, dar mă liniștește faptul că păpușa nu mai e la mine în casă. Nu cred că cel care m-a amenințat vrea să-mi facă rău. Ar fi făcut-o deja. Dar îi este teamă de ceva anume care ar putea apărea în emisiune. Și cred că bănui de ce.

Îi povesti pe scurt ce credea ea despre afacerea cu Eleanor Brown.

– Dacă Eleanor nu minte, atunci Toby a mințit. Dacă Toby ar minți, Abigail l-ar acoperi, ceea ce pare cît se poate de probabil. Dar să presupunem că ar mai fi implicată și o altă persoană, care are vocea asemănătoare cu a lui Toby, care știa unde e pivnița Eleanorei și a lăsat intenționat banii acolo pentru ca ea să fie acuzată.

– Și păpușa? Și amenințările?

– După părerea mea, cine m-a cunoscut cînd eram copil a putut să mă recunoască și a încercat să mă înspăimînte pentru a renunța la emisiune. Sam, gîndește-te la următoarele elemente: Toby mă cunoștea cînd eram copil. Îmi este ostil. La început am crezut că e din cauza lui Abigail și a acestei publicități groaznice, dar ieri nu conteneа să analizeze lucrurile din bibliotecă, de parcă ar fi vrut să recunoască locurile. Și, după ce a plecat, s-a întors. Nu s-a gîndit că vin după el să încui ușa. Mi-a spus că a vrut să verifice yala, că ar putea intra oricine și că ar trebui să fiu mai prudentă. Am vrut să-l cred, dar - sincer, Sam - prezența lui Toby în preajma mea mă neliniștește. Ai putea să te interesezi dacă a avut necazuri în trecut? Vreau să spun, necazuri mari.

– Da, pot s-o fac. Nici mie nu îmi prea place

acest tip.

Se apropie pe la spate de ea și îi cuprinse talia cu brațele. Instinctiv, Pat se sprijini de el.

– Mi-a fost dor de tine, Pat.

– De aseară?

– Nu, de doi ani.

– N-aș fi ghicit.

O clipă se abandonă plăcerii de a fi în brațele lui. Apoi se întoarse și îl privi în față.

– Sam, nu vreau doar puțină tandrețe... Altfel...

Brațele lui o strînseră cu mai multă putere. Buzele lui nu mai erau ezitante.

– Nu cred că e doar puțină tandrețe.

Mai multe minute, rămaseră fără să se miște, lîngă fereastră.

Apoi Pat se îndepărtă. Sam nu o opri.

– Pat, spuse el privind-o, ce ai spus aseară era adevărat, în afară de un singur lucru. Nu e nimic între mine și Abigail. De ce nu-mi lași puțin timp pentru a mă limpezi? Pînă cînd te-am reîntîlnit, săptămîna trecută, nu mi-am dat seama că reacționam ca o marionetă.

Pat încerca să surîdă.

– Uiți că și eu am nevoie de puțin timp. Nu e atît de simplu cu amintirile...

– Încerci să regăsești impresiile obiective ale acelei nopți?

– Obiective, poate... Mai ales, plăcute. Încep să cred că mama mea și-a pierdut firea în seara aceea, ceea ce face ca situația să fie puțin penibilă...

– De ce crezi asta?

– Acum nu e important de ce cred așa ceva, ci *de ce* a tras? Mîine seară, «Momentele vieții lui Abigail Jennings» vor fi prezentate în public. Apoi voi deschide o adevărată anchetă. Aș da orice ca emisiunea să nu se fi realizat atît de în pripă. Sam, sînt prea multe lucruri care nu se potrivesc. Și nu-mi pasă ce crede Luther. Secvența despre accidentul de avion va declanșa totul. Catherine Graney nu glumește.

Pat refuză invitația la cină.

– Ziua a fost obositoare. M-am trezit la patru ca să fiu la timp la biroul lui Abigail. Mîine terminăm înregistrările. Vreau să iau o gustare și să mă culc la ora nouă.

La ușă, Sam o opri.

– Cînd eu voi avea 70 de ani, tu vei avea 49.

– Și cînd tu vei avea 100, eu voi avea 82. Fă niște cercetări despre Toby și anunță-mă cînd afli ceva despre Eleanor.

– Bineînțeles.

După plecarea lui Pat, Sam îi telefonă lui Jack Carlson povestindu-i pe scurt ceea ce îi spusese Pat.

Jack scoase un fluierat.

– Vrei să spui că tipul s-a întors? Sam, e un nebun! Bîneînțeles că pot să aflu cîte ceva despre Toby, dar fă și tu ceva pentru mine. Vreau să îmi faci rost de o hîrtie cu scrisul lui. Poți?

Treizeci și cinci

Comisarul Barrot era drăguț. Credea că ea spusese adevărul. Dar celălalt polițist părea ostil. Eleanor răspunse la întrebările lui de o sută de ori.

Cum putea să spună unde ascunsese cei 70.000 de dolari cînd nu-i avusese niciodată?

O ura pe Patricia Traymore pentru că realizase o emisiune care nu îi mai lăsa posibilitatea să fugă? Nu, bineînțeles că nu! La început îi fusese teamă dar apoi își dădu seama că nu se va mai putea ascunde prea mult timp și se simți mulțumită că nu va fugi.

Știa unde locuiește Pat? Da, tatăl îi spusese că

locuiește în casa familiei Adams, în Georgetown. Îi arătase acea casă într-o zi. Arthur făcuse parte din echipa de salvare a spitalului Georgetown în vremea cînd avusese loc drama. Să pătrundă în acea casă? Nu, bineînțeles. Cum să intre?

În celula închisorii se așeză pe marginea patului, mirată că avusese puterea să se întoarcă în acest univers. Barele de fier, toaletele deschise, impresia că e prinsă în capcană, tristețea care o copleșea... toate o înconjurau ca o ceață deasă și întunecată.

Se întinse pe pat și se întrebă unde era Arthur. Cum putuse cineva să bănuiască măcar că ar fi putut face rău cuiva? Era omul cel mai drăguț pe care-l cunoscuse vreodată. Dar, într-adevăr, fusese foarte nervos după moartea neașteptată a doamnei Gillespie.

Spera să nu o urască pentru că s-a predat. Oricum ar fi prins-o. Era sigură că Barrot voia să o interogheze.

Arthur plecase? Probabil. Cu o neliniște crescîndă, Eleanor își aduse aminte de cîte ori schimbaseră orașele și locurile de muncă. Unde era el acum?

* * *

Arthur cină într-o cafenea de pe strada 14. Mîncă încet și cu atenție. Era important să mănînce bine în acea seară. Vor trece - poate - multe zile pînă să mai poată mînca ceva cald.

Își făcuse planul. La căderea nopții, va intra în

casă. Se va strecura prin fereastra de la primul etaj. Se va instala în camera copilului sau în cea de oaspeți. Mai avea două pîinițe calde în buzunar, dar ar fi avut nevoie de niște suc de fructe. Și - poate - ar trebui și unt de alune și pîine mai multă. Astfel, va rezista pînă la emisiunea de a doua zi.

Cheltuise 90 din prețioșii săi dolari pentru a cumpăra un televizor alb-negru cu căști. Astfel putea asculta emisiunea chiar din casa lui Pat Traymore. Pe drum va cumpăra pastile de cofeină de la farmacie. Nu va putea să riște să strige prin somn. Oricum nu l-ar auzi din camera ei, dar ar fi un risc prea mare.

40 de minute mai tîrziu, ajunse în Georgetown, la două străzi de casa Patriciei. Era liniște în jur, chiar prea liniște. Acum, că toate cumpărăturile de Crăciun fuseseră făcute, un necunoscut alergînd ar putea atrage atenția. Poliția ar putea supraveghea casa. Dar faptul că era situată pe colțul străzii putea fi un avantaj pentru el. Casa din spate nu era luminată și Arthur se strecură în curte.

Cele două curți erau separate printr-un gard foarte jos. Își lăsă geanta cu provizii de cealaltă parte și sări gardul fără probleme.

Așteptă. Nu se auzea nici un zgomot. Mașina lui Pat nu era pe alee și casa era întunecată.

Îi era incomod să urce în copac cu geanta cu provizii în spate. Trunchiul era acoperit cu zăpadă și mîinile îi alunecau. Arthur simțea cum frigul îi pătrunde prin mănuși. Dacă nu erau crengile

atît de dese, nu ar fi reușit. Fereastra se înțepenise din cauza frigului și o deschise greu. Trecu peste pervaz și sări în cameră. Parchetul pocni cu putere.

Cîteva minute de spaimă, așteptă lîngă fereastră, gata să fugă, să coboare pe copac și să traverseze curtea alergînd. Dar în casă nu se auzi nimic. Era liniște.

Începu să-și pregătească ascunzătoarea. Remarcă cu ușurare că etajerele nu erau fixate în perete. Îndepărtîndu-le puțin nimeni nu și-ar fi dat seama că în spațiul triunghiular de pe colț s-ar putea ascunde cineva.

Își amenajă cît mai confortabil culcușul. Alese o pătură veche pe care o așeză pe parchet. Era destul de mare ca să o poată folosi drept sac de dormit. Își scoase proviziile și își instală televizorul. Pe cea mai joasă etajeră erau patru perne imense.

În cîteva minute, totul era pregătit. Acum, mai rămînea să exploreze terenul.

Din nefericire, Pat nu lăsase nici o lumină aprinsă. Ceea ce îl obliga să se deplaseze ținîndu-și lanterna jos, lîngă parchet, pentru a nu fi văzută de pe fereastră. Merse în camera principală, apoi se întoarse din nou în camera de oaspeți. Repetă traseul de mai multe ori. Atent la fiecare pas, observă că o parte a parchetului scîrțîia.

Traseul îi luă 20 de secunde. Intră în vîrful picioarelor în camera lui Pat și înaintă pînă la toaletă. Nu văzuse niciodată obiecte atît de fru-

moase. Pieptănul, oglinda, periile, toate aveau mînere de argint. Ridică dopul unui flacon şi inspiră parfumul delicat.

Apoi intră în baie, observă halatul agăţat în spatele uşii şi nu rezistă tentaţiei de a-l atinge, "genul de halat care i-ar fi plăcut lui Glory", gîndi el cu amărăciune.

Fusese cineva să o interogeze pe Glory la birou? Probabil că acum se întoarse acasă. Ar fi vrut să-i vorbească.

Se îndreptă spre pat, găsi telefonul pe noptieră şi formă numărul. Sună de patru ori. Arthur se încruntă. Îi spusese că vrea să se predea, dar lui îi promisese că aşteaptă. Nu, fără îndoială, se culcase, tremurînd, aşteptînd să vadă dacă fotografia ei va apărea în emisiunea de a doua zi.

Aşeză telefonul la locul lui, pe noptieră, dar rămase aşezat, aproape de patul Patriciei. Îi era deja dor de Glory. Iar liniştea şi singurătatea acestei case îl tulburau. Dar ştia că, curînd, vocile îi vor vorbi.

Treizeci și șase

– E perfect, doamnă senator! spuse Luther. Îmi pare rău că a trebuit să-ți cer să te schimbi, dar dacă vrem să lăsăm impresia aceleiași zile de lucru trebuie să porți același costum ca și dimineață.

– Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Abigail scurt.

Erau amîndoi în salon. Operatorii își strîngeau materialul. Toby remarcă faptul că Abigail nu-i oferea un pahar de băutură lui Luther. Avea chef pur și simplu să scape de el.

Și Luther înțelese mesajul.

– Grăbiți-vă! ordonă el echipei sale.

Apoi surîse încurajator.

– Cred că ți s-a părut o zi lungă, Abigail. Încă o filmare mîine la studio și sîntem gata.

– Va fi clipa cea mai fericită a vieții mele.

Toby ar fi vrut s-o vadă pa Abigail mai calmă. Se plimbaseră cu mașina și trecuseră de două ori prin fața reședinței vice-președintelui. Abby chiar glumise văzînd-o.

– Îți imaginezi reacția cronicarilor văzîndu-mă plecată astfel în recunoaștere?

Dar la sosirea echipei de filmări, devenise din nou încordată.

Pelham începuse să se îmbrace.

– Președintele ține o conferință de presă la ora nouă în Sala Est, mîine seară. Vei merge și tu?

– Cred că da, răspunse Abigail.

– Atunci programarea noastră e excelentă! Emisiunea are loc între orele șase și șapte, deci spectatorii vor avea chiar o pauză între cele două reprize politice.

– Cred că tot Washingtonul moare de curiozitate în așteptarea lor, spuse Abby. Luther, sînt cu adevărat obosită.

– Bineînțeles, scuză-mă. Ne vedem mîine. La ora nouă dacă îți convine.

– Încă un minut și înnebuneam, îi spuse Abigail lui Toby cînd - în sfîrșit - rămaseră singuri. Și cînd mă gîndesc că emisiunea asta e complet inutilă.

– Nu chiar atît de inutilă, spuse Toby cu un glas convingător. Trebuie ca numirea să fie aprobată de Congres. Bineînțeles, vei obține majoritatea, dar n-ar fi rău dacă oamenii ar trimite cîteva

telegrame în favoarea ta. Emisiunea îi va convinge să o facă.

– În acest caz, tot ar fi bună la ceva.

– Abby, mai ai nevoie de mine în seara asta?

– Nu, vreau să mă culc devreme și am de gînd să citesc ceva pînă adorm. A fost o zi lungă.

Îi surîse și Toby fu mulțumit.

– După ce servitoare alergi acum? Oricum e preferabil decît o partidă de poker.

* * *

Pat ajunse acasă la șase jumătate. Aprinse lumina pe hol, dar scările rămaseră cufundate în întuneric. Cuvintele iritate ale tatălui ei îi răsunau în urechi: «N-ar fi trebuit să vii.»

«În seara aceea, soneria sunase insistent. Tatăl ei deschise ușa. În fața lui stătea cineva care privea peste umărul lui. De aceea îi era atît de teamă. Tata era furios și ei îi era frică să n-o vadă.»

Mîna îi tremura cînd cuprinse cu degetele balustrada. «Nu am nici un motiv să fiu nervoasă!» își spuse ea. «Poate doar pentru că sînt obosită și mă simt la capătul puterilor. Trebuie să mă schimb și să mănînc ceva.»

Ajunseră în camera ei, se dezbrăca rapid, ezită să îmbrace același halat agățat în spatele ușii, apoi alese un altul din catifea maro. Era călduros și comod.

În fata oglinzii, își strînse părul la spate și se demachie. Își trecea mecanic vîrfurile degetelor

peste față masîndu-și pielea, așa cum o învățase esteticiana, oprindu-se mai mult la tîmple și la cicatricea ascunsă de rădăcina părului.

Mobilele din spatele ei se reflectau în oglindă. Stîlpii patului îi păreau două santinele înalte. Privi atentă oglinda. Auzise că fixînd un punct imaginar de pe frunte poți să te hipnotizezi singur și să te întorci în trecut. Un minut întreg se concentră asupra acelui punct imaginar și avu sentimentul straniu că alunecă printr-un tunel... și că nu e singură. Mai simțea prezența cuiva în preajma ei.

Ridicol. Încercase să se autohipnotizeze și acum avea ameteli și halucinații.

Coborînd în bucătărie, își pregăti o omletă, cafea și se forță să mănînce.

În bucătărie era cald și plăcut și Pat începu să se simtă mai bine. Poate că uneori mîncase aici cu mama și cu tatăl ei. Își amintea dacă fusese vreodată așezată pe genunchii tatălui ei în fața acestei mese? Veronica îi arătase ultima felicitare de Crăciun semnată: Dean, Renée și Kerry. Spuse numele apoi cu voce tare și se întrebă de ce îi suna atît de fals.

Căută farfuriile și le așeză în mașina de spălat vase, dar avea sentimentul neplăcut că aceste lucruri o întîrzie de la ce avea de făcut. Trebuia să recitească atentă articolul și să vadă dacă nu descoperea ceva nou despre Dean și Renée Adams.

Ziarul era încă pe birou. Îl deschise și se forță să citească cu atenție fiecare rînd. Nu află nimic nou și suferința îi crescu. «Pe revolver... ampren-

te amestecate... Dean Adams murise pe loc după ce glonțul i-a atins fruntea... Renée Adams i-a supraviețuit cîteva minute...» Un paragraf reamintea zvonurile lansate la petrecerea ambasadorului: sigur, cei doi nu se înțelegeau, Renée voia ca Dean să părăsească Washingtonul, ura lumea fastuoasă a recepțiilor, era geloasă pe farmecul soțului ei.

Cuvintele vecinei sale: «Era înnebunită după el..., dar Dean atrăgea toate femeile...».

Circulase și zvonul că Renée și nu Dean ar fi tras. Dar, în timpul anchetei, mama lui Renée dezmințise această posibilitate. «Nu e nimic misterios - spuse ea - e doar tragic. Cu cîteva zile înainte de a fi asasinată, fiica mea îmi spusese că se va întoarce acasă împreună cu Kerry și că va cere divorțul și dreptul de a avea ea grijă de copil. Cred că hotărîrea fusese determinată de accesele de violență ale lui Dean.»

«Poate că avea dreptate», gîndi Pat. «Îmi amintesc că m-am împiedicat de un corp. De ce aș fi atît de sigură că era a mamei mele și nu al tatălui meu?» Într-adevăr, nu ar fi putut să spună cu certitudine.

Pat examină fotografiile care umpleau a doua pagină. Willard Jennings avea aerul unui intelectual. Voia să renunțe la Congres și să devină președintele unei Universități. Cel puțin, așa spusese Catherine Graney. Și Abigail era o femeie de o frumusețe perfectă. Mai era și un instantaneu, greu de sesizat printre celelalte. Pat îl privi de mai multe ori, apoi schimbă locul ziarului pentru

ca lumina să cadă perpendicular.

Era o fotografie făcută pe plaja. Tatăl ei, mama ei și Abigail erau într-un grup împreună cu încă două persoane. Mama ei era cufundată în lectura unei cărți. Cei doi necunoscuți stăteau întinși la soare, cu ochii închiși. Aparatul îi surprisese pe Dean și pe Abigail privindu-se. Între cei doi plutea o atmosferă intimă.

În birou avea o lupă. Pat o luă și privi încă o dată fotografia. Mărit, chipul lui Abigail oglindea încîntarea. Dean Adams avea o privire plină de tandrețe. Mîinile lor aproape se atingeau.

Pat strînse ziarul. Ce însemnau aceste fotografii? Doar un flirt pasager? Tatăl său atrăgea pe toate femeile care îl cunoșteau. Poate că îi făcea plăcere acest lucru. Iar Abigail era o văduvă încîntătoare. Poate nu era nimic mai mult de atît.

Ca întotdeauna cînd era tulburată, Pat căută refugiul în muzică. În salon, aprinse instalațiile bradului și stinse lumina. Așezată în fața pianului, rătăci cîteva clipe cu degetele pe clape pînă cînd regăsi acordurile din Beethoven: *Patetica*.

Sam redevenise el însuși, acel Sam de care își aducea ea aminte, puternic, sigur pe sine. Avea nevoie de timp. Era normal. Și ea avea nevoie. Acum doi ani de zile, amîndoi fuseseră atît de sfîșiați de sentimentele lor... Fuseseră vinovați... Acum trebuia să fie altfel.

Tatăl ei și Abigail Jennings. Fuseseră împreună? Abigail fusese doar o aventură trecătoare printre alte numeroase aventuri? Poate că tatălui ei îi plăceau femeile. De ce nu? Era foarte sedu-

cător și era un om politic cunoscut și admirat în acea perioadă. Ca și Kennedy...

Eleanor Brown. Avocatul reușise să obțină o nouă eliberare condiționată? Sam nu o sunase. «Eleanor e nevinovată», hotărî Pat în forul său interior. «Sînt sigură.»

Liebestraum de Riszt. Începuse să cînte fără să-și dea seama. Și cu o seară înainte tot aceste două bucăți le cîntase una după alta. Și mama ei le cîntase tot așa? Amîndouă piesele aveau aceleași accente melancolice și solitare.

«Renée, ascultă-mă! Lasă cîntatul și ascultă-mă!

– Nu pot. Lasă-mă în pace!

Cele două voci - a tatălui tristă, a mamei - disperată.»

«Se certau în fiecare zi», gîndi Pat. După ce se certau, mama ei cînta la pian ore întregi. Dar cînd era fericită, o așeza pe micuța Kerry lîngă ea, pe banchetă.

«Nu, Kerry, așa... Lasă degetul încet aici... Știe să apese pe ciape! E, cu adevărat, înzestrată!»

Degetele sale începuseră primele note din *Opus 30, numărul 3* de Mendelssohn, o altă piesă tristă. Se ridică. Erau prea multe fantome în această cameră.

Sam telefonă cînd ea se pregătea să urce pe scări.

– Refuză să o elibereze pe Eleanor. Le e teamă să nu fugă din nou. Se pare că bărbatul cu care locuiește e acuzat de cîteva omoruri la spital.

– Sam, nu pot să știu că e închisă într-o celulă.

– Frank Crowley, avocatul pe care i l-am trimis

crede că spune adevărul. Va primi copia procesului mîine dimineață. Vom face tot ce se poate pentru ea. Dar cred că... Pat, cum te simți?

– Rezist.

– Ai încuiat ușa?

– De două ori.

– Bine. Pat, totul se va aranja. Mîine seară, la Casa Albă, au fost invitați cîțiva oameni politici. Președintele va face un anunț, de față și cu cîțiva reprezentanți ai presei. Am verificat lista invitaților. Apare și numele tău.

– Sam, crezi?

– Nu știu. Toată lumea a pariat pe Abigail, dar competiția e strînsă. Nici unul dintre candidați nu beneficiază deocamdată de protecția Serviciilor Secrete. Cred că Președintele vrea să mențină suspansul pînă la ultima clipă. Dar, oricare ar fi candidatul, noi doi îl vom sărbători oricum.

– Chiar dacă nu ești de acord cu alegerea făcută?

– Poate să aleagă pe oricine. Deocamdată, nu îmi pasă. Am alte preocupări. Vreau doar să mă întîlnesc cu tine... Să recuperăm timpul pierdut. Cînd am hotărît să ne despărțim, am căutat să mă conving că noi doi nu sîntem potriviți, chiar dacă eu aș fi fost liber. Era cea mai bună soluție ca să te uit. După un timp, am început să cred propriile mele minciuni.

Pat rîse. Începu să clipească des, pentru a împiedica lacrimile să-i alunece pe obraji.

– Ești iertat.

– Nu vreau să mai pierd nici un minut de feri-

cire.

– Credeam că ai nevoie de timp.

– Nici eu şi nici tu nu avem nevoie de aşa ceva.

Chiar şi vocea i se schimbase - încrezătoare, puternică, vocea din amintirile care îi bîntuiau nopţile de nesomn.

– Pat, m-am îndrăgostit de tine în ziua aceea petrecută la Cape Cod. Nimic nu mai poate schimba ceea ce simt. Nu pot decît să-ţi mulţumesc că m-ai aşteptat.

– Nu aveam de ales. Oh, Sam, e minunat. Te iubesc atît de mult!

După ce închise, Pat rămase cîteva clipe cu mîna pe receptor ca şi cum - prin acest contact - ar fi putut să audă, încă o dată, fiecare cuvînt spus de Sam. Cu un surîs tandru pe buze, urcă visătoare scările. Un pocnet o făcu să tresară. Dar ştia ce este. Întotdeauna bucata aceea de parchet scîrţîia sub piciorul ei.

«De ce eşti ridicolă?» se întrebă.

Aplicele sub formă de torţe luminau slab culoarul. În momentul în care intră în camera sa, sub impulsul unei senzaţii de moment, Pat se întoarse şi se îndreptă spre partea din spate a casei. Călcă intenţionat pe bucata de parchet care scîrţîia. Ar fi putut să jure că auzise acest zgomot. Intră în fosta ei cameră. Paşii îi răsunară pe parchetul gol. Camera nu era aerisită şi aerul era sufocant.

Uşa camerei de oaspeţi era întredeschisă. Înăuntru era ceva mai răcoare. Simţi chiar un cu-

rent de aer și se îndreptă spre fereastră. Nu era bine închisă. Încercă să o împingă, dar țeava de siguranță era ruptă. «Iată de ce!» gîndi ea. Curentul de aer era destul de puternic pentru a întredeschide ușa. Deschise un dulap și se gîndi cu ce ar putea bloca fereastra. Lejeria era frumos aranjată pe rafturi.

Renunță.

Ultimul gînd înainte de a adormi fu din nou acea senzație că nu e singură. Inexplicabil... Oricum, era prea obosită pentru a se mai gîndi la așa ceva.

* * *

Cu un oftat de ușurare, Catherinei Graney întoarse plăcuța cu *Închis* spre exterior și încuie ușa magazinului. Pentru a doua zi de Crăciun, afacerile merseră destul de bine. Un cumpărător din Texas achiziționase mesele de joc, porțelanurile de Rudelstadt și covorul de Stonk. O vînzare grozavă!

Catherine stinse lumina și urcă spre apartamentul ei, cu Sligo în urmă. Lăsase cîțiva butuci pe foc în acea dimineață. Aprinse o bucată de hîrtie și flacăra cuprinse din nou lemnele din cămin. Sligo se instală în locul lui preferat. Începu să-și pregătească cina în bucătărie. Cînd George, fiul ei, va veni săptămîna viitoare, îi va face cîteva specialități care îl vor încînta. Dar astăzi, o friptură cu salată era de ajuns pentru ea.

George o sunase în ajun și-i urase Crăciun

fericit. Îi dăduse chiar și o veste bună: fusese avansat în grad.

– La 27 de ani, ai o frunză de stejar! exclamase ea. Dumnezeu știe că tatăl tău ar fi fost mîndru de tine.

Catherine așeză bucata de cotlet pe grătar. Încă un motiv în plus să o împiedice pe Abigail Jennings să mînjească încă o dată numele soțului ei. Se întrebă cum reacționase Abigail văzîndu-i scrisoarea. O scrisese și o corectase de o sută de ori înainte de a o trimite, în seara de ajun a Crăciunului.

«Vă cer ca la această emisiune să faceți cunoscut tuturor că nu a existat nici măcar umbra unei probe care să dovedească faptul că accidentul soțului dumneavoastră s-a datorat unei greșeli de pilotaj. Încetați să murdăriți reputația lui George Graney! Dar încă nu e de ajuns! Trebuie să restabiliți cu exactitate faptele. Dacă nu o faceți, vă acuz de calomnie și voi dezvălui adevăratele raporturi dintre dumneavoastră și Willard Jennings.»

La ora 11 privi știrile. La ora 11.30 Sligo o linse pe mînă.

– Știu, mormăi ea. De acord. Facem o plimbare.

Afară era o noapte întunecată. Mai devreme, apăruseră cîteva stele, dar acum era înnourat. Bătea vîntul. Catherine își ridică înfrigurată gulerul hainei.

– Nu facem o plimbare prea lungă, îi spuse ea lui Sligo.

Erau pe un drum ce traversa pădurícea din apropierea casei. Întotdeauna o luau pe acolo ca să scurteze drumul. Ca de obicei, Sligo o trăgea spre copacii și arbuștii lui preferați. Apoi se opri brusc și un mîrîit lung îi ieși din gîtlej.

– Hai! spuse Catherine nerăbdătoare.

Întotdeauna se lua după toate pisicile.

Sligo sări înainte.

Încremenită pe loc, Catherine văzu apărînd o mînă din întuneric și cuprinzînd gîtul bătrînului cîine. Auzi un pocnet puternic și corpul lipsit de viață a lui Sligo căzu pe zăpada înghețată.

Catherine încercă să strige, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Mîna care îl strînsese pe Sligo de gît se ridicase deasupra capului ei și, cu o clipă înainte de a muri, Catherine înțelese - în sfîrșit - ce se întîmplase cu 27 de ani înainte.

Treizeci și șapte

În ziua de 27 decembrie, Sam se trezi la ora șapte, reciti copia anchetei accidentului de avion care îl costase viața pe Willard Jennings, sublinie un pasaj și îi telefonă lui Jack Carlson.

– Ce-ai făcut cu informațiile despre Toby Gorgone?

– Le obțin pe la 11.

– Ești liber la prînz? Vreau să-ți arăt ceva.

Era tocmai acel pasaj subliniat: «Șoferul deputatului Jennings, Toby Gorgone, a așezat bagajele în avion». Dar Sam voia să citească întîi raportul despre Toby și apoi să discute cu Jack.

Stabiliseră să se întîlnească la prînz la

Gangplank.

Apoi Sam telefonă lui Frank Crowley, avocatul angajat pentru apărarea Eleanorei Brown și îl invită și pe el în același loc, la aceeași oră.

– Poți să contezi pe mine, Sam!

Cafeaua era gata. Sam o turnă în ceașcă și deschise aparatul de radio. Informațiile de la ora nouă se terminaseră. Buletinul meteo prevedea o zi în mare parte însorită. Temperatura nu va mai coborî sub zero grade. Apoi auzi principalele știri pe scurt, inclusiv decoperirea cadavrului Catheriney Graney, cunoscut anticar din Richmond, în pădurice de lîngă casa ei. Cîinele ei avea gîtul rupt. Poliția presupunea că animalul murise încercînd să o apere.

Catherine Graney moartă! Chiar în momentul în care se pregătea să o dea în judecată pe Abigail.

– Nu cred în concidențe, spuse Sam cu voce tare. Nu cred!

Își petrecu restul dimineții frămîntat de îndoieli. De mai multe ori, voi să dea telefon la Casa Albă, apoi renunță.

Nu avea nici o probă că Toby Gorgone era mai mult decît un șofer - gardă de corp, devotatul senatorului. Chiar dacă era un criminal, Sam nu putea dovedi că Abigail era la curent cu activitățile lui.

Președintele va anunța numirea lui Abigail în această seară. Sam nu se îndoia de acest lucru. Dar ratificarea din Senat va avea loc după mai multe săpătămîni. Și, pînă atunci, va avea grijă ca

afacerea să nu fie mușamalizată.

Fără să știe de ce, Sam ar fi jurat că Toby era cel care o amenințase pe Pat. Dacă acest individ avea ceva de ascuns, nu avea nici un chef să o vadă pe Pat răscolindu-i trecutul.

Și dacă el ar fi amenințat-o.

Sam strînse pumnii. Nu se mai simțea ca un viitor bunic.

* * *

Abigail își frămînta nervoasă mîinile.

– Ar fi trebuit să plecăm mai devreme de acasă spuse ea. Aglomerația asta e cumplită. Încearcă să mergi mai repede.

– Nu-ți fă griji, încercă Toby să o calmeze. Nu pot începe filmările fără tine. Cum ai dormit?

– Am făcut noapte albă. Mi-a tot spus: «Vei fi vice-președinte al Statelor Unite!» Dă drumul la radio, să vedem ce mai spun despre mine.

Știrile de la ora opt și jumătate de la CBS tocmai începeau.

«Zvonurile că președintele va ține o conferință de presă în cadrul căreia va anunța candidatura senatorului Jennings sau Claire Lawrance la vice-președenția Statelor Unite persistă. Ar fi prima dată cînd un asemenea post ar fi ocupat de o femeie.»

Apoi: «Printr-o tragică coincidență, aflăm că doamna Catherine Graney, anticar în Richmond a fost găsită ucisă în timp ce își plimba cîinele. Ea este soția pilotului decedat în accidentul de avion

împreună cu deputatul Willard Jennings. Abigail Jennings a debutat în cariera politică preluînd locul soţului său în vederea încheierii mandatului acestuia.»

– Toby!

El o privi în oglindă. Abigail părea tulburată.

– Toby, e oribil!

– Da, e o crimă murdară.

Chipul lui Abigail se înăspri.

– Nu voi uita niciodată că mama lui Willard a stat împreună cu ea aşteptînd să afle veşti cînd avionul a fost dat dispărut. N-a dat nici măcar un telefon să vadă ce fac eu.

– Ei bine, Abigail, acum s-au regăsit. Ce bine s-au potrivit lucrurile! Ajungem la studio la fix.

Intrînd în parcarea privată, Abigail întrebă în şoaptă:

– Toby, ce ai făcut noaptea trecută? Ai jucat poker sau ai ieşit cu o femeie?

– Am văzut-o pe tipa de la Steakbuger şi am fost cu ea toată noaptea. De ce? Mă supraveghezi? Vrei să vorbeşti cu ea?

Toby părea ofensat.

– Nu, bineînţeles. Ai dreptul să vezi cîte chelneriţe vrei tu în orele libere. Cred că ai profitat din plin.

– Da. N-am prea avut timp liber în ultimile zile.

– Ştiu. Nu ţi-am lăsat nici un minut...

Glasul ei părea mai conciliant cînd spuse:

– Doar că...

– Ce anume, Abigail?

– Nimic... chiar nimic.

* * *

La ora opt fix, Eleanor fu supusă testului cu detectorul de minciuni. Spre surprinderea ei, dormise foarte bine. Își amintise de prima ei noapte în pușcărie cu 11 ani înainte cînd începuse să urle.

– Un acces de claustrofobie, îi spusese mai tîrziu un psihiatru.

Acum se simțea foarte liniștită la gîndul că nu va mai trebui să fugă.

Arthur făcuse rău atîtor bolnavi? Eleanor se tot frămînta, încercînd să-și amintească măcar o singură trăsătură a chipului lui care să nu exprime devotamentul și blîndețea. Nu găsi nici una.

– Pe aici.

Gardiana o conduse într-o cameră mică, lîngă celulă. Comisarul Barrot citea ziarul. Era fericită să îl revadă pentru că el singur nu o considera mincinoasă. La intrarea ei, ridică privirea surîzînd.

Cînd intră și celălalt bărbat și îi fixă electrozii detectorului de minciuni nu mai începu să plîngă așa cum făcuse imediat după prima arestare. Se așezase pe scaun, arătase celorlați păpușa, cerînd permisiunea - puțin jenată - să o păstreze lîngă ea. Lor nu li se păru că cererea ei ar fi ieșită din comun. Franck Crowley, un bărbat binevoitor, cu un aer patern, sosi și el. Era avocatul ei și ieri Eleanor încercase să-i explice că avea doar cinci dolari economisiți pentru a-l plăti, dar el îi răspunsese să nu-și facă griji pentru asta.

– Eleanor, poți să refuzi să te supui acestui test! îi spusese el, dar ea îi răspunsese că nu o

deranja deloc.

Pentru început, bărbatul care făcea testul îi puse întrebări simple, stupide chiar, despre vîrsta ei, educație, mîncăruri preferate. Apoi Eleanor le auzi pe cele pe care le aștepta:

– Ai furat ceva vreodată?

– Nu.

– Nici chiar un lucru neînsemnat, un creion, un capăt de cretă cînd erai mică?

Ultima dată cînd i se pusese această întrebare începuse să plîngă.

– Nu sînt o hoață! Nu sînt o hoață!

Dar azi i se păru mai puțin penibil. Fiecare răspuns era adresat comisarului.

– N-am furat nici cel mai mic lucru în viața mea, afirmă ea cu convingere. Nici chiar un creion sau un capăt de cretă. Sînt incapabilă să iau un lucru care aparține altcuiva.

– Și flaconul de parfum, cînd erai în ultimul an de la liceu?

– Nu l-am furat! Jur! Am uitat să-l arăt la casă!

– Bei alcool? În fiecare zi?

– Oh, nu. Uneori beau vin, dar foarte puțin.

Remarcase surîsul de pe buzele comisarului Barrot.

– Ai furat cei 75.000 de dolari din biroul electoral al senatorului Jennings?

Ultima dată, auzind această întrebare, devenise isterică.

– Nu, nu i-am furat, răspunse ea simplu.

– Dar ai ascuns 5.000 de dolari în pivniță, nu?

– Nu, n-am ascuns nimic.

– Atunci, cum îți explici că au fost găsiți acolo?

Interogatoriul continuă.

– Îți menții afirmația că Toby ți-a dat telefon?

– Da.

– Ești sigură că e vorba de el?

– Atunci am crezut că e el. Dacă nu era el, era cineva cu o voce asemănătoare.

Apoi începură niște întrebări incredibile.

– Știai că Arthur Stevens e bănuit că a provocat moartea doamnei Anita Gillespie?

Aproape că își pierduse calmul.

– Nu, nu știam. Nu pot să o cred.

Apoi își aminti cum strigă el prin somn: «Închide ochii, doamnă Gillespie! Închide ochii!»

– Ba crezi că e posibil. Detectorul te dă de gol.

– Nu, șopti ea. Nu ar putea face rău nimănui. Punea la inimă suferințele tuturor pacienților lui.

– Crezi că ar fi putut încerca să pună capăt acestor suferințe?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Ba cred că da. Eleanor, Arthur a încercat să dea foc ospiciului în ziua de Crăciun.

– E imposibil!

Eleanor se prăbuși sub șocul cuvintelor pe care le auzea. Înspăimîntată, nu-și putea desprinde privirea de la cel ce îi punea întrebarea:

– N-ai bănuit niciodată că Arthur Stevens e un maniac criminal?

* * *

În timpul nopții, Arthur înghiți pastilele cu co-

feină la fiecare două ore. Nu putea risca să adoarmă și să înceapă să strige. Rămase ascuns, sprijinit de perete, cu privirea fixată în gol.

Nu fusese destul de atent. Patricia intrase, o ascultase mișcîndu-se prin casă, cu urechea lipită de ușă. Auzise zgomotul apei cînd făcuse duș. Coborîse la parter apoi și el simțise pînă acolo mirosul de cafea. Apoi Pat începuse să cînte. Sigur pe sine și profitînd de întuneric, se așeză pe scări să o asculte.

În acea clipă, vocile i se adresaseră din nou, spunîndu-i că, după ce își va îndeplini misiunea în această casă, va trebui să găsească alt ospiciu unde să-și ducă la bun sfîrșit menirea. Era atît de cufundat în gînduri că nu auzi muzica încetînd și uită unde se afla pînă cînd nu auzi pașii Patriciei pe scară.

În graba de a se întoarce în ascunzătoarea lui, călcase pe porțiunea de parchet care scîrțîia, ceea ce îi trezise ei bănuieli. Își ținuse respirația auzind că deschide ușa camerei. Bineînțeles că ei nu-i venise ideea să se uite după etajere.

Rămăsese încordat toată noaptea, atent la fiecare zgomot pînă cînd Pat se trezise și - spre ușurarea lui - plecase de acasă. Îi fu teamă să iasă din ascunzătoare o bună bucată de vreme. Femeia de serviciu ar putea intra și l-ar auzi.

Trecură mai multe ore. Apoi vocile îi ordonară să ia halatul maro din dulapul Patriciei și să se îmbrace cu el.

Dacă o trădase pe Glory, atunci el era pregătit să o pedepsească.

Treizeci și opt

Pat ajunse în fața clădirii «Antenei Potomac» la ora 9.35 și se hotărî să ia o cafea și o gustare la cafenea. Nu se simțea încă pregătită să înfrunte ostilitatea neascunsă, atmosfera tensionată și crizele de nervi care o așteptau în această ultimă zi de filmare și montaj. O durea capul și tot corpul. Dormise rău și avusese cîteva vise confuze. La un moment dat strigase, dar nu-și amintea ce anume.

În mașină, ascultase informațiile și aflase despre moartea Catherinei Graney. Nu reușea să-și scoată din minte imaginea acestei femei. Modul în care chipul i se luminase cînd vorbea despre

fiul ei, mîngîierile călduroase adresate cîinelui...

Catherine ar fi făcut ceea ce amenințase să facă: ar fi dat-o în judecată pe Abigail și canalul de televiziune după ce emisiunea va fi avut loc. Moartea ei îndepărtase acest pericol.

Fusese victima unei agresiuni? Se spunea că își plimba cîinele. Cum îl chema? Sligo? Părea puțin probabil ca un hoț să atace o femeie însoțită de un cîine mare.

Pat își termină gustarea. Nu-i mai era foame. Cu trei zile înainte, băuse o cafea cu Catherine. Astăzi, această femeie, plină de farmec, de viață, fusese ucisă.

Ajungînd la studio, îl găsi pe Luther pe platou, cu obrajii îmbujorați, verificînd pentru ultima dată decorul, în căutarea celei mai mici imperfecțiuni.

– Ți-am spus să iei florile! strigă el. Nu-mi pasă că au fost trimise azi dimineață! Sînt uscate! Nimeni nu e în stare să facă un lucru bun aici? Și scaunul ăsta e prea jos pentru senator. Parcă e un taburet de muls vacile!

În acea clipă, o zări pe Pat.

– Văd că te-ai hotărît, în sfîrșit, să apari! Ai aflat de Catherine Graney? Trebuie refăcută secvența în care Abigail vorbește despre securitatea aeriană. E prea pornită împotriva pilotului. Riscăm să ne pierdem popularitatea cînd ascultătorii vor afla că soția lui a fost asasinată. Începem filmările în zece minute.

Pat îl privea cu atenție. Catherine fusese o persoană respectată, dar lui Luther nu-i păsa decît de un lucru: moartea ei îl obliga să modifice în

ultima clipă derularea emisiunii. Fără nici un cuvînt, Pat se întoarse și intră în cabina ei.

Abigail era așezată în fața oglinzii, cu un prosop așezat pe umeri. Femeia care o machia se aplecase cu grijă asupra ei și îi pudra cu atenție nasul.

Abigail stătea cu mîinile strînse și o întîmpină destul de prietenește pe Pat.

– Asta e, Pat. Vei fi la fel de fericită ca și mine cînd vom termina?

– Cred că da, doamnă senator.

Femeia luă fixativul și verifică dacă funcționează.

– Nu mă da cu prostia asta! exclamă Abigail. Nu vreau să arăt ca o păpușă Barbie.

– Îmi pare rău, spuse ea ezitînd. Majoritate celor..., începu ea apoi tăcu.

Sigur că Abigail o privea în oglindă, Pat evită să-i întîlnească privirea.

– Trebuie să discutăm anumite lucruri.

Vocea lui Abigail era entuziasmată și metodică.

– Vreau să renunțăm la secvența cu securitatea aeriană. Vestea despre Catherine Graney e cumplită! Dar aș vrea să insit asupra unei mai bune echipări a aeroporturilor mici. M-am hotărît să spun ceva mai multe despre mama mea. Dacă tot a apărut fotografia în «Mirroir», apoi în «Tribune» de ieri... Apoi, vom accentua rolul pe care l-am jucat în stabilirea unor relații externe cu diferite firme. Am pregătit cîteva întrebări pe care să mi le pui.

Pat lăsă peria pe care o ținea în mînă și se

întoarse spre Abigail.

– Chiar?

• • •

Patru ore mai tîrziu, un grup mic se instala în sala de proiecţii cu o gustare şi o cafea, pentru a privi înregistrarea definitivă. Abigail era aşezată în primul rînd, avîndu-i alături pe Luther şi pe Philip. Pat se aşezase cu cîteva rînduri mai în spate, lîngă operatorul şef. În ultimul rînd, Toby arăta ca un munte singuratic.

Emisiunea se deschise cu o secvenţă ce-i cuprindea pe Pat, pe Abigail şi pe Luther, aşezaţi în semi-cerc.

– Bună ziua şi bine aţi venit la prima emisiune din seria «Femeile din guvernămînt...»

Pat se analiza cu atenţie. Avusese vocea mai dură decît de obicei şi tensiunea interioară se simţea în privirea ei aspră. Luther era în largul lui şi, în ansamblu, această primă secvenţă de deschidere arăta bine. Pat şi Abigail se completau una pe cealaltă. Rochia de mătase albastră a senatorului fusese o alegere bună, pentru că îi punea în lumină feminitatea, fără a o exagera. Abigail surîdea cu căldură şi nu păru deloc încurcată de primirea elogioasă care i se făcea.

Discutară despre obligaţiile care reveneau senatorului de Virginia.

Abigail:

– E o muncă obositoare, dar şi plină de satisfacţii...

Apoi urmă montajul secvențelor din Apple Junction. Abigail cu mama sa. Pat privi ecranul în momentul în care vocea lui Abigail se îndulci.

– Mama mea a trebuit să se confrunte cu toate problemele de care se lovesc toate femeile din zilele noastre care sînt obligate să muncească. A rămas văduvă cînd eu aveam șase ani. Nu voia să mă lase singură și a acceptat să fie chiar și femeie de serviciu. Și-a sacrificat cariera de directoare de la hotel pentru a fi acasă cînd eu mă întorc de la școală. Eram foarte apropiate. Corpolența ei îi punea deseori probleme. Era bolnavă cu glandele. Bănuiesc că mulți oameni în aceeași situație mă înțeleg. Cînd am rugat-o să vină să locuiască cu mine și cu Willard a izbucnit în rîs spunînd:

«Nici nu se pune problema să vină muntele la Washington!»

Era o femeie adorabilă și plină de umor.

În acest moment, vocea ei tremură. Apoi explică de ce participase la concursul de frumusețe:

– L-am cîștigat pentru mama mea...

Pat se simți cucerită de farmecul lui Abigail. Chiar și scena din biroul ei, cînd Abigail vorbise despre Francey ca despre un tiran obez i se părea ireală acum. «Dar e cît se poate de reală!» își spuse ea. Abigail era o actriță înnăscută. Apoi - secvențele de nuntă și prima campanie.

Întrebarea lui Pat:

– Doamnă senator, erați proaspăt căsătorită. Terminaserăți ultimul an la universitate și partici-

pați la campania care l-a condus pe soțul dumneavoastră în Congres. Povestiți-ne cum v-ați simțit cînd ați avut succes...

Răspuns:

– A fost minunat! Eram foarte îndrăgostită. Întotdeauna îmi dorisem să fiu asistenta unui om politic. Să mă aflu în această poziție încă de la început, era pasionant. Știți, chiar dacă în Congres un Jennings ocupase dintotdeauna acel loc, competiția a fost foarte strînsă. În seara în care am aflat că Willard a fost numit... A fost grozav! Fiecare victorie în alegeri e deosebită, dar prima e de neuitat!

Urma secvența cu Kennedy la aniversarea lui Willard Jennings... Abigail spuse:

– Eram atît de tineri! Eram trei sau patru cupluri care ne întîlneam regulat și stăteam de vorbă ore întregi. Eram convinși că vom schimba lumea, că vom face viața tuturor mai frumoasă. Acum acești oameni de stat au dispărut. Sînt singura care am rămas în guvern să împlinească proiectele lui Willard, Jack și celorlalți.

«Și tatăl meu era unul dintre *ceilalți*!», gîndi Pat privind ecranul.

Erau cîteva scene cu adevărat emoționante. Maggie în birou cu Abigail, mulțumindu-i că a găsit un loc în ospiciu mamei sale. O tînără mamă în brațe cu fiica ei de trei ani povestind cum fostul ei soț îi răpise copilul. «Nimeni nu voia să mă ajute. Nimeni. Și cineva mi-a spus: l-a legătura cu senatorul Jennings. Ea te va ajuta!»

«Exact!» recunoscu Pat.

După aceea, cu Luther în rolul de gazdă, Abigail vorbi despre deturnarea fondurilor electorale.

– Sînt, într-adevăr, mulţumită că Eleanor s-a predat pentru a-şi îndeplini pedeapsa pe care i-a dat-o societatea. Sper doar că va fi destul de cinstită să înapoieze banii sau să mărturisească cu cine i-a împărţit.

Pat se întoarse brusc. În semi-obscuritatea sălii de proiecţie, se distingea silueta masivă a lui Toby în fotoliul lui, cu mîinile sprijinindu-şi bărbia. Piatra de la inel strălucea în întuneric. Dădea din cap în semn de aprobare. Pat se întoarse spre ecran, ferindu-se să-i întîlnească privirea.

Luther o întreba pe Abigail despre propunerile ei în ceea ce priveşte securitatea aeriană.

– Willard era deseori solicitat pentru a ţine conferinţe în universităţi şi accepta atît de des cît reuşea. La universitate, susţinea el, tinerii cîştigă o gîndire matură despre lume şi guvernare. Trăiam din salariul unui deputat şi eram foarte atenţi. Azi sînt văduvă pentru că soţul meu închiria cele mai ieftine avioane... Cunoaşte-ţi statisticile privind piloţii care închiriază aparate de categoria a doua şi iniţiază afaceri pe cont propriu? Cea mai mare parte din ei nu pot continua... Nu au banii necesari pentru a-şi întreţine aşa cum trebuie aparatele. Soţul meu a murit acum 25 de ani şi de atunci mă lupt pentru a elimina aceste avioane depăşite. Am colaborat cu Asociaţia piloţilor de linie pentru a menţine şi a întări normele stricte.

Nici o aluzie la George Graney, doar cîteva cuvinte despre circumstanțele accidentului lui Willard Jennings. «După toți acești ani, Abigail tot vorbea despre accident cu convingere!» gîndi Pat. Privind ecranul, își dădu seama că emisiunea devenise ceea ce voise ea să fie: o prezenta pe Abigail ca pe o ființă umană devotată cauzei publice. Această constatare nu-i aducea acum nici o satisfacție.

Emisiunea se încheia cu imaginea lui Abigail întorcîndu-se acasă, la lăsarea serii și cu comentariul lui Pat că Abigail, ca și alți celibatari, trăia singură, aplecată doar asupra proiectelor de lege de pe biroul senatorial.

Ecranul se întunecă și, cînd lumina se aprinse în sală, toată lumea se ridică.

Pat observă reacția lui Abigail care se întoarse spre Toby. El înclină capul cu o mișcare de aprobare. Atunci, cu un surîs distins, ea declară că emisiunea era reușită.

Îi aruncă o privire și lui Pat.

– În ciuda tuturor problemelor, ai făcut treabă bună. Ai avut dreptate în ce privește secvența cu anii tinereții mele. Îmi pare rău că ți-am făcut atîtea necazuri. Luther, ce crezi?

– Cred că te-ai descurcat de minune! Pat, ce părere ai?

Pat se gîndi. Toți păreau mulțumiți și, din punct de vedere tehnic, totul ieșise foarte bine. Atunci de ce voia acea secvență suplimentară? Scrisoarea. Voia să citească scrisoarea adresată de Abigail lui Willard Jennings.

– Am o problemă, spuse ea. Detaliile personale dau acestei emisiuni cel mai mult farmec. N-aș fi vrut să se termine cu o secvență de lucru.

Abigail ridică privirea cu un aer încurcat. Toby se încruntă. Brusc, atmosfera din sala de proiecție deveni tensionată. Vocea bărbatului de la proiecție se auzi în microfon:

– Gata?

– Nu. Proiectează din nou ultima secvență! strigă Luther.

În sală se lăsă din nou întunericul și, o clipă mai tîrziu, pe ecran apărură ultimele secvențe ale emisiunii.

Toți se priviră cu atenție. Luther observă primul.

– Ar putea rămîne așa, dar cred că Pat are dreptate.

– Incredibil! exclamă Abigail. Ce vreți să faceți? Trebuie să ajung în cîteva ore la Casa Albă și nu vreau să ajung acolo în ultima clipă.

Cum să-i obțină acordul? se întreba Pat. Nu știa de ce ținea neapărat să citească acea scrisoare: «Billy, iubitule...» Voia mai ales să vadă reacția lui Abigail. Dar Abigail insistase să supravegheze fiecare secvență a înregistrării. Pat încercă să pară naturală.

– Doamnă senator, ați fost foarte amabilă că mi-ați permis să am acces la dosarele dumneavoastră personale. În ultimul pachet pe care mi l-a adus Toby am găsit o scrisoare care ar putea să dea tușa finală pe care o căutăm. Bineînțeles, o puteți citi înainte de înregistrare, deși cred că efectul nu ar fi la fel de puternic dacă o veți face.

În orice caz, dacă nu merge, rămîne secvența actuală.

Abigail închise ochii pe jumătate. Îl privi pe Luther.

– Ai citit scrisoarea?

– Da și sînt de acord cu Pat. Dar tu hotărăști.

Ea se întoarse spre Philip și spre Toby.

– Ați verificat bine documentele trimise?

– Da, doamnă senator.

Abigail ridică din umeri.

– În acest caz..., fiți drăguți și nu citiți scrisoarea fetei care a fost aleasă Miss Apple Junction un an după mine.

Izbucniră toți în rîs. «E schimbată, gîndi Pat. E sigură de ea!»

– Ne întoarcem în zece minute, spuse Luther.

Pat se grăbi să se machieze. Își acoperi nasul cu pudră, apoi fruntea și bărbia. «Ce se întîmplă cu mine?» se întrebă ea mînioasă.

Ușa se deschise și intră Abigail. Își scoase o pudrieră din poșetă.

– Pat, e o emisiune bună, nu?

– Da, așa cred.

– Nu am vrut să o fac. Aveam presimțiri rele. Dar ai făcut o treabă grozavă reușind să mă prezinți mai simpatică decît sînt în realitate. Văzînd acest film, îmi dau seama că protagonista lui îmi place mai mult decît propria mea persoană, declară ea surîzînd.

– Mă bucur.

Pentru cîteva clipe, Abigail redevenise femeia pe care Pat o admira atît.

Un moment mai tîrziu se regăsiră pe platou. Pat ținea în mînă scrisoarea pe care se pregătea să o citească. Luther vorbi primul:

– Doamnă senator, vă mulțumim că ne-ați consacrat cîteva ore din prețiosul dumneavoastră timp. Cariera dumneavoastră e cu siguranță un exemplu stimulent pentru noi toți și demonstrează că oricine poate ajunge aici. Pregătind emisiunea, ne-ați încredințat mai multe dosare personale. Printre ele, am găsit o scrisoare adresată soțului dumneavoastră, Willard Jennings. Cred că ea oglindește cel mai bine caracterul tinerei care ați fost și al femeii care ați devenit. Se poate ca Pat să citească această scrisoare?

Abigail înclină din cap cu o privire întrebătoare.

Pat desfăcu scrisoarea. Cu vocea ei joasă, o citi cît se poate de rar.

«Billy, iubitule,...»

I se puse un nod în gît. Își simțea din nou buzele cumplit de uscate. Ridică privirea. Abigail o fixă cu chipul răvășit. «Ai fost magnific la audiența din această după-amiază. Sînt mîndră de tine. Te iubesc atît de mult și sînt atît de fericită la gîndul că îmi voi petrece toată viața alături de tine, muncind lîngă tine... Oh, dragostea mea, noi doi vom schimba ceva în lume!»

Luther adăugă:

– Scrisoarea e datată 13 mai și la 20 mai deputatul Willard Jennings dispărea și ați rămas singură pentru a duce la capăt idealul de a schimba ceva în lume. Doamnă senator Abigail Jennings, vă mulțumim!

Ochii lui Abigail străluceau. În colțul buzelor îi apăruse un surîs melancolic și tandru. Înclină din cap și buzele ei articulară cu greu cuvintele:

– Mulțumesc.

– Tăiați! strigă operatorul-șef.

Luther se ridică brusc.

– Abigail a fost perfect! Toată lumea...

Se opri brusc la mijlocul frazei văzînd-o pe Abigail cum întinde brațul și-i smulge din mînă scrisoarea lui Pat.

– Unde ai găsit-o? strigă ea cu o voce ascuțită? Ce încerci să-mi faci?

– Abigail, ți-am spus, putem renunța la ea! protestă Luther.

Chipul lui Abigail devenise o mască de mînie și de durere. Mai văzuse expresia aceasta pe *acest* chip. Cînd?

O siluetă masivă trecu brusc prin fața ei. Toby o scutura pe Abigail strigîndu-i aproape:

– Abby, calmează-te! E grozav să închei emisiunea făcînd cunoscută publicului ultima scrisoare pe care i-ai trimis-o *soțului tău*!

– Ultima... scrisoare?

Abigail își acoperi chipul cu mîna, de parcă ar fi încercat să-și recompună înfățișarea.

– Sigur... Sînt dezolată... E adevărat că eu și Willard aveam obiceiul să ne scriem astfel de bilete... Îmi pare bine că l-ai găsit... pe ultimul...

Pat rămase așezată, fără să facă nici un gest.

«Billy iubitule,...», «Billy iubitule...» Cuvintele i se învîrteau în cap ciocnindu-i-se parcă în tîmple. Strîngînd brațul fotoliului ridică privirea și

întîlni ochii plini de ură ai lui Toby. Se cufundă în fotoliu, pradă unei spaime de nedescris.

Apoi Toby se întoarse spre Abigail care, însoțită de Luther și Philip, se îndrepta spre ușa studioului. Luminile reflectoarelor se stinseră.

– Ei, Pat! strigă cameramanul. De data asta e gata?

Ea reuși cu greu să se ridice.

– E gata!

Treizeci și nouă

Cînd era tulburat sau avea o problemă, lui Sam îi făcea bine o plimbare lungă. Îi limpezea idei le și-l ajuta să găsească cea mai bună soluție. De aceea se hotărî să pornească pe jos de acasă deși îl separau cîțiva kilometri buni de la apartamentul lui pînă în partea de Sud-Vest a orașului. Gangplank se găsea pe Washington Channel. Apropiindu-se de restaurant, se opri să privească zborul păsărilor deasupra apei.

Cape Cod. Nauset Beach. Pat alături de el, cu părul răvășit de vînt, cu brațul trecut pe sub al său și acea extraordinară senzație de libertate, ca și cum n-ar fi fost decît ei, cerul, plaja și oceanul.

«Vara viitoare ne vom întoarce acolo!» își promise el.

Restaurantul semăna cu o navă ancorată la chei. Sam trecu grăbit pasarela de acces, legănat puțin de zbuciumul apelor.

Jack Carlson era așezat la o masă de lîngă fereastră. Erau mai multe chiștocuri de țigară strivite în scrumiera din fața lui și în pahar avea Perrier. Sam se scuză de întîrziere.

– Am venit eu prea devreme, spuse simplu Jack.

Era un bărbat îngrijit, cu părul cărunt și cu o privire pătrunzătoare. Era prieten cu Sam de mai mult de 20 de ani.

Sam comandă un Gin Martini.

– Mă calmează și mă pune pe picioare, explică el cu un început de zîmbet. Simțise deja privirea întrebătoare a lui Jack fixată asupra lui.

– Te-am mai văzut într-o situație asemănătoare, remarcă Jack. De ce mi-ai cerut să-l cercetez pe Toby Gorgone?

– Un presentiment.

Sam se simțea încordat.

– Ai găsit ceva interesant?

– Mai degrabă..., da.

– Salut, Sam!

Frank Crowley, cu chipul lui de obicei palid acum colorat de frig, cu părul cărunt puțin zburlit, se așeză la masa lor. Se prezentă lui Jack, își puse ochelarii cu ramă aurie, deschise diplomatul și scoase un plic gros.

– Era cît pe ce să nu pot veni, spuse el. Ci-

team copia procesului și aproape uitasem că trebuie să mai și plec acasă.

Chelnerul se apropiase de el.

– O Vodka Martini, sec, comandă el. Sam, ești singurul tip pe care-l cunosc care mai bea încă Gin Martini.

Fără să aștepte răspunsul, continuă:

– Statele Unite împotriva Eleanorei Brown. O lectură interesantă care poate fi rezumată la o întrebare simplă: cine din anturajul lui Abigail minte: Toby sau Eleanor? Eleanor s-a apărat singură. O eroare grosolană. A început să vorbească despre furt, dar partea civilă a exagerat de parcă ar fi atacat Fort Knox. Mărturia lui Abigail n-a ajutat. A insistat mult să i se ofere lui Eleanor a doua șansă. Am subliniat pasajele cele mai semnificative. Îi întinse copia lui Carlson.

Jack scoase un plic din buzunar.

– Iată informațiile pe care le voiai despre Gorgone, Sam.

Sam le citi, ridică o sprînceană și le reciti cu atenție.

«Apple Junction: Suspect într-un furt de mașină. Urmărit de poliție pentru a fi rănit trei persoane. A lipsit dovada.

Apple Junction: Suspect într-o afacere cu pariuri la cursele de cai. Au lipsit dovezile.

New York: Suspect într-un atac armat care a avut drept consecință moartea unui proprietar de Casă de Amanet. Lipsesc dovezile. Bănuit că întreține raporturi cu Mafia.

Și-a plătit datoriile de joc prin servicii murdare.

Alt fapt semnificativ: aptitudini mecanice excepționale.»

* * *

– Un caz perfect curat, spuse el pe un ton sarcastic.

În timpul mesei, discutară, comparară și evaluară fișa lui Toby Gorgone și minutele procesului Eleanorei Brown, raportul Oficiului de Securitate Aeriană despre accidentul lui George Graney și ultimile noutăți despre uciderea Catherinei Graney. La cafea trăseseră deja concluzii tulburătoare: Toby era un mecanic abil și lăsase o valiză în avionul care se izbise de stînci în condiții misterioase. Toby juca, deci ar fi putut să aibă datorii în vremea dispariției fondurilor electorale.

– Mi se pare că Abigail și Toby își aduc servicii reciproce, remarcă Crowley. Ea îi oferă un alibi, iar el scoate castanele din foc.

– Nu cred că Abigail a trimis cu bună știință o tînără în închisoare, obiectă Sam. Și, în nici un caz, nu cred că poate fi acuzată că și-a ucis soțul.

Vorbeau toți trei în șoaptă, doar discutau despre o femeie care putea deveni peste cîteva ore, vice-președinte al Statelor Unite.

Restaurantul se golea. Clienții, în marea lor majoritate lucrători în administrație se grăbeau să se întoarcă la serviciu. În timpul mesei, fiecare dintre ei făcuse - probabil - tot felul de speculații

privind conferința de presă a Președintelui din acea seară.

– Sam, am văzut zeci de tipi ca Toby, spuse Jack. Cea mai mare parte aparțin lumii a treia și sînt devotați trup și suflet șefului lor. Ei pregătesc terenul și profită de acest lucru de fiecare dată cînd au necazuri. Poate că Abigail nu e implicată. Dar să privim lucrurile și așa: Toby știe că Willard Jennings vrea să-și abandoneze locul în Congres și să divorțeze de Abigail. Personal, Willard nu avea bani. Mama lui se ocupa cu acest capital. Abigail ar fi fost eliminată de pe scena politică, abandonată de cercul de prieteni ai lui Willard, deci nu-i rămîne decît să se întoarcă acasă ca fostă regină a frumuseții. Și Toby a hotărît că așa ceva nu e posibil.

– Vrei să spui că ea s-a revanșat acoperindu-l în afacerea fondurilor electorale? întrebă Sam.

– Nu neapărat, spuse Frank. Citiți mărturia ei de la proces. A admis că s-au oprit la o stație de benzină la puțin timp după ce Eleanor spune că a primit un telefon. Motorul făcea un zgomot ciudat și Toby a vrut să-l verifice. Dar jură că Toby nu a dispărut nici o clipă. Dar ea se pregătea pentru un discurs și își analiza însemnările. La un moment dat, l-a văzut pe Toby meșterind ceva la motor, dar în clipa următoare a plecat să caute ceva în portbagaj. Cît timp i-a luat să intre într-o cabină telefonică să formeze numărul și să transmită mesajul? Eu aș fi distrus această mărturie imediat. Dar, presupunînd că avem dreptate, de ce a ales-o pe Eleanor?

– Simplu, spuse Jack. Îi știa trecutul. Știa cît e de impresionabilă. Fără ea, ar fi trebuit o anchetă completă despre dispariția fondurilor. Toby ar fi fost suspectat, i-ar fi răscolit trecutul. Din nou ar fi «lipsit dovezile», dar Abigail ar fi fost obligată de această dată să-l dea afară.

– Dacă presupunerile noastre sînt reale, concluzionă Sam, moartea Catherinei Graney vine prea la țanc pentru a fi întîmplătoare.

– Dacă Abigail e aleasă diseară, spuse Jack și se dovedește că șoferul ei a ucis-o pe soția pilotului Graney, ratificarea din Senat va fi un scandal de proporții.

Cei trei bărbați rămaseseră așezați la masă, analizînd cu un aer sumbru situația în care se află Președintele.

– Dar tot e și o parte bună în toate: dacă putem dovedi că Toby a amenințat-o pe Pat și l-am aresta, nu aș mai fi atît de îngrijorat pentru ea.

Frank Crowley făcu un semn din cap spre Jack.

– Și dacă oamenii tăi îl ridică pe sus, va fi obligat să mărturisească adevărul despre furtul banilor. Pot să vă spun acum, puștoaica asta - pentru că tot puștoaică a rămas - supusă la testul cu detectorul de minciuni și jurînd că n-a furat în viața ei nici un capăt de cretă v-ar fi zdrobit inima. Nu pare să aibă nici 18 ani, dar 34! Dacă ar fi rămas în închisoare, nu ar fi supraviețuit. După o puternică depresiune nervoasă, un psihiatru a pus-o să picteze chipul unei păpuși ca să exprime ceea ce simțea. Nu se mai desparte acum de

păpușa asta. Te face să plîngi. E ca un copil bătut.

– O păpușă! exclamă Sam. Are o păpușă! Nu e o Raggedy Ann?

În fața semnului de aprobare al lui Frank care îl privea uimit, Sam mai comandă o cafea.

– Nu cred că am urmat pista cea bună, spuse el resemnat. O luăm de la capăt!

Patruzeci

Toby vărsă cocktail-ul cu gheață în pahar și îl așeză în fața lui Abigail.

– Bea asta! Îți va face bine.

– Toby, unde a găsit scrisoarea aceea? Unde a găsit-o?

– Nu știu.

– Nu era în actele pe care i le-ai adus. N-am mai văzut-o după ce am scris-o. Ce știe? Toby, dacă poate dovedi că am fost acolo în noaptea aceea...

– Imposibil! Nimic nu poate dovedi. Și, orice a descoperit, nu are nici o probă. Și oricum, ți-a făcut un serviciu. Vei cîștiga simpatia tuturor. Vei vedea...

Nu reuși s-o convingă decît apelînd la singura

modalitate care era eficace:

– Ai încredere în mine! Nu te îngrijora!

Abigail se mai calmă puțin, dar rămase destul de încordată. Și, peste cîteva ore, era așteptată la Casa Albă.

– Ascultă, Abby, spuse el. În timp ce eu îți pregătesc ceva de mîncare, bea ce ți-am dat eu. Apoi faci o baie și dormi o oră. Trebuie să fii perfectă! E seara vieții tale!

Vorbea cît se poate de serios. Ea avea mii de motive să fie tulburată. Clacase în momentul în care auzise scrisoarea. Dar, în momentul în care Pelham spuse: «Soțul dumneavoastră a dispărut o săptămînă mai tîrziu», întrevăzuse scăparea. Totul fusese bine pînă la urmă.

Dar, dacă nu ar fi fost Toby acolo, ar fi fost pe punctul de a comite o greșeală ireparabilă.

Abigail ridică paharul:

– Noroc! spuse ea cu umbra unui surîs pe buze. Peste puțin timp, vom cîștiga!

Vice-președinte...

– Da, doamnă senator.

El stătea așezat pe canapeaua din fața ei.

– Ah, Toby, ce aș fi ajuns fără tine?

– Reprezentanta orașului Apple Junction în Adunare.

– Da, adevărat...

Încercă să surîdă. Părul zburlit îi încadra chipul tulburat și nu părea să aibă mai mult de 30 de ani. Era atît de subțire, de neajutorată... Ca toate femeile... Nu era slabă, era subțire și încordată.

– Toby, ești căzut pe gînduri! Ăsta da, eveni-

ment!

Își termină băutura din pahar.

– Emisiunea e bună?

– Asta îți tot spun. Nu avea sens să faci o scenă pentru scrisoarea aceea. Pat Traymore ți-a făcut un serviciu.

– Știu... Doar că...

Băutura își făcea efectul. I se făcuse foame.

– Întinde-te puțin. Îți aduc o gustare.

– Da... e o idee bună. Toby, îți dai seama că peste cîteva ore voi deveni vice-președintele Statelor Unite?

– Sigur că-mi dau seama.

– Știu că e o muncă de răspundere. Dar, Toby, dacă fac treabă bună nu mă poate împiedica nimeni să năzuiesc spre mai sus anul viitor. Acolo vreau să ajung!

– Știu.

Toby îi umplu din nou paharul.

– Îți fac o omletă. Apoi dormi puțin. E seara vieții tale!

Toby se ridică. Nu mai putea suporta încordarea care se citea pe chipul ei. Așa arăta și în ziua în care aflase că nu putea obține bursa la Radcliffe. Venise să-l caute în grădina unde lucra el și-i arătase scrisoarea, apoi se așezase pe iarbă, cu bărbia în palme. Avea 18 ani.

– Toby, îmi doresc atît de mult să merg! Nu mai pot rămîne în orașul ăsta mizer!

Și el o sfătuise să se folosească de acel fraier, Jeremy Saunders... O ajutase de multe ori să-și împlinească destinul... Și, astăzi, încă o dată, ea

fusese pe punctul de a strica totul.

Toby intră în bucătărie. Pregătind masa, își imagină situația: Abigail era la o lungime de cal de Președinte... Pasionant!

Auzi telefonul. Era Phil.

– E în formă? întrebă el.

– E bine. Îi pregătesc ceva să mănînce.

– Am informațiile pe care le doreai. Ghici cine este proprietarul casei în care locuiește Pat Traymore...

Toby aștepta.

– Nici mai mult nici mai puțin decît... Pat Traymore. Casa e pe numele ei de cînd avea 4 ani.

Toby scoase un fluierat. Ochii, părul, înfățișarea... Cum de nu ghicise mai devreme? Ar fi putut distruge totul prin neatenția lui.

Vocea lui Philip era iritată.

– M-ai auzit? Am spus...

– Am auzit. Nu mai spune nimănui. Abigail nu poate suferi dacă nu va afla.

Cîteva minute mai tîrziu, se întoarse în apartamentul său de deasupra garajului. Abigail se hotărîse să privească emisiunea din camera ei. La ora opt va veni cu mașina și vor porni împreună spre Casa Albă.

Aștepta să înceapă emisiunea, apoi părăsi în liniște apartamentul. Mașina lui, o Toyota neagră, era parcată pe alee. O împinse pînă în stradă. Nu voia ca Abby să-și dea seama că pleacă. Avea mai puțin de o oră și jumătate pentru a ajunge și a se întoarce de la casa Patriciei Traymore.

Nici nu avea nevoie de mai mult timp.

Patruzeci și unu

Pat traversă Massachusetts Avenue, urcă pe strada Q, o luă pe podul Buffalo și intră în Georgetown. O durea capul - o durere ascuțită și enervantă. Conducea ca un automat, oprindu-se la semafor chiar fără să-și dea seama.

Intrase pe strada 31. Luă virajul și se opri pe aleea casei sale. Urcă treptele, cu părul răvășit de vînt. Degetele ei căutară neîndemînatice cheile în poșetă. Zgomotul yalei. Împinse ușa și intră în penumbra neliniștitoare a casei.

Inconștientă, închise ușa și se sprijini de ea. Simțea că greutate hainei o copleșește. Se dezbrăcă cu o mișcare bruscă, aruncînd paltonul în-

tr-o parte. Ridică privirea, cu ochii asupra scării circulare. «Un copil era așezat acolo. Un copil cu păr lung, roșcat, cu bărbia în palma mîinii; avea o privire întrebătoare.»

«Nu dormeam», gîndi ea. «Am auzit soneria de la intrare și am vrut să văd ce se întîmplă. Tata a deschis ușa. Era furios. Am urcat în viteză în camera mea să mă culc. Cînd am auzit prima împușcătură, n-am coborît imediat. Am rămas în pat și l-am strigat pe tata. Dar el n-a venit și am auzit altă împușcătură. Am alergat pe scări pînă la parter...

Și atunci...»

Tremura și își simțea sufletul gol. Intră în bibliotecă, își turnă un coniac și luă o înghițitură. De ce fusese Abigail atît de tulburată de această scrisoare? Fusese cuprinsă de panică, de furie, de teamă.

De ce?

Nu putea înțelege.

«Și de ce am fost și eu atît de tulburată citind-o? De fiecare dată cînd am citit-o... am fost tulburată. Toby m-a privit cu ură. De ce a strigat la Abigail? De parcă nu ar fi încercat s-o calmeze, ci s-o avertizeze. De ce?»

Se așezase pe colțul canapelei și-și cuprinse cu brațele genunchii. «Întotdeauna stăteam așa cînd tata avea de lucru la birou. Tata îmi spunea: Kerry, poți să rămîi, dacă nu faci zgomot.» Își amintea cu exactitate o mulțime de lucruri despre el. Putea să-l vadă clar, nu așa cum îi apăruse în filme, ci cum era el în realitate, mișcîndu-se prin

această cameră, prin casă...

Și de ce îi era atît de frică? Dormise rău noaptea. Iar acum spera că o baie caldă și o masă bună o vor ajuta să se calmeze. Urcă fără grabă pînă în camera ei. Avea din nou acea senzație stranie că e urmărită. Ca și o seară înainte, la culcare... Dar și acum alungă acest gînd din minte.

Cînd ajunse în camera ei, sună telefonul. Era Lila.

– Pat, totul e în regulă? Sînt neliniștită în privința ta. Nu vreau să te sperii, dar simt că te amenință un pericol... Te rog, vino la mine în noaptea asta.

– Lila, aproape am reușit să înțeleg ce s-a întîmplat în noaptea aceea. Și asta datorită unui lucru petrecut azi, la filmări. Dar, nu te îngrijora, orice ar fi, pot să fac și singură față.

– Pat, ascultă-mă! Nu mai trebuie să rămîi singură în casă!

«Lila exagerează», își spuse Pat, mai tîrziu, cufundată în apa fiebinte. «Crede că n-aș suporta adevărul.»

Ieși din cadă, își șterse părul și se așeză în fața oglinzii. Începu să-și perie părul. Îl ținuse strîns aproape toată săptămîna, dar știa că lui Sam îi place să-l vadă liber și necoafat.

Se strecură în pat și dădu drumul la radio. Nu se gîndea că va adormi atît de repede, dar somnul o cuprinse brusc. Numele Eleanorei o aduse brusc la realitate.

Ceasul de perete arăta ora șase și un sfert. Peste 15 minute urma să înceapă emisiunea.

«Invocînd imposibilitatea de a suporta teama de a fi recunoscută, Eleanor Brown s-a predat și a fost arestată. Ea continuă să susțină că e nevinovată și că nu a furat banii din fondurile electorale. În ultimii ani cît s-a ascuns, a trăit cu un infirmier, Arthur Stevens, bănuit de un șir de decese survenite la ospiciu. Un mandat de arestare a fost emis pe numele lui. El a fost supranumit «Îngerul Ospiciului».

«Îngerul Ospiciului!» Primul telefon îl primise de la un bărbat care se recomandase ca fiind înger al eliberării, al răzbunării și al distrugerii. Pat se ridică dintr-o săritură și formă numărul lui Sam. Lăsă soneria să sune de 10, 12, 14 ori apoi închise. Cum de nu înțelesese ce-i spusese Eleanor despre Arthur? O implorase să nu se predea! Pentru a o salva, ar fi putut să încerce să oprească emisiunea!

Eleanor știa de acesta amenințări? «Nu, sînt sigură că nu știa!» hotărî Pat. Trebuia să-l anunțe pe avocatul ei și abia apoi poliția.

Era ora 6 și 25 de minute. Coborî din pat și porni în grabă pe scări, întrebîndu-se unde putea fi la aceea oră Arthur Stevens? Știa că Eleanor fusese arestată? Va vedea emisiunea și fotografia Eleanorei? O va acuza că o obligase pe Eleanor să se predea, deși lui îi promisese că nu o face?

Ajunsă în salon, aprinse lumina și instalațiile din brad, apoi porni televizorul. Chiar și așa, camera avea un aspect straniu și lugubru. Se așeză pe canapea, fixînd cu atenție ecranul în

timp ce se derula genericul emisiunii de ştiri care tocmai se încheia.

Voise să vadă singură emisiunea. La studio, fusese prea atentă la reacţiile celorlalţi şi nu avusese timp de ea însăşi. Voia să o revadă.

Butucii din cămin trosneau şi zgomotul o făcea de fiecare dată să tresară. «E înnebunitor efectul pe care îl are acest loc asupra mea...», gîndi ea.

Emisiunea începu. Cu un ochi critic, Pat îi analiză pe cei trei protagonişti aşezaţi în semicerc: Abigail, ea, Luther. Fundalul era bun - Luther avusese dreptate cînd mutase florile. Abigail nu mai era nervoasă, iar imaginile din Apple Junction fuseseră bine alese. Amintirile din tinereţe fuseseră prezentate cu căldură şi umor, exact aşa cum îşi dorise. Numai că acum ştia că totul e o minciună.

Secvenţele de nuntă, de la recepţie, de la campaniile electorale se derulară rînd pe rînd, presărate de amintirile tandre ale lui Abigail despre soţul ei.

– Eu şi Willard... Soţul meu şi cu mine...

Curios, niciodată, nu-i spusese Billy.

Din ce în ce mai atentă, Pat realiză că secvenţele din tinereţea lui Abigail trezeau în ea amintiri familiare. Amintiri care nu aveau nimic de a face cu faptul că privise secvenţele respective de atîtea ori. De unde această impresie?

Pe ecran apăru un spot publicitar.

Imediat după aceea urmau secvenţele cu Eleanor şi procesul.

Arthur o auzise pe Pat coborînd scările. Pru-

dent, înaintase în vîrful picioarelor la ușă și rămase nemișcat pînă cînd auzi sonorul înfundat al televizorului. Îi fusese teamă că ea ar fi putut chema cîțiva prieteni să urmărească împreună emisiunea. Dar ea era singură.

După mulți ani, pentru prima dată, avu impresia că purta hainele pe care Dumnezeu voise să le poarte. Aranjă cu grijă în jurul lui țesătura fină de lînă. Această femeie profanase veșmintele sacre. Cu ce drept purtase ea costumele celor aleși.

Întors în ascunzătoare își fixase căștile la urechi și reglase imaginea. Îngenunchind ca în fața unui altar, cu mîinile împreunate ca la rugăciune, Arthur începu să urmărească emisiunea.

* * *

Și Lila era în fața televizorului, cu un platou în față. Dar nu putea să mănînce nimic. În sufletul ei, era convinsă să Pat era amenințată de un pericol și acest sentiment se accentuă cînd o văzu apărînd pe ecran.

«Președintele Casandrei...», gîndi ea cu amărăciune. «Pat nu vrea să mă asculte. Trebuie să plece din această casă, dacă nu, va avea o moarte mai violentă decît a părinților săi. Orele îi sînt numărate!»

Lila îl întîlnise o singură dată pe Sam Kingsley și i se părea simpatic. Știa că însemna mult pentru Pat. Ar folosi la ceva dacă i-ar spune lui ce presentimente avea? Cum să-l convingă să o ia

pe Pat de acolo pînă ce atmosfera aceasta tulburătoare și amenințătoare ce-i înconjura casa se va risipi?

Împinse platoul, se ridică și luă cartea de telefon. Trebuia să vorbească cu el.

* * *

Părăsind restaurantul, Sam porni direct spre birou. Trebuia să asiste la mai multe întîlniri, dar la nici una nu reuși să se concentreze. Se tot gîndea la ce descoperise în timpul mesei.

Toți trei construiseră o adevărată rețea de presupuneri în ce-l privește pe Toby, dar Sam fusese procuror prea mult timp pentru a realiza că aceste presupuneri, oricît de serioase ar fi, puteau fi spulberate ca un castel de cărți de joc. Și păpușa Raggedy Ann distrugea ultimele acuzații pe care i le adusese lui Toby. Dacă nu era implicat în furt, dacă doamna Graney fusese victima unei agresiuni, atunci Abigail era așa cum o știa el - mai presus de orice reproșuri și candidatul perfect pentru postul pe care voia să-l ocupe. Dar, cu cît se gîndea mai mult la Toby, cu atît se neliniștea mai tare.

Terminîndu-și treaba, la ora șase și 20 de minute se hotărî să o sune pe Pat. Linia era ocupată. Părăsi în grabă biroul. Voia să ajungă acasă la timp pentru a urmări emisiunea.

Soneria telefonului se auzi exact în momentul în care încuia ușa. Se întoarse să răspundă. Era Jack Carlson.

– Sam, eşti singur?

– Da.

– Am cîteva elemente noi în afacerea Catherinei Graney. Fiul ei a găsit ciorna unei scrisori adresată lui Abigail. E foarte serios. Voia să conteste versiunea oficială privind relaţiile dintre soţii Jennings şi să o dea în judecată pe Abigail, acuzînd-o de calomnie dacă nu retrage din emisiune toate afirmaţiile defăimătoare care îl privesc pe soţul ei.

Sam fluieră.

– Vrei să spui că e posibil ca Abigail să fi primit ieri scrisoarea?

– Exact. Şi nu e totul! Vecinii doamnei Graney au dat o recepţie ieri seară. Am avut lista invitaţilor şi am vorbit cu toţi. Un cuplu sosit mai tîrziu, pe la 11 şi un sfert a găsit cu greu strada. Au întrebat pe un tip ce-şi parcase maşina cu două blocuri mai departe. El i-a expediat în viteză. Maşina era o Toyota neagră, cu număr de Virginia. Femeia îşi aminteşte că bărbatul purta un inel masiv cu piatră închisă la culoare. Îl căutăm pe Toby pentru interogatoriu. Nu crezi că ar trebui să suni la Casa Albă.

«Toby se aflase poate în apropierea locului în care fusese asasinată Gatherine Graney. Dacă el o ucisese, toate bănuielile ar fi justificate, chiar logice - Abigail trebuie să afle imediat! Trebuie să o văd!» spuse Sam. «Îi voi da şansa să-şi retragă candidatura.» Dacă refuză, voi discuta eu cu Preşedintele. Chiar dacă habar n-are de afacerile lui Toby, trebuie să accepte responsabilitatea

morală.

– Nu cred că o preocupă prea mult problema responsabilității morale. Dacă J. Edgar Hoover ar mai fi în viață, nu și-ar croi un astfel de drum spre președenție. Ai citit articolul din «Tribune»? Era prietenă cu deputatul Adams și soția lui.

– Am văzut.

– Cum lasă articolul să se înțeleagă, există întotdeauna un zvon că o femeie e cauza unei dispute fatale. Eram începător în FBI cînd a izbucnit afacerea, dar citind ziarul, am simțit că ceva nu e în regulă. Am căutat dosarul Adams. Conține și cîteva lucruri despre proaspătul deputat, doamna Abigail Jennings. Totul duce spre ea... Ea a fost femeia aceea...

* * *

Orice ar fi făcut, Abigail nu reușea să se calmeze. Era prea nervoasă și gîndul că va fi numită peste cîteva ore vice-președinte o înnebunea de fericire.

Doamna vice-președinte. Air Force 2 și locuința de pe terenul Observatorului Marinei. Președintele Senatului și reprezentanta Președintelui peste tot în lume.

Peste doi ani, alegerile prezidențiale. «Le voi cîștiga!» își promise. Golda Meir, Indira Gandhi, Margaret Thatcher, Abigail Jennings.

Senatul o va aclama. Cînd fusese aleasă în Senat, Luther îi spusese: «Ei bine, Abigail, aparții clubului cel mai important al lumii!»

Și acum urma să facă un alt pas hotărîtor. Nu va mai fi doar un senator printre atîția alții, ci al doilea om din Stat.

Se hotărîse să se îmbrace cu o rochie de mătase și o vestă brodată în tonuri roz și gri. Efectul va fi excelent pe ecrane!

Vice-președintele Abigail Jennings.

Era ora șase și un sfert. Se ridică din fotoliu și se îndreptă spre oglindă să-și pieptene părul. Aplică o undă ușoară pe pleoape și puțin rimel pe gene. Nervozitatea o făcea să fie îmbujorată. Nu mai avea nevoie de fard. Putea să înceapă să se îmbrace, apoi să privească emisiunea și să-și repete discursul de mulțumire pe care avea să-l rostească la Casa Albă. Îmbrăcă rochia, apoi vesta pe care prinse o broșă de aur cu diamante sub formă de soare. Televizorul din bibliotecă avea ecranul cel mai mare. Se hotărî să privească de acolo emisiunea: «Femeile din guvernămînt».

Văzuse toată emisiunea, cu excepția ultimilor minute. Dar o liniștea să o privească încă o dată. Apple Junction acoperit de zăpadă părea un oraș de la munte mai primitor decît era în realitate. Privi cu atenție casa familiei Saunders. Își aminti ziua cînd doamna Saunders o obligase să se întoarcă și să intre pe ușa de serviciu. Dar i-o plătise acestei vrăjitoare!

Dacă Toby nu s-ar fi descurcat și i-ar fi dat ideea cum să obțină bani pentru Radcliffe, unde ar fi ea acum?

«Familia Saunders îmi datora acești bani!» își

spuse ea. «12 ani de umilință în casa lor...»

Privi secvențele de la căsătorie, campaniile de debut, înmormîntarea lui Willard. Își aminti cît de fericită fusese, în mașina mortuară, cînd Jack Kennedy acceptase să-l convingă pe guvernator ca ea să termine mandatul lui Willard.

Țîrîitul prelung al soneriei o făcu să tresară. Nimeni nu putea să vină neanunțat. Să fi avut vreun ziarist îndrăzneala de a suna atît de insistent? Nu acordă prea multă atenție. Dar soneria suna neîncetat, deranjînd-o. Se îndreptă grăbită spre ușă.

– Cine e?

– Sam.

Deschise ușa larg. El intră, cu chipul încordat.

– Sam, cum de nu urmărești emisiunea? Intră.

Cuprinzîndu-l de braț, îl conduse grăbită spre bibliotecă. Pe ecran, Luther îi punea întrebări privitoare la poziția ei privind securitatea aeriană.

– Abigail, trebuie să îți vorbească.

– Sam, pentru Dumnezeu! Chiar vrei să mă împiedici să-mi privesc propria emisiune?

– Asta mai poate aștepta.

Îi explică motivul vizitei sale. În privirea ei se citea neîncrederea.

– Vrei să spui că Toby a ucis-o pe doamna Graney? Ești nebun!

– Chiar?

– Era cu o fată. Va depune mărturie pentru el.

– Două persoane au făcut o descriere exactă, iar scrisoarea pe care Catherine ți-a trimis-o e un mobil foarte bun.

– Care scrisoare?

Se privi fix și chipul lui Abigail păli.

– El îți aduce poșta, nu?

– Da.

– A făcut-o și ieri?

– Da.

– Și ce ți-a adus?

– Nimic neobișnuit. Stai puțin! Nu-l poți acuza chiar așa! Trebuie să fie și el de față!

– Atunci, cheamă-l acum. Oricum va fi ridicat pentru un interogatoriu.

Sam o privi formînd numărul. «E foarte elegantă. S-a îmbrăcat astfel așteptînd să devină vice-președinte...», gîndi el.

Cu receptorul la ureche, Abigail ascultă soneria.

– Fără îndoială, nu vrea să răspundă. Nu se așteaptă să-l sun eu.

Vocea ei ezită o clipă, apoi deveni brusc imperativă.

– Sam, nu poți să crezi ceea ce ai spus! Pat ți-a băgat ideea asta în cap. Chiar de la început a fost împotriva mea...

– Pat nu are nimic de a face cu faptul că Toby a fost văzut lîngă casa Catherinei Graney.

La televizor, Abigail explica de ce se aflase întotdeauna în fruntea mișcării care cerea impunerea unor norme mai severe privind securitatea aeriană.

– Sînt văduvă azi pentru că soțul meu a închiriat cel mai ieftin avion.

Sam arătă spre ecran.

– Dar declarația asta ar fi fost de ajuns pentru ca doamna Graney să se adreseze presei mîine dimineață și Toby știa acest lucru. Abigail, dacă Președintele a anunțat o conferință de presă pentru această seară în care vei fi desemnată vicepreședinte, cred că ar trebui să-i ceri ca numirea să fie amînată pînă cînd totul va fi lămurit.

– Ai înnebunit! Puțin îmi pasă că Toby a fost văzut la două blocuri de locul unde a fost ucisă o femeie. Ce înseamnă asta? Poate că are o prietenă în cartierul Richmond. Și acum nu vrea să răspundă la telefon. Îmi pare rău că mi-am dat osteneala să deschis ușa.

Sam se simți cuprins de neputință. Ieri, Pat îi spusese că Toby o privea cu ură. Și că devenea nervoasă cînd se afla prin preajmă. Acum două minute, Abigail îi spusese că Pat e împotriva ei. Și Toby credea același lucru? Sam o cuprinse pe Abigail de umeri.

– Ar putea Toby să creadă că Pat e o amenințare pentru tine?

– Sam, încetează! Lasă-mă! Era la fel de tulburat ca și mine că ne face atîtea necazuri, dar - pînă la urmă - totul a fost în favoarea meu. De fapt, chiar el mi-a spus că Pat m-a ajutat.

– Ești sigură?

– Sam, Toby n-a văzut-o niciodată pe Pat pînă acum o săptămînă. N-ai nici o logică ceea ce spui!

Nu o văzuse pînă săptămîna trecută? Greșit! Toby o cunoscuse pe Pat în copilărie.

O recunoscuse? Abigail avusese o aventură cu

tatăl ei. Pat știa? «Iartă-mă, Pat! spuse în gînd. Trebuie să-i zic!»

– Abigail, Pat e fiica lui Dean Adams, Kerry...

– Pat Traymore e... Kerry?

Ochii lui Abigail se măriseră sub efectul surprizei. Apoi își reveni.

– Vorbești prostii. Kerry Adams e moartă.

– Îți repet: Pat Traymore e Kerry Adams. Știe de aventura ta cu tatăl ei și am aflat și că tu ai fost cauza ultimei lor dispute. Pat își regăsește puțin cîte puțin amintirile din acea noapte. Toby ar putea încerca să te protejeze de ceea ce ar putea Pat descoperi?

– Nu, spuse sec Abigail. Nu contează dacă-și va aminti că m-a văzut. Nu a fost vina mea.

– Dar Toby... Toby era acolo?

– Nu a avut cum să-l vadă. Cînd s-a întors să îmi ia poșeta, ea era deja inconștientă.

Sam fu șocat de ceea ce auzise. Se grăbi spre ușă, dar Abigail îl urmă tremurînd.

* * *

Arthur privea secvența cu Glory părăsind sala tribunalului după ce fusese declarată vinovată. Chipul ei era absent și lipsit de expresie, dar pupilele îi deveniseră enorme. Pe chipul ei se citea durere și neînțelegere. Apoi, fără să-i vină să creadă, îl auzi pe Luther declarînd:

– Ieri, de teama de a nu fi - în sfîrșit recunoscută - Eleanor Braown s-a predat la poliție. Se va întoarce în închisoare pentru a-și îndeplini pe-

deapsa.

«Glory se predase. Nu respectase promisiunea făcută.»

Sau nu! Fusese *obligată* să calce această promisiune, obligată de certitudinea că va fi recunoscută după această emisiune. Știu că nu o va mai vedea niciodată.

Vocile, răzbunătoare i se adresară. Cu pumnii strînși, ascultă cu atenție. Cînd nu le mai auzi, își smulse căștile de la urechi. Fără a se mai obosi să așeze la loc etajerele care îi mai mascau ascunzătoarea porni spre ușă, apoi începu să coboare scările.

Nemișcată, Pat continua să privească emisiunea cu un ochi critic. Tocmai citea primele rînduri ale scrisorii. «Billy, iubitule...»

– Billy, șopti ea; Billy...

Examină cu atenție expresia de stupefacție a chipului lui Abigail, crisparea involuntară a mîinilor, înainte de a reuși - printr-un efect supraomenesc - să ia o atitudine corespunzătoare citirii acelei scrisori.

Pat mai văzuse această expresie pe chipul ei.

«Billy, iubitule,... Billy, iubitule,...

– N-ar trebui să-i spui mamei Renée...

– Dar tata îți spune Renée!»

Apoi felul în care Abigail se aruncase asupra ei după ce aparatele de filmat se opriseră.

«Unde ai găsit scrisoarea asta? Ce încerci să îmi faci?»

Strigătul lui Toby:

«E foarte bine, Abigail!... E ultima scrisoare

scrisă soţului tău!»

«Soţului tău!» Asta încerca de fapt să-i spună!

Fotografia de pe plajă: Abigail şi tatăl ei... Mîinile lor aproape se atingeau.

«Abigail a sunat la uşă în seara aceea, cu chipul răvăşit de durere şi mînie.»

«Nu trebuie să-mi spui "Renée" şi nici tatălui tău, "Billy".»

Dean Wilson Adams. Tatăl ei - şi nu Willard Jennings - era Billy!

Scrisoarea! Pat o găsise pe jos în bibliotecă, în ziua în care voise să ascundă actele personale ale tatălui ei de privirile lui Toby. Căzuse din dosarele lui şi nu din albumul lui Abigail.

Ea fusese aici în noaptea aceea! Ea şi Dean Adams - Billy - fuseseră amanţi. Din cauza ei se certaseră în seara aceea?

O fetiţă era ascunsă în patul ei, cu mîinile pe urechi pentru a nu le mai auzi vocile furioase.

O împuşcătură.

– Tata! Tata!

Altă împuşcătură.

Apoi alergase pînă la parter şi se împiedicase de corpul mamei sale. Era posibil ca Abigail să fie acolo cînd ea intrase alergînd în cameră?

Uşa care dădea pe terasă era deschisă.

Telefonul începu să sune, şi, în aceeaşi clipă, lumina se stinse. Pat tresări şi se întoarse. Luminată de scînteile bradului de Crăciun, o siluetă se apropia de ea... O siluetă înaltă, cu un chip încordat şi atent, încadrată de un păr cărunt, cu ochi de un albastru ca de porţelan scînteind în întuneric.

* * *

Toby se îndreptă spre Georgetown, atent să nu depășească viteza legală. În acea seară, era bine să nu atragă în nici un fel atenția. Așteptase ca emisiunea să înceapă, abia apoi plecase. Știa că Abigail nu-l va căuta în acest timp. Dacă îl va suna după emisiune, îi va spune că ieșise să se ocupe de mașină. Încă de la început, își dădu seama că îi este ceva familiar la Pat. Cu ani în urmă, nu vărsase nici o lacrimă aflînd că micuța Kerry nu rezistase și, în urma rănilor, decedase. Nu pentru că ar fi fost îngrijorat de declarațiile unui copil de trei ani în fața unui tribunal.

Abby nu se înșelase. Pat încercase din prima zi să-i atragă în cursă. Nu putea să scape atît de ușor!

Ajunsese pe strada M din Georgetown. Întoarse la numărul 31, o porni pe strada N, apoi o luă la dreapta. Știa unde să parcheze. O mai făcuse de multe ori cu ani în urmă.

Partea dreaptă a proprietății se întindea pînă la jumătatea blocului. Lăsă mașina pe colț, o luă înapoi și fără să țină cont de gardul care încadra proprietatea, sări de partea cealaltă. Înaintă în tăcere în bezna ce acoperea curtea din spate.

În ciuda voinței sale se gîndi la cealaltă noapte, în același loc - revedea cum o trăsese pe Abigail afară, cu o mînă la gură pentru a o împiedica să strige și o așezase în mașină. Apoi cuvintele ei ezitante: «Poșeta mi-a rămas acolo...» Și el se întoarse în casă.

La umbra copacilor, ferindu-se de orice privire indiscretă, Toby se strecură prin spatele casei, pe terasă, la cîţiva centimetri de uşa din sticlă. Privi cu atenţie în interior.

Sîngele îi îngheţă în trup. Pat era întinsă pe canapea cu mîinile şi picioarele legate. Avea un căluş în gură. În genunchi, lîngă ea, un preot sau un călugăr, cu spatele întors spre uşă, aprindea lumînări într-un sfeşnic. Bărbatul se întoarse apoi şi Toby îl văzu clar. Nu era un preot adevărat. Şi ceea ce purta nu era o sutană, era - mai degrabă - un fel de halat. Chipul lui îi aminti lui Toby de un vecin care, cu cîţiva ani înainte - înnebunise.

Bărbatul striga adresîndui-se lui Pat, dar Toby îi înţelegea cu greu cuvintele.

– N-ai ascultat avertismentele mele! Ţi-am lăsat posibilitatea să alegi!

«Avertismente...» Toţi crezuseră că Pat inventase povestea cu telefoanele şi efracţiunea. Dar nu fusese aşa. În timp ce Toby îi spiona, bărbatul luă sfeşnicul şi îl aşează sub brad.

Voia să dea foc casei!

Pat Traymore era prinsă în capcană! Tot ce-i rămînea lui de făcut era să se urce în maşină şi să se întoarcă acasă.

Toby se lipi de zid. Bărbatul se îndrepta spre uşa care dădea spre terasă. Şi dacă el ar fi fost găsit acolo? Toată lumea ştia că Pat fusese ameninţată. Dacă toată casa lua foc şi ea era găsită împreună cu cel care o ameninţase, totul se va încheia. Nu vor mai fi anchete şi nimeni care să vorbească despre maşina parcată în apropiere.

Toby aștepta să audă yala descuindu-se. Bărbatul îmbrăcat ca un călugăr deschise ușa, apoi se întoarse să mai privească o dată în cameră.

Toby se apropie în tăcere pînă în spatele lui.

* * *

În timp ce genericul de la sfîrșitul emisiunii se derula pe ecran, Lila mai formă o dată numărul lui Sam. Nici un răspuns. Mai încercă o dată la Pat. După ce lăsă telefonul să sune de mai multe ori, închise și se apropie de fereastră. Mașina era parcată pe aleea. Lila era sigură că Pat e acasă. În timp ce supraveghea casa i se păru că vede o pîlpîire roșiatică în întunericul care o înconjură.

Trebuia să cheme poliția? Dacă Pat aflase ce se întîmplase în noaptea tragediei... Dacă pericolul pe care-l simțise ea era de natură psihică și nu fizică? Pat încerca cu disperare să înțeleagă cum de unul dintre părinți o rănise cu atîta violență. Și dacă adevărul era mai crud decît își imaginase ea?

Ce putea face poliția dacă Pat refuza să deschidă ușa? Nu vor mai insista numai pentru că Lila le-ar spune de presimțirile ei... Lila știa că polițiștii nu cred în parapsihologie.

Descumpănită, rămase în fața ferestrei, privind în întuneric contururile casei de vis-à-vis.

* * *

Ușa de pe terasă... Era deschisă și în noaptea aceea. Ea ridicase privirea și alergase spre el, cuprinzîndu-i picioarele cu brațele și el o ridicase și o aruncase cu violență...

Toby... deci Toby fusese.

Și acum era în fața ușii, în picioare, în spatele lui Arthur Stevens.

Arthur simți prezența lui Toby în spatele lui și se întoarse brusc. Lovitura lui Toby o primise exact în gît și trupul lui fu proiectat la cîțiva metri în cameră. Cu strigăt sufocat, se lovi de cămin... Ochii i se închiseră și capul îi căzu într-o parte.

Toby intră în cameră. Pat se cutremură văzîndu-i corpul masiv, îmbrăcat în negru, mîinile puternice și pătratul negru al inelului cu onix.

Se aplecă deasupra ei.

– Știi, Kerry, nu-i așa? Cînd am aflat cine ești, am știut că vei descoperi adevărul. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întîmplat, dar trebuia să o protejez pe Abigail. Era înnebunită după Billy. Cînd a văzut-o pe mama ta împușcîndu-l, a fost pe punctul de a leșina. dacă nu m-aș fi întors să-i iau poșeta, îți jur că nici nu te-aș fi atins. Voiam doar să te fac să taci un moment. Dar acum, nu pot să te las s-o distrugi pe Abby. Dar se vede că mă ajuți, la urma urmelor. Toată lumea știe că ai fost amenințată. Nu credeam să am un asemenea noroc. Îl vor găsi pe nebunul ăsta lîngă tine și nimeni nu va mai pune nici o întrebare. Tu ai pus prea multe întrebări... Îți dai seama?

Ramurile de la baza bradului se aprinseră brusc. Începură să pocnească, iar fumul se înălța

gros pînă la plafon.

– În cîteva minute, camera asta va fi scrum, Kerry. Trebuie să plec acum. E o seară mare pentru Abigail.

O atinse cu degetele pe obraz.

– Regret...

Bradul era cuprins de flăcări. În clipa în care Toby închise ușa în urma lui, covorul începu să ardă. Fumul o sufoca. Încercă să-și țină respirația. Ochii o înțepau prea tare ca să-i mai poată ține deschiși. Urma să fie asfixiată. Se invîrti pe canapea pînă căzu pe covor. Se lovi cu fruntea de piciorul mesei, tresări de durere și încercă să se tîrască spre ieșire. Dar, cu mîinile legate la spate se mișca foarte greu. Se întoarse pe spate încercînd să se ridice. Dar legăturile prea strînse o răneau la fiecare mișcare. Picioarele goale alunecau pe parchet și reuși cu greu să înainteze puțin.

În pragul salonului se opri. Dacă reușea să închidă ușa, focul nu se va mai putea întinde. Trecu pragul. Placa metalică îi zgîrie pielea mîinilor. Se lipi de perete, împinse cu umărul ușa și se împinse în ea pînă o auzi închizîndu-se. Holul era deja plin de fum. Pat nu mai reușea să-și dea seama încotro o pornise. Dacă se îndrepta spre bibliotecă era pierdută. Așteptă o clipă, apoi simți o șuviță rece de aer. Porni spre ea... Acolo era ușa de la intrare.

Patruzeci și doi

Lila mai încercă o dată să dea de Pat. De această dată, ceru telefonistei să verifice linia. Telefonul nu era deranjat.

Nu mai putea aștepta. Se pregătea o nenorocire. Va cere poliției să vină să inspecteze casa lui Pat. Le va spune că văzuse un spărgător. Dar cînd răspunse un sergent nu reuși să articuleze nici un cuvînt. Simțea că se sufocă. Nările i se umpluse de un fum acru. Tot trupul îi deveni dureros. Ardea! Sergentul se prezentă încă o dată, nerăbdător. Lila își regăsi brusc puterile:

– Strada N, nr. 300, strigă ea. Patricia Traymore e pe cale să moară. Patricia Traymore

va muri.

* * *

Sam conducea cu viteză, trecînd pe roşu la semafor, dorindu-şi din tot sufletul ca o maşină de poliţie să se ia după el. Aşezată pe celălalt scaun, Abigail rămăsese cu pumnii strînşi şi pumnul crispat.

– Abigail, vreau să ştiu adevărul! Ce s-a întîmplat în noaptea în care au murit Renée şi Dean Adams?

– Billy mi-a promis că va divorţa... Dar, în ziua aceea, m-a sunat şi mi-a spus că nu se putea despărţi de Renée. Că trebuie să încerce să-şi salveze căsătoria... Nu o putea părăsi pe Kerry. Credeam că Renée e la Boston. Am plecat la el să-l implor... Renée a făcut o criză văzîndu-mă. Ştia că ne iubeam. Billy avea un revolver în birou. A vrut să-l întoarcă spre ea... El a încercat să i-l smulgă... S-a auzit o împuşcătură... Sam, a fost un coşmar! Billy a murit în faţa mea!

– Dar pe ea cine a ucis-o? Cine?

– S-a sinucis, răspunse Abigail plîngînd. Toby presimţise că avea să se petreacă o dramă. Văzuse totul de pe terasă. M-a luat din casă şi m-a dus la el în maşină. Sam, eram şocată! Nu realizam ce se întîmplă! Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost revolverul din mîna lui Renée, rămasă încă în picioare. Toby a trebuit să se întoarcă după poşeta mea. Sam, îţi jur că am auzit a doua împuşcătură înainte ca el să por-

nească spre casă. Îți jur. Mi-a povestit a doua zi ce i s-a întîmplat lui Kerry. Probabil că a coborît după plecarea mea și Renée a împins-o cu putere ca să se îndepărteze de ea. Poate că nu și-a dat seama cît de tare a rănit-o.

– Pat își amintește că s-a împiedicat de corpul mamei sale.

– Imposibil! Nu avea cum!

O cotiră pe Wisconsin Avenue într-un scîrțîit de pneuri.

– Întotdeauna l-ai crezut pe Toby! o acuză Sam. Pentru că ai vrut să-l crezi! Îți convenea! Abigail, chiar ai crezut că accidentul de avion a fost o întîmplare? L-ai crezut pe Toby și ai acuzat-o pe Eleanor de fondurile electorale?

– Da... da...

Străzile erau pline de pietoni. Sam claxona furios, dar oamenii își vedeau liniștiți de treaba lor. Viră în viteză pe strada M, trecu pe lîngă numărul 31 pînă la intersecția cu strada N și călcă pedala de frînă. Amîndoi fură aruncați înainte.

– Dumnezeule! șopti Abigail.

O femeie între două vîrste strigă după ajutor, bătînd cu pumnii în ușa casei lui Pat. O mașină de poliție, cu sirena pornită apăru în capătul străzii.

Casa era cuprinsă de flăcări.

* * *

Toby traversă în fugă curtea în direcția gardului. Totul se terminase acum. Nu mai era soția

pilotului care să-i facă necazuri lui Abigail. Nici Kerry Adams care să-şi amintească ce se petrecuse în salon în noaptea aceea.

Nu mai trebuia să piardă nici un minut. În curînd, Abby îl va căuta. Era aşteptată la Casa Albă peste o oră. Cineva striga după ajutor... Cineva văzuse fumul! Auzi sirena poliţiei şi începu să alerge.

Sărise gardul cînd o maşină trecu în viteză, luă virajul şi se opri cu un scîrţîit de frîne. Portierele se izbiseră cu putere. Toby auzi glasul unui bărbat strigînd-o pe Pat Traymore. Sam Kingsley! Trebuia să o şteargă de acolo. Întreaga parte din spate a casei luase foc. Dacă nu pleca, avea să îl vadă.

– Nu prin faţă, Sam! Prin spate! Prin spate!

Toby se opri. Abby... Era Abby! Alerga de-a lungul casei, îndreptîndu-se spre terasă. Porni spre ea şi o ajunse.

– Abby, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de aici!

Ea se uită la el cu o privire rătăcită. Mirosul de fum se risipea gros în noapte. O fereastră de pe lateral explodă şi flăcările cuprinseră peluza.

– Toby, Kerry-e înăuntru?

Abby îl apucase de reverele hainei.

– Nu înţeleg ce vrei să spui!

– Toby, cineva te-a văzut lîngă casa Catherinei Graney seara trecută!

– Abby, taci! Seara trecută am fost cu prietena mea de la Steakburger. Ai văzut cînd m-am întors la zece jumătate!

– Nu, nu te-am văzut!

– Ba da!

– Atunci... ce mi-a spus Sam e adevărat...

– Abby încetează cu prostiile! Eu am grijă de tine, tu ai grijă de mine. Așa a fost întotdeauna și o știi foarte bine!

O mașină de poliție trecu în viteză.

– Abby, trebuie să plec de aici.

În vocea sa nu era nici o umbră de teamă.

– Kerry e înăuntru?

– Nu eu am dat foc? Nu i-am făcut nimic!

– E înăuntru?

– Da.

– Brută! Brută criminală și proastă! Scoate-o de acolo!

Îl lovi cu pumnii în piept.

– Ai auzit?! Scoate-o de acolo!

Flăcările cuprinseseră acoperișul.

– Fă ce ți-am spus! strigă ea.

Cîteva secunde se priviră în față. Apoi Toby ridică din umeri și alergă stîngaci de-a lungul peluzei acoperite cu zăpadă, traversă grădina și ajunse pe terasă. Auzi sirena pompierilor exact în clipa în care ușa cedă în fața loviturilor lui cu piciorul.

Căldura din interior era insuportabilă. Toby își scoase haina și-și acoperi cu ea capul și umerii. O lăsase pe Pat pe canapea, în partea dreaptă a ușii. «M-a trimis aici pentru că ea e fiica lui Billy! gîndi el. Dar, acum, totul s-a terminat pentru tine, Abigail. Nu știu cum vom mai scăpa și de aici.»

Era lîngă canapea. Întinse mîna, pipăi țesătura

încinsă. Nu vedea nimic. Kerry nu era acolo!

Încercă să se uite jos. Deasupra capului său se auzi un zgomot. Nu mai putea să rămînă acolo. Toată casa ardea și, în curînd, se va prăbuși.

Se îndreptă pe bîjbîite în direcția ușii, luîndu-se după curentul de aer rece. O bucată de tavan îi căzu în spate. Își pierdu echilibrul și căzu. Mîinile lui atinseră un corp, un chip... Nu era al unei femei. Era al nebunului.

Toby se ridică. Tremura... Întreaga casă se învîrtea cu el. O clipă mai tîrziu, plafonul salonului se prăbuși.

Cu ultimele puteri, șopti:

– Abby!

Dar știa că, de această dată, ea nu-l poate ajuta.

* * *

Agățîndu-se, tîrîndu-se, Pat înainta centimetru cu centimetru pe holul de la intrare. Sfoara prea strînsă de la picioare îi blocase circulația sîngelui prin piciorul drept. Trebuia să se agațe cu degetele, cu palmele ca să poată înaita. Parchetul era tot mai fierbinte. Fumul înecăcios îi înțepa ochii și o sufoca. Nu mai putea să se ghideze după nimic. Pierduse orice reper. Nu mai avea nici o speranță. Se sufoca... Va arde de vie...

Apoi auzi loviturile... vocile... vocea Lilei strigînd după ajutor... Pat se chirci încercînd să se îndrepte spre locul de unde venea vocea. Dar un zgomot puternic din spatele casei făcu să se

cutremure pereții. Casa se prăbușea. Simțea că își pierde conștiința. Îi era scris să moară în această casă.

În clipa în care pierdea contactul cu realitatea auzi bătăi, zgomot de lemn prăbușindu-se. Încercau să spargă ușa. Era atît de aproape de ea! Un val de aer rece... Voci care strigau:

– Prea tîrziu! Nu putem intra înăuntru!

Strigătul Lilei:

– Ajutați-o! Ajutați-o!

Vocea lui Sam, furios, disperat:

– Lăsați-mă!

Sam... Sam... Zgomot de pași lîngă ea. Sam o striga. Cu ultimele puteri, Pat ridică picioarele și le izbi de perete.

Sam se întoarse. La lumina flăcărilor o zări, apoi o ridică în brațe și ieși alergînd din casă.

* * *

Strada era plină de mașini de poliția și de pompieri. Mulțimea adunată păstra o tăcere mormîntală. Dreaptă ca o statuie, Abigail privea infirmierii agitîndu-se în jurul lui Pat. În genunchi lîngă targă, Sam îi mîngîia brațul, cu chipul palid de teamă. La cîțiva pași, Lila tremura din tot corpul, cu chipul și mîinile acoperite de funingine, cu ochii fixați asupra corpului imobil a lui Pat. Totul în jurul lor era plin de cenușa casei sau ce mai rămăsese din ea.

– Pulsul e puternic, spuse un infirmier.

Pat se mișcă voind să îndepărteze masca de

oxigen de pe față.

– Sînt aici, iubito...

Sam ridică privirea. Abigail îi atinsese cu mîna umărul. Avea chipul plin de funingine. Rochia pe care o îmbrăcase pentru Casa Albă era distrusă.

– Mă bucur că Kerry a scăpat, Sam. Să ai grijă de ea...

– E tot ce îmi doresc mai mult.

– Îi voi cere unui polițist să mă însoțească la o cabină telefonică. Nu mă simt în stare să-i spun personal Președintelui că abandonez scena politică. Spune-mi cum o pot ajuta pe Eleanor Brown...

Apoi se îndreptă încet spre cea mai apropiată mașină de poliție. Recunoscînd-o, trecătorii o priviră uimiți, făcîndu-i loc să treacă. Unii începură să o aplaude.

– Emisiunea a fost grozavă! îi spuse unul.

– Vă iubim! strigară cîțiva.

– Vă vom susține pentru vice-președinte! se auziră mai multe glasuri.

Urcînd în mașină, Abigail Jennings se întoarse și cu un surîs forțat răspunse ovațiilor care o înconjurau pentru ultima oară.

Patruzeci și trei

Pe 29 decembrie, la ora nouă seara, președintele pătrunse în Sala Est a Casei Albe pentru a ține o conferință de presă, pe care o anulase în grabă cu două zile mai devreme. Înaintă spre pupitru, unde erau așezate microfoanele.

– Mă întreb de ce ne-am adunat cu toții aici, remarcă el.

Ziariștii izbucniră în rîs.

Președintele își exprima regretul că fostul vicepreședinte și-a dat demisia înainte de terminarea mandatului.

– Există un număr foarte mare de reprezentanți care ar putea să-i preia locul și să-mi fie succesor

în cazul în care nici eu nu aș fi în stare să-mi duc pînă la capăt al doilea mandat. Totuși, persoana pe care am ales-o, cu sprijinul entuziast al reprezentanților tuturor departamentelor guvernului, va avea o poziție excepțională în istoria acestei țări. Doamnelor și domnilor, am plăcerea de a vă prezenta prima femeie vice-președinte a Statelor Unite, senator Claire Lawrence din Wisconsin.

Un ropot de aplauze izbucni și asistența se ridică în picioare.

Îmbrățișați pe canapeaua din apartamentul lui, Sam și Pat priveau conferința de presă.

– Mă întreb dacă Abigail vede, spuse Pat.

– Cred că da.

– Nu ar fi avut nevoie de ajutorul lui Toby. Ar fi reușit și singură.

– Într-adevăr. Ceea ce face ca povestea ei să fie și mai tristă.

– Ce se va întîmpla cu ea?

– Va pleca din Washington. Dar nu se va da bătută. E o femeie puternică. Se va lupta pentru a reveni la suprafață. De data asta, singură!

– A făcut, totuși, multe lucruri bune, spuse Pat cu tristețe. Din multe puncte de vedere, era femeia ideală.

Ascultară amîndoi discursul Clarei Lawrence. Apoi Sam o ajută să se ridice.

– Cu genele și sprîncenele arse, pari mereu uimită.

Îi cuprinse chipul în palme.

– Te simți mai bine de cînd ai ieșit din spital?

– Știi și tu răspunsul!

Încă puțin și ar fi pierdut-o pe vecie. Ea își ridică privirea întrebătoare spre el.

– Ce i se va întîmpla lui Eleanor? întrebă ea. Nu mi-ai spus nimic și aproape că-mi era teamă să te întreb.

– Nici nu mă gîndeam să nu-ți spun! Ultima declarație a lui Abigail și noile informații despre Toby vor fi în favoarea ei. Dar tu? Acum, că știi adevărul, ce simți pentru mama și tatăl tău?

– Sînt fericită să știu că nu tata a apăsat pe trăgaci. Îmi pare rău pentru mama. Dar sînt mulțumită să știu că nici unul nu a fost vinovat pentru rănile mele. Nu erau făcuți unul pentru celălalt, dar nici unul nu e complet vinovat pentru ce s-a întîmplat. Încep să-i privesc cu alți ochi pe oameni. Cel puțin, așa sper.

– Gîndește-te. Dacă părinții tăi nu s-ar fi întîlnit, tu nu ai exista și eu n-aș putea să-mi petrec restul vieții într-un loc decorat - cum ai spus? - ca holul de intrare a unui motel?

– Cam așa ceva...

– Te-ai hotărît în ce privește serviciul?

– Nu știu. Luther pare sincer cînd îmi propune să rămîn. La urma urmei, emisiunea a fost bine primită. Mi-a spus să mă gîndesc la un reportaj despre Claire Lawrence. Și poate că vom avea - în sfîrșit - în studiouri, pe posibila Prima Doamnă a Americii. E tentant. Mi-a promis că voi avea controlul total asupra emisiunilor mele. Și, alături de tine, nu va mai încerca să-mi facă necazuri.

– Ar fi foarte bine pentru el!

Sam o cuprinse cu brațul și îl zîmbi.

– Vino să privești rîul!

Se îndreptară spre fereastră. Noaptea era luminată de reclame scînteietoare, dar Potomac le întrecea pe toate.

– Nu cred că am fost niciodată atît de neliniștit... Casa în flăcări... Tu înăuntru..., spuse el și o strînse mai puternic la pieptul lui. Nu vreau să te pierd, Pat... Nici acum, și niciodată!

Se aplecă spre ea și o sărută.

– Nu glumesc cînd spun că nu avem timp de pierdut. Ce spui de o lună de miere la Caneel Bay săptămîna viitoare?

– Economisește-ți banii. Prefer să mă întorc la Cape Cod.

– Și la Ebb Tide?

– Exact. Dar a intervenit o schimbare.

Își ridică privirea spre el cu un surîs luminos.

– De data aceasta, luăm același avion ca să ajungem acasă.

Sfîrșit